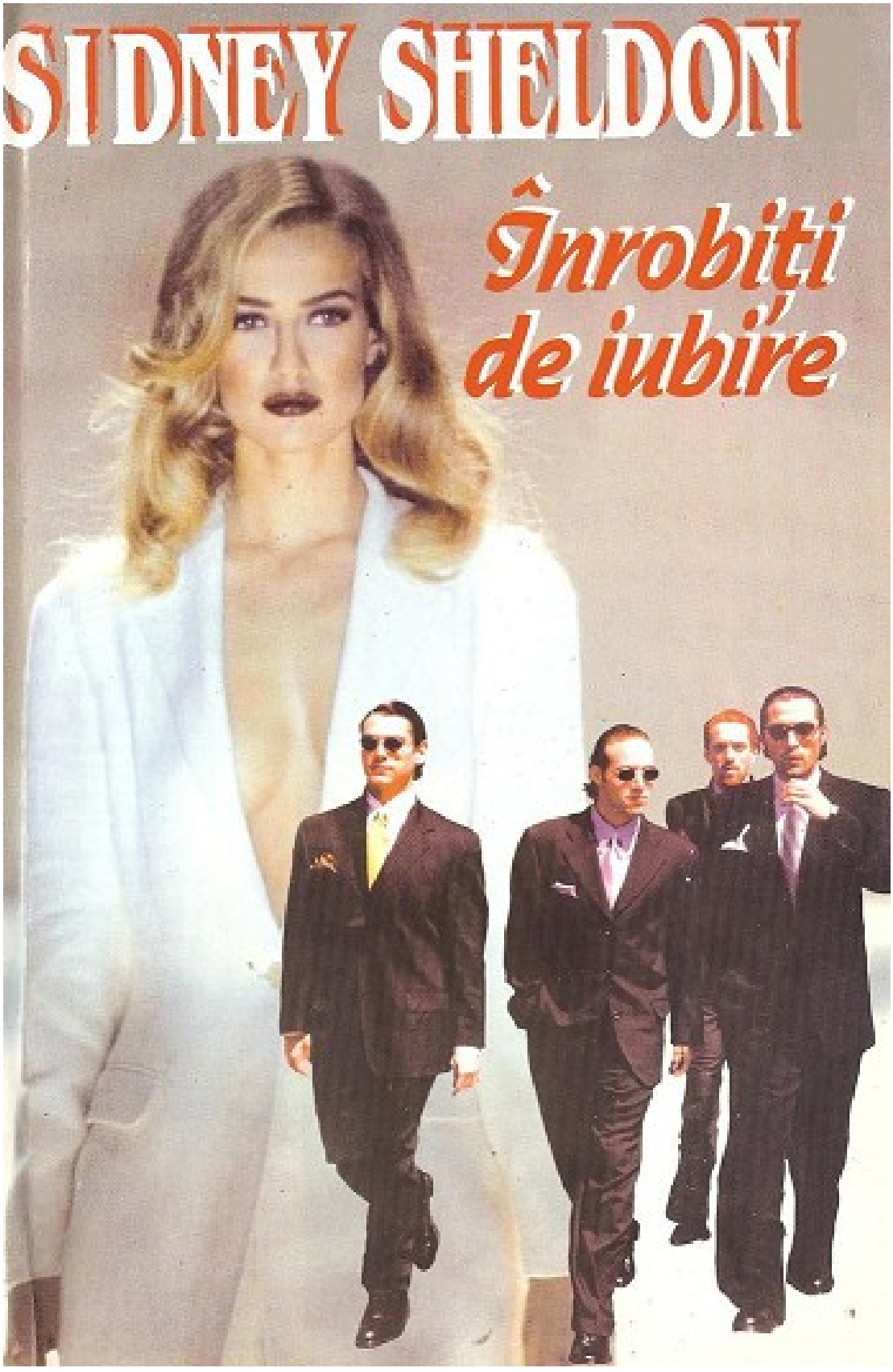
SIDNEY SHELDON
Înrobiți de iubire

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: EDITURA Z
Copyright© Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin Editurii Z
Redactor: Constantin Dumitru
Tehnoredactor: Mihaela Bârloiu
Traducere de Nicolae Constantinescu

SIDNEY SHELDON
ÎNROBIŢI DE IUBIRE

1997
PROLOG

Erau închişi într-o cuşcă de fier. Cuşca nu le permitea nici să stea în picioare, nici să se lungească, nici măcar să stea în fund. Nu puteau decât să rămână pe vine în timp ce trenul se deplasa prin lumina ireală a unui cer dominat de crepuscul, fără linie de orizont.

Nu ştiau câte zile va dura călătoria, şi nici măcar dacă va avea un sfârşit. Nu exista nici un instrument care să indice timpul, temperatura, locul, direcţia. Nici un punct de reper. Se aflau într-un fel de nicăieri. Şi era atât de frig încât nici nu mai simţeau frigul.

Cu câteva zile înainte, mulţi dintre ei muriseră ieşind din barăci. Se prăbuşeau încetişor în zăpadă. Nici unul n-ar fi putut să spună că suferise; ca să suferi trebuie să fii viu. Or, toţi din lagăr depăşiseră cu mult limita suferinţei, erau deja morţi, căzuţi într-o năucire vegetală în care nervii şi creierul nu mai înregistrau stimulii exteriori. Iar atunci când urinau, urina fierbinte înţepenea într-un jet de gheaţă înainte de a fi atins pământul.

Atunci ştiau că era minus patruzeci de grade.

În cuşca lui, Oleg nu-şi mai simţea mâinile. Le ţinea lipite de pielea burţii sub puloverul de lână scoarţă de jeg care, zi şi noapte, i se lipea de corp de săptămâni de zile. Apa nu exista în galaxia gulagului. Apa devenea gheaţă. Aerul îngheţa. Lumina era plumb topit. În primele zile de detenţie, neputinţa de a se ridica în picioare i s-a părut monstruoasă. Noaptea erau îngrămădiţi câte cincisprezece sau şaisprezece pe un prici de lemn, fără cuvertură.

La început, mai înainte de a-1 simţi pe al său, mirosul celorlalţi îi întorsese stomacul pe dos. După aceea, ca toţi din barcă, ca să nu moară de frig, se cuibărise lângă vecinul său.

După o lună, jegul, ca şi părul şi dinţii, făcea parte din propria 1ui persoană.

Fuseseră deportaţi la 22 februarie 1977.

Azi era 8 ianuarie 1983.

Trecuseră deja şase ani. Altă lume, altă vreme ...

Totul era atât de departe ...

Îşi lipi ochiul de două plăci de metal potrivite prost, care lăsau între ele o fantă de doi milimetri. Văzu trecând pe lângă el peisajul mineral de ceaţă îngheţată, de zăpadă moartă. Avea să se facă noapte. Îşi scoase mâinile şi începu să-şi mişte degetele, unu după altul.

După ce se convinse că articulaţiile îi funcţionau , Oleg lovi uşor cu cotul în peretele de fier care îl despărţea de cuşca vecină. I se răspunse cu două lovituri. Andrei îl prevenise şi el pe Victor. Erau pregătiţi.

Din acel moment, toţi trebuiau să facă simultan aceleaşi gesturi. Supravieţuirea fiecăruia depindea de acum înainte de sincronismul celorlalţi trei.

Enigma era Vitali. Când fuseseră băgaţi în vagon, el fusese aruncat într-o cuşcă care nu era lipită de a lor. Putuse oare Victor să-l anunţe pe deportatul intercalat din întâmplare pentru a-i transmite semnalul?

La dracu! O să vadă ...

Cu palma mâinii stângi, Oleg curăţă placa de fier care forma podeaua de stratul de mizerii, de praful slinos şi de fragmentele de rugină care îl acopereau.

Exploră centimetru cu centimetru suprafaţa metalului, până când simţi sub unghii şuruburile care fixau placa pe şasiul vagonului. Numără nouă.

Scoase din căptuşeala căciulii un cornier de oţel subţire şi se puse pe treabă.

*

* *

Lac de năduşeală, Andrei se lupta de multă vreme cu o tijă de fier îndărătnică. O desprinsese în parte din locaşul ei. Dar, brusc, refuza să se mai miste. Îi fu frică. Doar nu era să-şi piardă viaţa pentru o bucată de metal!

Cu vârful degetelor plin de sânge împinse cu toată forţa. Zadarnic. Se sprijini în braţe şi, furios, lovi şurubul cu tocul bocancului. Fluturi roşii îi dansau prin faţa ochilor. Îi cunoştea foarte bine; îi era foame. Şi foamea îţi ia minţile. În lagărul 129 - gulagurile din Siberia nu aveau nume, ci numere - văzuse deţinuţi mutilându-se pentru o gamelă de supă. Îşi agăţau testiculde de clanţa celulei, răcneau ca să alerteze un gardian care descuia uşa brusc, provocând astfel smulgerea organelor genitale.

Unii mâncau ce le cădea în mână, furculiţe, lame de bărbierit, foarfeci. Alţii se răneau singuri cu cuţitul şi îşi frecau rana cu noroi, excremente sau urină.

Dacă aveau noroc, erau transportaţi la spital unde puteau în sfârşit să mănânce. Dar speranţa tuturor era să fie deportaţi de la un lagăr la altul. Transferul se făcea în trenuri-închisori speciale. Fiecare vagon era format din compartimente înguste de un metru cub mărginite de un culoar lung pe care stăteau de pază gardieni înarmaţi şi câini. Zvonurile circulau. Se spunea că, deşurubând podelele cuştilor, te puteai lăsa să aluneci în zăpadă, între cele două şine. Fireşte, nimeni nu se mai întorsese în lagăr ca să confirme asta, dar cei mai vechi jurau că în cursul călătoriilor mulţi deportaţi dispăruseră fără urmă. Şi unde se duseseră? Nimeni nu era în stare să aprecieze. Ieşeai dintr-o închisoare mică ca să te pierzi în alta mare.

Fiecare lagăr era izolat în mijlocul unui pustiu îngheţat care acoperea mii de kilometri. Cum să supravieţuieşti în faţa lupilor, a urşilor, a oamenilor? Lipsa unui deţinut declanşa zborul elicopterelor, care zburau jos de tot până la marginea stepei. Dar lui Andrei nu-i păsa.

Mai întâi să iasă din cuşcă, după aceea să nu fie călcat de roţile trenului. Spera ca partea de jos a ultimului vagon să nu fie echipată cu o lamă de fier care tăia în două orice om căzut din tren.

La ultima lovitură de picior, tubul cedă.

Andrei îşi vârî degetele în orificiul plăcii, o deschise şi o sprijini de perete. Aerul rece intră cu repeziciune în tubul de fier. Sufocat de violenţa lui, Andrei îşi umplu plămânii cu voluptate ca să simtă arsura frigului.

*

* *

Ruşi, francezi, englezi, germani, italieni, spanioli ... Vitali citise toţi poeţii. Iar poeţii îl protejaseră. În zori, când îi venea să vomeze la gândul unei noi zile de coşmar, sau mai târziu, când mâinile i se pietrificau de frig pe coada târnăcopului, trei versuri de Apollinaire, de Dante sau de Lorca îi dădeau curajul să reziste.

Râule, încotro?
Curg vesel
Până la marginea mării ...

Cuvinte. Doar cuvinte. Dar cuvintele eliberau o energie formidabilă. Din cauza cuvintelor fusese condamnat Vitali la cincisprezece ani de gulag. Avea noroc în nenorocirea lui.

Alţii muriseră pentru pronunţarea acestor cuvinte. Cuvintele conduceau lumea şi sufocau Rusia de cincizeci de ani. Striveau milioane de oameni.

Dar în dimineaţa aceea îi veniseră pe buze alte cuvinte: "8 ianuarie 1983 va fi ultima zi de ocnă. Indiferent ce se va întâmpla,

nu mă mai întorc". Pe vine în celulă, Vitali încerca să se protejeze de rafalele de vânt care îi treceau prin corp şi îl lipeau de perete. În urmă cu cinci minute, reuşise să ridice placa. Făcuseră şi ceilalţi la fel? Nu avea cum să ştie. Legătura lor era întreruptă.

În momentul în care trecea de pe peron în cuşcă, dintr-un capriciu, un miliţian îl despărţise de Oleg şi Andrei. Chiar şi Victor, pe care Oleg şi Andrei - Dumnezeu ştia de ce ţinuseră să-l ia cu ei, era închis la două cuşti mai departe. Între el şi Vitali fusese băgat din întâmplare alt deţinut. Cu siguranţă că nu el îi va transmite semnalul. Păcat, căci se hotărâse totusi să sară. Singur. Îşi făcu semnul crucii şi îşi încordă muşchii pentru marele salt solitar. Asta sau un glonţ în cap ... mai bine să moară în aer liber!

Deodată tresări. Deosebindu-se clar de vârtejurile de vânt, de scârţâiturile şi de zgâlţâielile trenului, auzi două lovituri puternice. Faţa lui Vitali se lumină. Reuşiseră!

*

* *

Viaţa lui fusese cenusie. Se născuse si el undeva, dintr-un tată necunoscut. Într-o seară, mama lui nu mai venise acasă. Probabil că avea şapte ani. O aşteptase fără să mănânce câteva zile. Apoi veniseră nişte oameni. Fusese dus acolo unde erau crescuţi copiii abandonaţi. La opt ani, fusese încredinţat unor ţărani care aveau o fermă în Uzbekistan. Învăţase să mânuiască lopata şi furca. La şaptesprezece ani, nu ştia să citească. Fusese înrolat în armată. Se trezise la închisoarea militară. Şi de acolo în gulag. De ce? Nu ştia.

Poate că din cauza acelui tip în civil din Biroul Politic, care se deranjase să vină personal de la Moscova ca să – i vorbească de Lenin.

Victor stătea în picioare împreună cu camarazii săi, în faţa estradei, şi îl asculta. Glumă sau încercare de seducere? Vecinul său îi luase mâna şi i-o pusese pe penisul scos din pantaloni. Uluit, Victor strigase: "Idiotule!"

Chiar în acel moment, oratorul pronunţa numele lui Lenin.

Victor fusese scos din rând, dus la post şi bătut bine. După reuniune, somat să se explice, Victor nu îndrăznise să dezvăluie cauza revoltei sale. Ofiţerul politic care îl interoga considerase tăcerea lui drept o altă blasfemie împotriva ideologiei socialiste.

Victor nu înţelegea nici azi pentru ce fusese condamnat la zece ani de închisoare într-un lagăr de muncă cu regim sever. Şi nici motivele prieteniei subite pe care i-o arătaseră Andrei Talasski şi Oleg Vlasov. Andrei şi Oleg purtau uniforma vărgată a RDP - iştilor (Recidivişti Deosebit de Periculoşi). În lagărul 129, toată lumea ştia că omorâseră un om cu lopata.

Dar nimeni nu vorbea despre asta. Nici miliţienii nu s-ar fi hazardat să facă vreo aluzie. Andrei şi Oleg stârneau frica. Victor, care se temea de violenţa şi de sarcasmul lor - se spunea că Oleg şi Andrei făcuseră studii -, fusese mai mult decât surprins când aceştia catadicsiseră să vorbească cu el, de parcă ar fi existat cu adevărat.

Ba chiar îi oferiseră un pachet de ţigări. De unde îl aveau? Habar n-avea!

În schimb, Vitali, celălalt coleg al lor, deşi mai rezervat, îi adresase mici semne amicale încă de la începutul detenţiei. Si, mai mult decât atât, când Victor vorbea, Vitali îl asculta!

Chiar îi pusese întrebări despre copilăria lui, despre părinţi, despre motivele pentru care se afla în gulag. Totusi Vitali nu stătea în aceeasi baracă cu el.

Într-o zi când deţinuţii îşi băteau joc de Victor, pentru că nu ştia să citească, Vitali venise în ajutorul lui. "E mai puţin idiot decât voi toţi la un loc!" le spusese el. Victor avusese totdeauna dificultăţi cu cuvintele. Le auzea foarte bine, dar sensul lor îl pricepea cu o oarecare întârziere, mai mult sau mai puţin lungă în funcţie de împrejurări. Dar în momentul acela înţelesese imediat că Vitali îi adusese un omagiu public.

Prin urmare, erau alţii mai idioţi decât el!

Dacă n-ar fi auzit asta din gura lui Vitali, de unde ar fi putut să ştie? Apoi descoperise cu mirare că nimeni nu mai îndrăznea să-1 deranjeze de când cei trei se interesau de el. După aceea venise bomba! Andrei şi Oleg îi mărturisiseră că vor încerca să evadeze împreună cu Vitali şi că îl luau cu ei! Acest exces de onoare îl făcea să roşească de rusine si mândrie.

Întinse piciorul prin golul lăsat de placa ridicată. Zăpada zbură prin cuşcă.

Auzi două bătăi în perete. Semnalul. Victor îşi lăsă şi celălalt picior să atârne în gol. Sub el, în întuneric, ghicea solul care defila cu o viteză nebună sub rafalele de vânt. Nici o secundă nu-i trecu prin minte că putea să fie tăiat de roţile trenului. Andrei şi Oleg îi spuseseră că nu risca nimic. De ce nu i-ar fi crezut? Dacă i-ar fi spus ei, el ar fi crezut şi în existenţa lui Dumnezeu.

Tot ei îi spuseseră: "Victor, ca să reuşim, prezenţa ta e indispensabilă". Aceste cuvinte fuseseră suficiente pentru ca Victor să fie gata să-şi sacrifice viaţa pentru ei. La plecare, reuşise chiar să-l strângă uşor de gât pe tipul pe care gardienii îl băgaseră în cuşca vecină, în care ar fi trebuit să intre Vitali. "Când bat în perete, baţi şi tu în partea cealaltă. Altfel, la sosire eşti un om mort. - Da, da ... " bâiguise tipul frecându-şi gâtui.

Cu muşchii încordaţi, Victor aştepta acum celelalte două bătăi care îi indicau că trebuie să sară.

Auzi bătăile şi transmise mesajul cuştii vecine fără nici o ezitare. Apoi se lăsă să fie înghiţit de gol.

*

* *

Se stârnise vântul. Aveau noroc.

Nu puteai să vezi la cinci metri în faţa ta. Fulgii de zăpadă se roteau prin aerul îngheţat, deplasându-se în vârtejuri. Vântul părea că bate din toate părţile în acelaşi timp. Andrei, Oleg şi Vitali

mergeau înainte. Victor venea vesel în urma lor. În tren, când gardienii vor face apelul deportaţilor, se va da alarma.

Trupa şi câinii vor porni pe urmele lor. Dar nu vor găsi nici o urmă. Zăpada ştergea totul. Nici un elicopter nu putea să decoleze.

Deocamdată, furtuna de zăpadă era complicea lor.

Nu se puteau aştepta la nimic din partea oamenilor. Cu cât vor trece mai multe zile, cu atât mai dificile vor deveni căutările.

- Andrei ... , zise Victor.

- Da, răspunse Andrei continuându-şi mersul.

- Ştii unde mergem?

- Evident, zise Andrei politicos. La curve!

Victor chicoti dar insistă:

- Nu se vede nimic. Cum poţi să te orientezi?

- Nu-ţi face griji, zise Oleg râzând. Are o busolă în coaie!

De data asta Victor izbucni în râs. Era mândru că e alături de ei. Ardea de nerăbdare să li se devoteze. Ca să le facă plăcere, i-ar fi cărat în spinare mii de kilometri. Nu voia să-l deranjeze, dar nu-i dădeau pace tot felul de întrebări. Una, mai mult decât toate celelalte.

- Oleg, de ce m-ai ales pe mine? întrebă el.

- Gura, zise tăios Oleg.

Tipul deborda de atâta tandreţe umilă încât risca să simtă pentru el oarecare simpatie. Şi dacă simţeai ceva uman în universul concentraţionar, asta te condamna la moarte. Mai ales în cursul unei evadări care nu avea nici măcar o şansă dintr-o sută ca să reuşească.

- Pentru că ţinem la tine, îl corectă Andrei.

- Si eu tin mult la voi, zise Victor.

Oleg se opri brusc şi îl apucă pe Victor de tunica aproape putredă:

- Laşi gura sau îţi sparg capul?

Îşi reluă mersul prin zăpadă. Andrei îl urmă. Vitali îl bătu uşor pe umăr.

- Haide, Victor, vino ...

Oleg şi Andrei hotărâseră să meargă spre nord-nord-est, cât mai departe şi cât mai repede posibil de calea ferată. Deci trebuia să se deplaseze în marş forţat în cursul primei săptămâni. Ziua vor dormi, timp de două ore, în cel mai mic adăpost pe care li-l oferea stepa.

În zori încă mai mergeau.

Zăpada continua să cadă în rafale.

- Ne oprim, zise Andrei.

Frânţi de oboseală, toţi patru se lăsară să cadă între două troiene la poalele câtorva mesteceni sfrijiţi. Timp de câteva minute, nimeni nu vorbi. Îşi trăgeau răsuflarea.

Andrei scoase o bucată de pâine din zdrenţele de pe el. O tăie în patru. Fiecare îşi primi partea.

Atunci Victor puse a doua întrebare.

- Ce-o să halim în zilele următoare?

Oleg se uită scurt la Andrei. Era singura întrebare la care, în nici un caz, nici unul dintre ei nu putea să răspundă.

Lungit în zăpadă cu ochii închişi, Vitali părea că nu aude nimic.

- Pe tine, zise Oleg.

Victor se uită pe rând la fiecare. Izbucni în râs şi muşcă din bucata lui de pâine. Le făcu cu ochiul şi începu să mestece bine dispus.

*

* *

Se făcuse noapte. Vitali visa că un bloc se prăbuşise şi-i strivea toracele. Deschise ochii şi constată că era acoperit de un strat gros de zăpadă.

Se scutură. Primul lucru pe care îl văzu fu faţa lui Andrei care îi zâmbea.

- Ce-ai zice de o cafea fierbinte şi câteva linguriţe de caviar? îl întrebă Andrei.

Vitali se ridică şi se întinse. Avea muşchii înţepeniţi. Acoperiţi de zăpadă, Oleg şi Victor încă mai dormeau.

Vitali luă un pumn de zăpadă şi îşi frecă viguros faţa.

- Auzi, Andrei ... e adevărat ce-a spus Oleg dimineaţă?

- Ce-a spus?

- În legătură cu Victor.

- Evident. Ce altceva vrei să halim în afară de Victor?

Vitali arătă cu privirea spre cele două siluete lungi te în zăpadă.

- Trebuie să-ţi vorbesc, zise el.

Se îndepărtă şi Andrei veni după el. Parcurseră câţiva metri până la liziera mestecenilor. Vitali se opri. Andrei, la fel. Erau faţă în faţă .

- Nu sunt de acord, zise Vitali.

Andrei se uită la el surprins.

- Ce înseamnă asta?

- Nu i-aţi spus nimic.

- De ce ne-am mai fi încurcat cu el?

- Şi Oleg e de acord?

- A fost ideea noastră.

- Nu pot să vă las să-l masacrati.

- Unde te crezi? Într-un salon de ceai? Ce contează că idiotul ăsta moare sau nu? Eşti prietenul, fratele, mama lui? Crezi că vei putea reuşi fără el?

- Am văzut prea multă mizerie în lagăr. Nu-mi voi plăti libertatea cu un asasinat.

- Libertatea! Cine îţi garantează că vei supravieţui?

Vitali respiră adânc.

- Nu vreau să vă atingeţi de el.

- Ai o propunere mai bună? îl ironiză Andrei.

- Tu pleci cu Oleg într-o parte. Eu plec cu Victor în altă direcţie.

- Nici vorbă! izbucni Andrei. Ce crezi c-o să halim?

Nu vom lăsa pe nimeni să ne condamne să murim de foame! Nici chiar pe tine!

Vitali îi întoarse spatele şi plecă.

- Mă duc să-l anunţ.

Abia avu timp să facă doi paşi. Ca în vis, simţi greutatea lui Andrei abătându-se asupra lui. Dezechilibrat, Vitali se prăbuşi în zăpadă. Deschise gura ca să-l strige pe Victor. Dar nu avu timp. Andrei se rostogoli peste el cu sălbăticie şi îi apăsă pe carotidă. Furia îl orbi pe Vitali. În lagăr se bătuse de două ori cu deţinuţii, cu gardienii. Nişte bătăi murdare. Trebuia să-şi salveze pielea. Orice lovitură era permisă. Îl lovi pe Andrei cu degetele în ochi. Andrei ţipă dar nu-i dădu drumul. Sufocat, Vitali încercă să-l lovească între picioare cu genunchiul.

Deodată Andrei nu mai apăsă pe pieptul lui.

- Opriţi-vă! V-aţi ţăcănit?

Oleg îl împinse într-o parte pe Andrei.

Vitali se ridică precum un arc eliberat. Într-o fracţiune de secundă, înregistră simultan mai multe elemente ale scenei al cărei centru era. Departe de el, silueta lui Victor, în picioare în zăpadă, uluit la culme. Lângă el, ţinându-1 de braţ, Oleg ... Şi, repezindu-se din nou ca un berbec, Andrei, cu faţa strâmbă de durere, cu braţul ridicat, agitând o creangă grea şi uscată.

- Omoară-1, vrea să-i spună idiotului! mârâi înăbuşit Andrei.

Creanga lovi. Vitali îşi feri capul şi avu impresia că lovitura îi rupe umărul... Oleg îl scutura fără să mai încerce să-l reţină pe Andrei.

- E adevărat, Vitali? ... E adevărat?

- Ticăloşilor! izbucni Vitali. Cât o să fiu eu în viaţă, n-o să vă atingeţi de el.

Au fost ultimele lui cuvinte. Creanga îl izbi peste ceafă. Se prăbuşi. Când îl văzu jos, Andrei începu să-l lovească.

- Opreşte-te! strigă Oleg. Nu vezi că e mort?

Dar Andrei continua să lovească corpul inert. Un firişor de sânge curgea din nasul şi urechile lui Vitali. Oleg se aplecă asupra lui, îi dădu la o parte hainele şi îşi lipi urechea de inima lui. Trecură câteva secunde. Oleg se ridică.

- S-o ştergem de-aici, zise el.

- Ce-a făcut? întrebă cu teamă Victor.

Se apropiase fără ca Andrei şi Oleg să-l vadă.

- Gura, zise Oleg.

Apoi porni la drum, fără să mai arunce nici o privire spre Vitali, pe care zăpada începea deja să-l acopere.

După câţiva metri, siluetele lor se pierdură în noaptea bântuită de furtună.

Prima parte

LIUBA

1

Fetiţele aveau între şase şi doisprezece ani. Se arcuiau graţios, agăţate de bara care se întindea de-a lungul unei oglinzi imense ce acoperea o parte a peretelui. O pianistă în vârstă repeta neobosit aceleaşi game.

Instalată călare pe scaun, cu legendarul baston de argint în mână, Irina Şostakova le privea cu atenţie. Purta pantaloni şi pulovere subţiri în culori vii. Faţa, buhăită de ani şi de machiajul exagerat, era luminată de privirea uimitoare a ochilor verzi rimelati. Pc vremuri fusese steaua baletului Kirov din Leningrad. În aproape o jumătate de secol de carieră activă, ea uzase mii de pantofi de dans şi epuizase generaţii de parteneri. Fusese iubită de prinţi, duci îşi luaseră viaţa pentru ea, nu mai stia numărul amantilor şi, în cursul călătoriilor prin lume, mari magnaţi, ca s-o reţină, o copleşiseră cu aur, bijuterii şi trandafiri.

Dar Şostakova nu avea decât o singură pasiune, dansul.

Si, atunci când îşi vedea elevele dansând, sângele lor tânăr şi proaspăt curgea parcă prin propriul ei corp.

Deschisese şcoala în urmă cu cinci ani. Restul îl făcuse numele ei celebru. Trebuia să duci o adevărată luptă să ajungi la cursurile ei. Câte dintre eleve vor deveni stele?

- Nataşa, rotunjeşte-ţi mişcarea! Semeni cu o legătură de vreascuri uscate!

- Bine, doamnă.

Asta va ajunge departe. Avea graţie.

- Ia-o de la capăt, Nataşa.

Pianista reluă gama de unde o lăsase. Nataşa se ridică pe poante şi ridică braţele.

- Nu, nu! exclamă Şostakova.

Se ridică cu greu de pe scaun. Se sprijini în baston, traversă sala, privind cu o grimasă dispreţuitoare propria imagine care venea spre ea în oglindă.

O prinse de talie pe Nataşa.

- Hai, acum ...

O apucă de braţe pe Nataşa şi, ţinând-o bine, o făcu să descrie o traiectorie circulară.

- Încă nu asa, Natasa ... Miscarea unui muschi începe mai întâi în cap ... Imaginează-ţi că eşti un cerc ... Priveşte...

Îşi agăţă bastonul de bară. Avea artrită. Pianista crdea că va cădea şi se ridică pentru a-i veni în ajutor. Şostakova o fulgeră cu privirea.

- Tu de ce nu cânţi?

Răsunară din nou notele maseţcrate mecanic melodiei din *Lacul lebedelor.* Şostakova se îndoi cât de mult putu, ridică braţele în arc de cerc perfect şi, în acel moment, fiecare dintre elevele ei înţelese de la corpul ei ceea ce nu reuşise să explice cuvintele.

După ce termină mişcarea, Şostakova îşi luă din nou bastonul şi, ţinându-se cât mai dreaptă, porni spre scaun sub privirea admirativă a micuţelor.

Văzu prin geam un bărbat traversând holul în direcţia scării. Treceau deseori. Nu se opreau niciodată şi nu aruncau nici o privire spre sala de dans.

Nici ea nu era curioasă. Când luase în primire sala, i se explicase vag că la etajele de sus se aflau birouri şi săli de conferinţă. Dar Şostakova nu mersese niciodată mai departe de parter. Imobilul, admirabil plasat pe strada Sobinovski, între teatrul Maiakovski şi Casa Prieteniei, la doi paşi de bulevardul Kalinin şi agenţia Tass, o mai făcea să uite de apartamentul de două camere de pe strada Stankevici, încărcat de simboluri inutile ale trecutului său, fotografii cu dedicaţii, pantofi de dans istorici, afişe, bibelouri. Vechi îndrăgostiţi, încărcaţi cu dulciuri, lalele şi vechi amintiri, veneau să-i facă curte. Toţi îi spuneau aceeaşi poveste. Erau la fel de bătrâni ca şi ea. Dar adevărata voluptate era să înveţi pe cineva, să simţi vibraţiile unei săli de dans, să vorbeşti, să arăţi, să fii încă înconjurată de tineret!

"Doamna Şostakova, punem sala la dispoziţia dumneavoastră. Vreţi să creaţi o şcoală de dans?"

O maşină o lua de acasă în fiecare dimineaţă. Sosea la cursuri şi îşi citea totdeauna cu aceeaşi plăcere numele gravat pe placa de cupru de pe uşa de la intrare:

SCOALA DE DANS IRINA ŞOSTAKOVA

În fiecare lună primea trei mii de ruble pentru "cheltuieli". Preţul lecţiilor tripla suma.

După cinci ani de funcţionare, tot nu ştia dacă această dărnicie se datora unui organism de stat, drept recunoaştere a serviciilor făcute, sau unor filantropi pasionaţi la culme după balet. De fapt, puţin îi păsa. Pe strada Sobinovski era la ea acasă.

Într-o seară, după spectacol, trecuse din întâmplare prin faţa imobilului. În mod ciudat, aproape toate încăperile de sus erau luminate. Ce se putea face la acea oră în birouri?

Fu surprinsă de tăcerea bruscă. Elevele se uitau la ea. Bătu din palme. Cursul se terminase. Adulţii, care aşteptau afară, intrară în sală. Irinei Şostakova îi plăcea acel moment, zâmbetele şi murmurele pline de respect.

O urmări cu coada ochiului pe tânăra femeie elegantă care venea s-o ia pe Nataşa la sfârşitul cursului.

O urmărea de multă vreme. Înaltă, rasată, cu pometii bine conturaţi, cu o atitudine suverană. Cu ochii albaştri, părul blond şi fruntea imensă, tânăra femeie degaja, fără să pară că ştie, o aură misterioasă care atrăgea privirea. Şostakova îi făcu un mic semn.

Tânăra femeie se apropie.

- Sunteţi mama Nataşei? întrebă Şostakova.

- Mătuşa ei.

- Face progrese. Pot să vă pun o întrebare?

- Vă rog, doamnă.

- Aţi practicat dansul?

- Puţin. Mai demult. Eram destul de mediocră.

- Vă mişcaţi ca o balerină. Sâmbătă seara am un curs de "cizelare" pentru adulţi. Aţi putea veni ...

- De ce nu? Poate ...

Şostakova stia că era considerată un fel de monument naţional. Îi intimida pe cei din apropierea ei. Faţa machiată i se lumină de un zâmbet binevoitor.

- Cum vă cheamă?

- Liuba, răspunse tânăra femeie. Liuba Karpova.

*

* *

Hans Kreiper răsucea în mâini cecul de o sută de mii de dolari completat pe numele lui, emis de banca britanică Westminster. Telefonase la Londra si se convinsese că era bun. Acum trebuia să înţeleagă. El era destinatorul şi putea să-1 încaseze. Totuşi îl supăra un detaliu. Habar nu avea cine ar fi putut să fie expeditorul. Or, nici măcar la Zurich, nu se obisnuia ca un avocat să fie plătit înainte de un client despre care nu ştia nimic, şi mai ales pentru un serviciu neprecizat.

Şi mai era şi acel mesaj ciudat. Un tip într-o scurtă cu glugă maro aştepta un răspuns în anticameră. Hans Kreiper trebuia să se hotărască imediat. Nu ştia ce să facă, deşi avea o oarecare experienţă în materie de ţăcăni ţi. Ştia din experienţă că atunci când averea d'epăşea cincizeci de milioane de dolari, orice tip se comporta de parcă ar fi fost regele lumii. Iar dacă obţinea satisfacţie, astfel de tipi nu se dădeau înapoi de la adevărate extravaganţe în privinţa onorariilor.

Kreiper se ridică din fotoliu şi se duse la fereastră.
Era înalt, masiv, de vreo patruzeci de ani.

Se uită visător la cec şi îl întoarse pe toate părţile.

Reciti mesajul scris în engleză: "Pentru primele cheltuieli". Iar mai jos: "Vă aşteptăm deseară, joi 10 octombrie, la Moscova, pentru o consu1taţie urgentă. Veţi locui la *Cosmos* şi vom lua cina la *Aragvi* în vechea tradiţie georgiană. Veţi fi înapoi la Zurich mâine seară".

Urmau două semnături ilizibile.

Apăsă pe butonul interfonului.

- Uite ... Să intre persoana care aşteaptă.

Uşa se deschise aproape imediat şi în încăpere intră bărbatul cu scurtă maro.

- Ia loc, zise Hans Kreiper. Nu cred că am reţinut bine numele ...

- Glotin. Mihail Glotin.

Hans observă că, în ciuda numelui rusesc, Glotin vorbea germana fără nici un accent.

- Îmi pare bine, domnule Glotin. Presupun că eşti în contact cu persoanele care te trimit?

- Sigur.

- Poţi să-mi spui cine sunt aceste persoane?

- Nu ştiu, domnule. Am fost plătit doar ca să vă aduc mesajul, să fiu la dispoziţia dumneavoastră şi să vă conduc la aeroport unde vă aşteaptă avionul lor.

- Perfect, zise Kreiper puţin agasat. Transmite-le că le mulţumesc pentru încredere, dar că nu accept invitaţia.

- Refuzaţi? zise Glotin.

- Da. Sunt foarte ocupat şi informaţiile pe care mi le dai sunt insuficiente.

Glotin scoase din buzunar un plic identic cu cel pe care i-l dăduse mai înainte.

- Vă rog, maestre, să-1 deschideţi.

Hans Kreiper desfăcu plicul. Vizitatorul său se îndepărtă discret.

În plic erau două hârtii. Pe una scria: "Cu speranţa că vă veţi răzgândi".

Cealaltă era un cec de cinci sute de mii de dolari, completat pe numele lui Hans, emis de aceeaşi bancă!

Avocatul ridică capul şi se uită cu stupefacţie la spatele lui Glotin. Apăsă pe un buton. Uite băgă capul pe uşă. Îi făcu semn să se apropie, îi dădu cecul şi îi şopti:

- Verifică.

Trecu un minut. În birou era linişte. Omul cu scurtă nu se uita la Kreiper iar Kreiper nu se gândea să-l adreseze vreo vorbă.

Uşa se deschise din nou. Uite clipi: al doilea cec era şi el bun!

Hans Kreiper tuşi uşor.

*

* *

Natalia luă cuţitul şi începu să taie carnea.

- Am putea să-i dăm o bucată mamei? zise Liuba.

- Închipuie-ţi că m-am gândit şi eu. O să-i duc mâine. Unde e Vasili?

- Cu meseria lui, cine poate şti ... Acum două zile s-a întors la cinci dimineaţa.

- Dacă al meu mi-ar face una ca asta cred că aş muri de îngrijorare. Ai fost îngrijorată?

- Am dormit.

Când le vedeai una lângă alta, era evident că Liuba şi Natalia erau surori. Liuba era puţin mai înaltă.

Natalia, aproape la fel de drăguţă ca şi ea dar cu faţa mai lată, cu pometii mai proeminenţi, era mai mare decât ea cu cinci ani. În ciuda diferenţei de înălţime, când erau cu spatele, mulţi o luau pe una drept cealaltă.

- Dacă dormeai, de unde ştii că era cinci? întrebă Natalia cu o voce neutră.

- La ceasul ăla am un somn foarte uşor, răspunse Liuba.

Natalia înveli restul de carne într-un prosop.

- De ce întrebi?

- Aşa, zise Natalia. Ai o ţigară?

Liuba scoase un pachet din buzunarul halatului.

În timp ce Natalia se ştergea pe mâini, Liuba îi strecură o ţigară între buze şi îi întinse brichcta aprinsă.

- Auzi, zise Natalia dând fumul afară pe nas, am vorbit cu Ana, Elena şi Ariana ...

Erau cinci fete. Cinci surori, surorile Karpova.

- Despre ce? întrebă Liuba bănuitoare.

- De tine ...

- Şi?

- De tine ... de Vasili ...

- Auzi, Natalia, eu mă ocup de viaţa ta cu Iuri? Zise Liuba.

- Ne facem griji pentru tine.

- De ce vă amestecaţi!

- Nu eşti tu prima femeie care are probleme cu bărbatul.

- Eu, probleme? Nu sunteţi zdravene! De unde ai mai scos-o şi pe-asta?

-Eu vreau să te ajut şi tu te răsteşti la mine.

Liuba strivi ţigara în scrumieră.

- Nataşa face progrese mari. Şostakova mi-a spus de câteva ori că e foarte dotată ...

- Ştiu, îi tăie vorba Natalia nerăbdătoare . Nu-ţi vorbesc de fata mea, îţi vorbesc de Vasili, bărbatul tău!

Liuba băgă mâinile în buzunarele halatului şi începu să se plimbe prin bucătărie .

Apoi se opri brusc în faţa sorei sale.

- Vreau să-l părăsesc, Natalia!

*

* *

Anatoli Peminiakov mai intrase în biserică pe când era copil. Probabil că avea şase-şapte ani. Nu-şi mai amintea prea bine dacă era vorba de funeralii, de căsătorie sau de botez. O strângea pe mama 1ui de mână cu teamă, strivit de riturile ceremoniei, strălucirea miilor de lumânări care luminau nava, mirosul de tămâie, lucrurile aurite, gesturile preotului. Cântecele, liturgice îl tulburaseră profund.

Apoi, libertatea cultului fusese interzisă de partid. Un mare număr de biserici, dinamitate imediat, lăsaseră locul unor parcuri goale. Altele, închise, deveniseră bunuri ale statului. Altele fuseseră transformate în ateliere de confectionat textile, iar unele dintre ele în centre de primire pentru deţinuţi. Trebuia să dispară tot ce ar fi putut să amintească de credinţă. Lenin supraveghea personal această acţiune. "Nu trebuie să mai rămână nici un loc de rugăciune pe pământ, iar ideea de Dumnezeu trebuie să fie alungată ca o reminiscenţă medievală".

La începutul anilor treizeci, un anume Iaroslavski, preşedintele Ligii celor Fără Dumnezeu, făcuse să fie aprobat de autorităţi un plan cincinal al ateismului.

Ca un bun comunist, Anatoli nu se gândea niciodată la Dumnezeu.

Cu excepţia acelui moment, poate pentru că cei care îl loveau cu ţevile pistoalelor îl aduseseră în mod ciudat în acel loc unde pe vremuri se afla o biserică. Acolo unde altădată era altarul se aliniau acum câteva de cuve în spatele cărora i se părea că zăreşte ţevile de cupru ale unui alambic. În fundul navei, corul se pierdea în întuneric. Zidurile erau pline de inscripţii obscene.

Din frumuseţea trecută nu mai rămăseseră decât rămăşiţe de vitralii acoperite cu stinghii în ambrazura ferestrelor.

Ca miile de trecători, Anatoli trecuse de sute de ori pe strada Teterinski fără să se întrebe ce adăposteau acele ziduri, pe care aproape că nu le mai vedea avându-le tot timpul sub nas. Era sigur că dacă s-ar fi recenzat toate vechile locuri de cult din Moscova, s-ar fi obţinut noi piste pentru prinderea traficanţilor de droguri şi alcool. Oraşul era inundat de ele.

La căderea nopţii, unele străzi semănau cu azilurile pentru beţivi. Întinşi direct pe pământ, beţivii dormeau sforăind după vodca pe bază de alcool tare. Drogaţii nu mai sforăiau. În zori, mulţi dintre ei erau morţi. Anatoli îi clasificase imediat în categoria micilor borfaşi pc cei trei tipi care îl abordaseră pe stradă. Dispreţuia enorm această rasă de rakeţi cu mutra arogantă.

În biroul său de pe strada Nezdanovoi, avusese de-a face cu zeci de tipi de felul lor. Imediat ce nu se mai aflau sub protecţia grupului, păreau brusc lipsiţi de gândire. În câteva ore, cei mai duri se transformau în delatori, vânzându-şi cei mai buni prieteni în schimbul câtorva promisiuni vagi. Alţii încercau să-şi târguiască libertatea pierdută punându-şi în joc mama, nevasta, fiica. De douăzeci de ani de când era procuror general, Anatoli Peminiakov

trimisese sute la ocnă. După părerea lui, viaţa unui răufăcător făcea cât glonţul care i se trăgea în cap.

Dar vremurile bune ale lui Brejnev erau acum departe. Perestroika făcuse ravagii. Oamenii trebuiau judecaţi înainte de a fi condamnaţi. Liberalismul rodea oraşul ca lepra. Lucrurile ajunseseră atât de departe încât la 9 octombrie 1991, în mijlocul Moscovei, la şapte seara, era posibil să fie răpit procurorul general al Uni unii Sovietice, deşi mulţimea trecea pe stradă la nici zece metri de acolo!

Fu cuprins de furie.

- De ce m-aţi adus aici, nenorociţilor?

- Să bem o duşcă, spuse unul dintre ei zâmbind.

Îl împinseră spre o cuvă, îl urcară cu forţa pe taburet şi îl legară. Lui Anatoli încă nu-i era frică.

- Strigă! zise cel mai scurt dintre ei.

Purta o şapcă, o geacă din imitaţie de piele şi jambiere ale armatei americane.

Anatoli îl privi cu dezgust.

- Strigă! repetă tipul.

Şi îi trase o scatoalcă.

Anatoli răcni cu sălbăticie.

- Vezi, zise tipul scund, poţi să faci gură cât vrei.

Nimeni nu te aude.

Îi deschise gura cu amândouă mâinile şi Anatoli simţi un obiect metalic intrându-i pe gât. Capătul unei pâlnii. Îşi ţinu respiraţia ca să nu înghită lichidul rece care îi inunda gura. Cei trei bărbaţi începură să râdă. Când fu gata să se sufoce, Anatoli aspiră cu disperare şi înghiţi primul gât de vodcă.

- Bea, zise unul dintre cei trei. E din aia bună!

Anatoli încercă să se zbată. Frânghia îl ţinea strâns pe taburet.

Tipul scund, aşezat pe genunchii lui, îi mângâia capul matern, ca unui bebeluş, în timp ce ceilalţi continuau să toarne în pâlnie conţinutul unei sticle. Înţelese că îl vor omorî cu alcool. Nu-şi va mai revedea nevasta. Nici biroul. Nici câinele. Nimic şi pe nimeni - va muri.

Apoi, în crucea nopţii, îi vor arunca cadavrul pe trotuar. Concluziile anchetei vor fi simple: procurorul general Anatoli Peminiakov murise pe stradă dintr-un exces de alcoolemie.

Acum lichidul îi curgea din gură udându-i cămaşa. Tuşea, voma, se sufoca. Dar vodca îi curgea mereu pe gât. Tipul scund cu şapcă continua să-i mângâie ceafa.

Îşi apropie buzele de urechea lui Anatoli.

- Acum vreau să ştii de ce mori.

Deja anihilat de alcool, creierul lui Anatoli Perniniakov nu mai înregistra mare lucru. Totuşi auzi cuvintele pe care i le murmura călăul său.

Au fost ultimele pe care le-a mai auzit.

După care totul i se tulbură în cap, in timp ce bolţile bisericii se roteau cu o viteză ameţitoare.

Apoi totul deveni negru.

2

Marile discursuri despre egalitate aveau darul s-o facă pe Liuba să râdă. Înţelesese de multă vreme că era vorba de fraze. Vorbe ... Totuşi nici o vorbă nu putea să îndrepte nedreptatea suferită de ea. Liuba nu-1 dorise niciodată pe Vasili. De unde era să ştie înainte de a-l fi luat de bărbat? Milioane de perechi trăiesc astfel. Te acomodezi, te prefaci, continui. Asta se numeşte căsătorie. Dar Liuba era prea dintro bucată ca să poată trişa la infinit. Şi un detaliu schimba totul: nu mai putea să suporte contactul cu pielea lui.

Într-o seară, cu şase ani în urmă, Vasili intrase în camera ei.

Liuba aprinsese lumina şi se aşezase pc un scaun, departe de pat. Orice era preferabil în locul acelei culpabilităti latente care o rodea. Trebuia să vorbească. În ziua aceea învăţase că a spune adevărul este mai uşor decât îţi închipui. Cuvintele veniseră singure. Şi, pe măsură ce le pronunţa, ele o eliberau.

- La ce bun să ne mai minţim, Vasili? Ceea ce se întâmplă nu depinde de mine.

- Eşti îndrăgostită de alt bărbat?

- Nu, Vasili. De nimeni.

Afară avea reputaţia unui poliţist feroce.

Dar acolo, în mijlocul acelei lumini discrete, în acea atmosferă călduţă, Vasili era dezorientat, fără apărare. Îl vedea din profil. Avea părul blond, tuns scurt.

Îşi încrucişase pe genunchi mâinile puternice.

- Esti sigură?

- Îţi dau cuvântul meu. De când ne-am căsătorit, în viaţa mea n-ai fost decât tu.

În mod ciudat, el părea uşurat.

Totuşi, chiar şi pe ocolite, ăsta e lucrul cel mai rău pe care o femeie îl poate spune unui bărbat: ,,Nu te mai iubesc".

- În toţi anii ăştia te-ai prefăcut că mă iubeşti ...

- Dar te iubesc!

Cuvântul avea însă mai multe sensuri...

Cum să-i explice că îl iubea în felul ei, ca pe un frate, ca pe un prieten? Îl stima, îl respecta, îi aprecia prezenţa, avea încredere în el. Asta chiar nu avea nici o valoare?

- Mă iubeşti, dar nu vrei să mă apropii de tine, zise el cu amărăciune.

- E altceva!

- Vrei să ne despărţim?

- Tu trebuie să hotărăşti, Vasili.

- Nu, tu eşti nevasta mea.

Stătea pe pat. Liuba ar fi vrut tare mult să nu-i facă rău ... Cuprinsă de vagi remuşcări, Liuba se ridică de pe scaun, se aşează lângă el şi îşi trecu mâna prin părul lui.

- Aş vrea să-ţi mai spun... , bâigui ea.

- Ce? Că te dezgust?

Ea dădu din umeri.

- Eşti bărbat, Vasili. Aş înţelege foarte bine dacă ai căuta în altă parte ceea ce nu poţi avea cu mine.

El o împinsese uşurel şi ieşise din cameră.

Aşa se petrecuscră lucrurile.

Liuba încă se mai gândca uneori la asta. Alteori spera că îi urmase sfatul, că avea amante. Dorea asta in sinea ci. În orice caz, din ziua aceea, nici unul dintre ei nu mai făcuse aluzie la această discuţie .

Trebuise ca Natalia, în urmă cu două ore, să zgândărească rana pe care o credea închisă.

Liuba îşi dăduse seama că rana era tot deschisă când se auzise spunând: "Vreau să-l părăsesc" .

De ce nu făcuse asta mai înainte? Cât timp poţi îndura lucrurile fără să-ţi mărturiseşti că te sufocă?

Nu mai putea să trişeze cu viaţa ei. I-ar fi plăcut ca Vasili să deschidă uşa chiar în acel moment ca să-i poată spune ce hotărâre luase. Şi unde se va duce după aceea? Ce va face?

*

* *

Hans Kreiper intră în salonul apartamentului. Peste tot erau flori, o adevărată risipă de trandafiri roşii. Pe o comodă, o sticlă de şampanie se răcea într-o găleată cu gheaţă alături de o cutie enormă cu icre negre. Nu erau ruseşti, ci iraniene. Cele mai bune, icrele negre al răposatului şah, care nu se mai găseau de la revoluţie. În farfuriuţe de argint cizelat fuseseră aşezate tartine şi unt.

Cu gura căscată, Hans se întoarse spre cele două femei în uniformă roşie care îl însoţiseră.

- Ai zice că eşti la *Ritz,* spuse el.

Vorbise în germană. După zâmbetul lor, Hans îşi dădu seama că nu înţeleseseră nici un cuvânt. Era prima dată când venea la Moscova. Avea capul plin de clişee: mizerie, lipsuri, sărăcie ... În locul acestor orori, fusese primit la aeroport de un şofer care arăta la fel ca un majordom englez. Limuzina neagră era demnă de maşinile folosite la Hollywood pentru parada starurilor. Într-un minibar de abanos găsise chiar sticle din cel mai bun whisky. Maşina parcursese o stradă mărginită de copaci maiestuosi si, lăsându-l în fata hotelului *Cosmos,* şoferul îi spusese că gazdele sale vor veni peste o oră să-l ia la cină. Şi acum aceste flori, icrele negre,

şampania ... Fără a mai vorbi de frumuseţea celor două femei care îl răsfăţaseră la bordul avionului particular.

La sosirea la Moscova, vameşii păreau că îl aşteaptă. Nici o formalitate, nici cea mai mică întrebare. Un poliţist îl escortase cu amabilitate până la ieşirea din aeroport.

Hans se gândea că cei care îl angajaseră nu puteau să fie decât nişte persoane de cea mai mare importanţă în stat.

Elţîn? Gorbaciov? În fond, Hans era unul dintre juriştii internaţionali cei mai căutaţi din Europa.

Era opt seara. Intră în sala de baie, se dezbrăcă şi făcu un duş. Când ieşi din baie, se strâmbă văzând cămaşa mototolită. Plecase cu mâinile goale. Nu-şi luase nici măcar periuţa de dinţi. Deschise dulăpiorul cu oglindă de deasupra chiuvetei.

Părea să conţină tot ce-şi putea dori un om rafinat în materie de obiecte de toaletă. Îmbrăcă un halat de casă şi avu intuiţia să se ducă în dormitor şi să deschidă şifonierul. Toate sertarele erau pline de maiouri, chiloţi, şosete şi cămăşi. Toate erau măsura lui!

Deschise dulapul de haine şi găsi costume albastre elegante agăţate pe umeraşe, precum şi o haină lungă şi o mulţime de cravate ...

*

* *

- Eşti singură?
- Da.
- Si Vasili? ....
- Îl aştept să vină.
- E adevărat ce mi-a spus Natalia?

Liuba suspină.

- Intră ...
- Mi-a spus că vrei să-1 părăseşti, zise Elena.

Totul mergea anapoda la Moscova. Cu excepţia vitezei de răspândire a veştilor.

- Nu sta înţepenită în faţa uşii, zise Liuba cu resemnare.

Vino să stai jos. Ai mâncat?

- Evident. E trecut de zece.
- Eu, nu.

Se aşeză la masă. Două tacâmuri erau aşezate pe faţa de masă roşie. Elena se aşeză în locul lui Vasili. Asemănarea dintre Elena şi sora ei era şi mai frapantă.

- Ai venit special pentru asta? întrebă Liuba ronţăind o frunză de salată.
- Ce-i reproşezi lui Vasili?
- Nimic.
- Asta e foarte grav, zise Elena. Se îmbată?
- Nu mai mult decât altul.
- Te bate?

Liuba dădu din umeri.

- Uită când e ziua ta?

- Nu e decât una pe an.

- Faceţi dragoste?

Liuba îşi împinse brusc farfuria.

- N-am chef să vorbesc despre asta, Elena.

- Liuba, dacă aş face o prostie, tu ai fi prima care ai veni să mi-o spui. Toate ştim, Anna, Ariana, Natalia, eu!

- Ti-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta!

Se ridică şi se duse să-şi lipească nasul de fereastră. Elena veni lângă ea. Liuba stătea cu spatele. Elena o prinse de umeri.

- Chiar e serios?

Liuba nu zise nimic.

- Ştii că te iubesc, Liuba. Toate te iubim. Dar mie mi-e frică pentru tine. Mă doare.

- Nu ca pe mine, zise Liuba.

*

* *

- Vezi, aici e cald ...

Fata izbucni în râs. Se aflau în imensa cameră frigorifică a unui depozit şi idiotul îi spunea că e cald! E adevărat că afară era mai rău, minus treizeci-patruzeci de grade. Stăteau îmbrăţişaţi lângă o carcasă de vită care se mişca ca un leagăn. Altele o mie erau agăţate de câte un cârlig de oţel care culisa pe o grindă subţire lungă de treizeci de metri.

- Cum te cheamă? întrebă bărbatul.

- Duniaşka.

În realitate o chema Anna, dar nu spunea niciodată. Îşi schimba numele de la un client la altul.

Spusese "Duniaşka" pentru că acesta era prenumele bunicii sale. Alteori era Alexandra, Sofia, Katerina, Irina, Elena. Uneori, când punea mâna pe un diplomat sau un funcţionar subaltern de la un minister străin, i se întâmpla să se împopoţoneze cu un prenume european: Margaret, Daisy, Carmen, Marion.

Ce importanţă avea că prostituatele erau mitomane?

Nu întâlneau niciodată de două ori acelaşi client.

- Dar pe tine cum te cheamă?

- Vladimir.

Nu-i plăceau ruşii. Erau săraci. Plăteau în ruble. În afară de curvele prăpădite care se culcau prin toaletele gărilor, nimeni nu mai accepta ruble la Moscova. Cu rublele nu puteai să faci nimic. Străinii plăteau în dolari.

Toată seara stătuse degeaba la barul de la *Metropol.* Văzuse multi bărbati trecând, dar unii erau însotiti iar ceilalţi n-o băgaseră în seamă. Rămăsese într-un fotoliu din fundul sălii, picior peste picior, cu faţa din ce în ce mai încruntată pe măsură ce treceau orele. De câteva ori, portarul de la *Metropol* venise discret să vadă ce făcea. Nu-i lua decât zece la sută din câştig. Ba îi mai găsea şi

clienţi. Adevărul e că Anna îi oferea, gratuit şi la cerere, plăceri care îl purtau la ani-lumină de acuplarea conjugală.

Dar Anna era aparte. Lucra singură şi nu respecta nici o lege. Celelalte fete aveau mai puţin noroc. Ca să fie lăsate să intre la bar şi să racoleze, portarul le lua treizeci la sută din cifra lor de afaceri. După aceea, trebuia să dea şaizeci la sută peştelui care controla cartierul în numele unor comanditari misterioşi. Nu se plângeau. Restul era al lor.

În unele seri pline de melancolie şi vodcă, celor mai sensibile li se întâmpla să considere indecent că ele câştigau într-o oră mai mult decât tatăl lor în trei luni.

Duniaşka, bunica Annei, pe care întreaga familie o numea în mod afectuos "Babusia", ar fi căzut lată dacă ar fi aflat cum îşi câştiga banii de buzunar nepoata ei! Era o problemă de cultură, de educaţie, de generaţie. Dar Anna nu avea nici un complex faţă de bani, nici sentimentalisme.

În seara aceea băuse mult. Tocmai voia să se întoarcă acasă cu buza umflată, când tipul acela îi propusese să-i ofere un păhărel. Chiar mai înainte de a fi deschis gura, Anna îşi dăduse seama că era rus. Avea pe el o haină simpatică de blană, purta o cravată mov, iar pantofii, lucind ca oglinda, nu fuseseră fabricaţi într-o uzină de stat. Erau adevărate opere de artă!

Puţea de la o poştă a aparatcik şi a traficant.

Când îl văzuse agitând sub nasul ei un teanc de dolari împăturiţi în formă de cilindru, Anna acceptase să meargă cu el.

În loc să ajungă într-o cameră, după cum se aştepta, se pomenise pe strada Miuskaia, într-un deposit frigorific ... "Trebuie să verific o chestie", îi spusese el râzând. Fără explicaţii de prisos. La urma urmelor, dacă ţinea neapărat să facă dragoste într-o cameră frigorifică, n-avea decât, fiecare cu fantasmele lui!.

Acum, bărbatul o presa uşor de carcasa de vită. Îşi scosese mănuşile. Anna simţea pe corp mâinile lui fierbinti. Prin urmare aici, imediat, va trebui să merite teancul de dolari pe care el i-l strecurase în bluză înainte de la părăsi barul.

- Crezi că vei putea în picioare sprijinit de o carcasă de vită? zise ea cu ironie.

El mârâi vesel.

- Aş putea chiar şi în iad pe burta lui Scaraoţchi!

Cu mâna dreaptă, ea îi exploră un anumit loc al corpului.

- Ai dreptate! exclamă Anna.

Cu mâna stângă, Anna scoase din poşetă un prezervativ si rupse cu unghiile pliculetul.

În momentul acela uşile depozitului făcură explozie.

Cu gura căscată, Anna văzu pătrunzând în sală două camioane-cisternă. Pe flancurile lor stăteau în picioare câţiva oameni care stropeau cu furtunul carcasele vitelor. Totul era atât de extravagant, de neaşteptat, încât amândoi rămaseră încremeniţi timp de câteva secunde. Vladimir reacţionă primul. Fără să se

gândească să-şi încheie pantalonii, bărbatul o trase repede după el cu o forţă de brută.

Nu le păsa că vor fi văzuţi, dar trebuia neapărat să-şi salveze viaţa.

Alergară spre fundul depozitului. Camioanele, cu farurile aprinse, parcurgeau coridoarele dintre şirurile de carcase, întorcând în unghi drept într-o horă dementă, repezindu-se peste carcasele care se desprindeau din cârlige, zburau prin aer şi erau călcate de roţile camioanelor împroşcând în toate părţile fragmente de oase, gheaţă şi fâşii de carne.

- Ştiu pentru cine lucrează nenorociţii ăştia!. .. Ticăloşii!

- Ce? întrebă ea.

- Gura!

Stăteau ghemuiţi lângă zid, în spatele unui căruţ cu motor, îngroziţi acum la gândul că vor fi descoperiţi.

Deodată, la fel de brusc cum sosiseră, camioanele se îndreptară spre ieşire. După ce ieşiră pe uşile pe care le spărseseră, urmă un moment de suspans. Anna şi Vladimir văzură un singur om revenind şi aruncând ceva pe beton. Luminând silueta omului care fugea, flăcările ţâşniră peste tot în acelaşi timp.

Urmă zgomotul camioanelor care demarau.

- Şi acum ai mai putea? şopti Anna.

Chiar că erau în iad. Flăcările se înălţau până la tavan. Era prea târziu ca să poată ajunge la ieşire. Anna ştia că vor muri.

În depozit se răspândea un miros greţos de benzină şi carne arsă. Împotriva oricărei raţiuni, Vladimir o apucă de mână şi o porni în zig-zag spre uşă. Erau încă destul de departe de ieşire când se prăbuşiră, asfixiaţi, în mijlocul carcaselor de vită care ardeau ca nişte torţe.

*

* *

Liuba nu putea să doarmă. Degeaba se temuse de întoarcerea lui Vasili, nu mai putea amâna ceea ca avea să-i spună. Dacă încerca să nu se mai gândească la asta, era imediat năpădită de alte gânduri care îi striveau inima. Nu că ar fi fost neplăcute, ci pentru că păreau că aparţin unei alte vieţi a altei femei şi puteau să facă lucrurile şi mai dificile.

Se ridică, se apropie de un dulap şi, de sub un teanc de pulovere vechi, scoase o cutie albastră din carton în care fusese cândva o "matrioşka". Acolo ţinea ea toate lucrurile fără valoare care fac viaţa să fie atât de preţioasă: scrisori, fotografii, obiecte mici care aveau legătură cu un eveniment din copilăria ei, un dinte de rechin oferit ca talisman de fratele bunicului său care fusese matelot, panglicile primei perechi de pantofi de dans, o şuviţă de păr de când avea şase ani, două-trei bileţele romanţioase din adolescenţă.

Tocmai voia să se urce în pat cu aceste comori când cineva bătu la uşă. Împinse repede cutia albastră sub pulovere.

- Intră, zise ea.

Vasili băgă capul pe uşă.

- Nu dormi?

- Nu. Aşezam nişte lucruri vechi ...

Liuba se băgă sub cuvertură. Vasili se aşează pe pat într-o poziţie care îi era familiară şi îi luă mâna.

Liuba îi lăsă mâna cu pasivitate, îşi muşcă uşor buzele şi lăsă ochii în jos. Nu mai putea să aştepte!

- Vasili. ..

Dar el era pierdut în gânduri, venea încărcat de probleme. O întrerupse:

- E scandal mare. S-ar putea să mă trezesc dat afară ...

- Dar abia te-au pus şef!

El se strâmbă cu amărăciune.

- Deocamdată ... Poate că am fost numit prea devreme. Vine sfârşitul regimului. Cei care vor veni, mă vor considera un adevărat comunist...

Vasili îi strângea mâinile.

- Dacă o să se întâmple asta, vom pleca amândoi în Florida, glumi el. Se pare că acolo sunt palmieri. M-am priceput totdeauna la maşini. Voi deschide un garaj. Tu vei ţine casa ... ai văzut vreodată palmieri?

Liuba simţi cum i se strânge inima. Dacă continua pe tonul ăsta sarcastic şi amar, nu va avea curajul să-i spună nimic ...

- Vasili, trebuie să-ti vorbesc.

Telefonul sună. Vasili se schimbă la faţă dar nu făcu nici o mişcare.

- Te ascult, zise el.

Soneria telefonului continua să le sfredelească timpanele.

- Răspunde, zise Liuba cu o voce încordată.

El se ridică şi dispăru în cameră de alături. Soneria se opri. Aştepta ca Vasili să spună ceva. Dar el se întoarse în cameră cu o expresie preocupată.

- O urgenţă, zise el. A luat foc depozitul de pe strada Miuskaia. Arde tot cartierul! Sunt morţi .

O sărută repede pe frunte.

- Visează la Florida, îi zise el zâmbind.

Întoarse spatele şi plecă. Liuba îl auzi trântind uşa.

*

* *

În aceeaşi noapte de 9 octombrie, vreo cincizeci de şoferi de taxi au fost opriţi în centrul Moscovei de nişte clienţi care le-au dat o adresă de la periferia sudică a oraşului. Scenariul a fost acelaşi pentru fiecare dintre ei. Ajunşi nu departe de presupusa lor destinaţie, clientul a îndreptat o armă spre ceafa lor şi le-a ordonat să vireze la dreapta, spre Parcul Bietcevski. Acolo aşteptau două camioane cu prelată, parcate pe o străduţă dintre două hangare prăpădite. Şoferii au fost coborâţi din taxiuri şi, în ciuda protestelor,

au fost îngrămădiţi în camioane. Apoi au fost legaţi la ochi şi camioanele au demarat. Au mers aşa multă vreme. Zdruncinăturile şi virajele bruşte indicau schimbări frecvente de direcţie. Era clar că nu se dorea ca ei să-şi amintească de locul în care erau duşi.

Unii au deschis gura ca să întrebe unde erau duşi. Au fost loviţi sălbatic cu bastoane de cauciuc. Ceilalţi au rămas tăcuţi şi restul traseului a fost parcurs fără nici un murmur. După o oră, camioanele s-au oprit. Şoferii au auzit scârţâitul unor porţi. Apoi, tot legaţi la ochi, au fost împinşi afară din camioane. Au aşteptat în tăcere.

- Dezlegaţi-vă ochii, le-a zis o voce.

Se aflau într-o curte pavată protejată de ziduri înalte de incintă. Au fost împinşi spre o clădire cu faţada plină de funingine în care au intrat printre două şiruri de oameni cu pistoale-mitralieră. Interiorul era la fel de sinistru ca şi faţada. Era probabil fostul atelier de montaj al unei uzine dezafectate. Şinele din interior erau ruginite. În fund, aşezat pe un banc în umbra unei maşini metalice, se distingea masa întunecoasă a unui sicriu în jurul căruia ardeau lumânări. Şoferii au fost forţaţi să se aşeze în semicerc în jurul lui. Doi bărbaţi au apărut în conul de lumină aruncat de becuri asupra acestei scene macabre.

Unul s-a oprit într-o poziţie mai retrasă.

Celălalt le-a vorbit.

- Sunteţi invitaţii noştri. V-am adus la un spectacol.

Apoi omul a aruncat o privire circulară asupra asistenţei.

După care a adăugat:

- Priviţi, ascultaţi şi nu uitaţi!

Omul se întoarse apoi spre sicriu.

- Cum te cheamă?

Dintre scânduri s-a auzit o voce înăbuşită.

- Fedor Malidanov.
- Profesia?
- Şofer de taxi.
- Statia?
- În faţă la *Ukraina.*
- Deci, iei mulţi turişti?
- Da.
- Îi duci la curve?
- Da.
- Ce-ţi dă curva pentru asta?
- Douăzeci la sută din ce plăteşte fiecare client.
- Cât trebuie să ne dai nouă din ăştia?
- Jumătate.
- Ai făcut aşa?
- Nu totdeauna.
- Asta o să te coste scump.
- Cer iertare. Lăsaţi-mă să ies!

Cel care punea întrebările a făcut atunci un semn discret şi al doilea personaj a apăsat pe un buton. S-a auzit şuierând în aer lama fierăstrăului mecanic care cobora. Condamnatul a început să ţipe cu disperare. Mai înainte ca cineva să poată reacţiona, lama începu să atace peretii de scândură.

În câteva secunde, sicriul şi conţinutul sau au fost tăiaţi în două. Bancul s-a umplut de sânge.

Fierăstrăul s-a oprit.

Apoi a răsunat din nou vocea celui care vorbise şi mai înainte:

- Aşa sfârşesc toţi cei care trişează.

3

Alla Karpova bătea pasul pe loc de cinci ore la coada care se întindea în faţa *Magazinului de produse 18* de pe strada Platovskaia. De trei zile, mai mult din lipsă de altceva si din obisnuintă decât dintr-o nevoie reală, se instala în mulţimea care lua cu asalt magazinele din Moscova, toate magazinele, în speranţa că va putea să cumpere ceva. Ce? Orice. Rafturile erau goale. Nu se ştia niciodată de ce vei duce lipsă, nici de ce puteai descoperi, dar cum toate lipseau ...

Se spunea că mafia punea mâna pe alimente de la locul de producţie pentru a le revinde de zece şi chiar de o sută de ori mai mult decât preţul de pe piaţa neagră. Dar Alla nu ştia în ce locuri misterioase funcţiona piaţa neagră. Avea nevoie de ouă, de lapte şi de făină. A doua zi de luni din fiecare lună le avea invitate la ceai pe cele cinci fete ale ei.

Indiferent de problemele vieţii lor personale, nici una dintre ele nu lipsise vreodată de la această întâlnire tradiţională. Nici soţii şi nici copiii nu erau primiţi. Timp de două ore, în timp ce-şi treceau ceainicul din mână în mână, surorile Karpova, mâncau prăjiturele uscate făcute de mama lor şi uitau că se făcuseră mari.

Apăreau din nou confidenţele tandre din adolescenţă, glumele, râsul în hohote sau vorbele răutăcioase la adresa altor membri ai clanului. Alla se prefăcea că se simte ofensată. Dar în sinea ei era încântată de această libertate a tonului pe care ştiuse s-o menţină între ele de când erau copile.

Trecu plasa în mâna cealaltă, ca să-şi dezmorţească mâinile îngheţate, deşi purta mănuşi din lână neagră.

Ceremonia ceaiului avea loc peste cinci zile. Va avea timp să găsească tot ce-i trebuia?

Dacă n-ar fi fost aceste mici angoase zilnice, Alla n-ar fi avu de ce se plânge. De la moartea lui Karel, bărbatul ei, fetele erau foarte atente, foarte prevenitoare cu ea. Toate erau frumoase, aveau deci admiratori, dar provocau şi gelozii secrete. În afară de Anna, care

rupsese logodna de multă vreme şi prefera să trăiască singură, toate celelalte făcuseră căsătorii onorabile.

Elena se căsătorise cu un inginer, Natalia cu un şef de la telefoane, Ariana cu un profesor de gimnastică. Iar bărbatul Liubei tocmai fusese făcut şeful poliţiei!

- Credeţi că mai rămâne ceva? o întrebă tipul care dansa de pe un picior pe altul alături de ea.

- Nu ştiu, zise Alla.

Se apropiau de intrarea magazinului. Chiar în faţa ei avu loc o busculadă. Două femei se învârteau trăgând una de alta. Apoi se auzi un ţipăt, văzu o faţă plină de sânge, şi una dintre femei o luă la fugă.

Vecinul Allei încremeni de oroare.

- I-a muşcat nasul! zise el cu o voce stupefiată.

Copleşită de dezgust, Alla Karpova îndreptă ochii în jos spre bucata de carne însângerată care zăcea pe pământ. Femeia mutilată dăduse drumul la plasă şi îşi ţinea faţa cu amândouă mâinile gemând. Era oribil. Moscova devenea o junglă preistorică. Pentru o îmbucătură, oamenii se comportau ca nişte animale sălbatice. Ajutată de un bărbat, femeia părăsi coada clătinându-se.

În acelaşi timp, Alla zări interiorul magazinului, unde o fată în alb, suită pe un scaun, punea o tăbliţă deasupra rafturilor goale:

NU MAI E NIMIC DE VÂNZARE

*

* *

Ivan Koranov se ridică greoi de pe divan, deschise sertarul comodei şi scoase o sticlă de vodcă neîncepută. O ţinea acolo de treizeci de ani, fără să ştie de ce. Nu băuse niciodată alcool.

Venise momentul. Parcurse cei trei metri până la bucătărie, deschise frigiderul, mândria oricărui aparatcik, puse câteva cuburi de gheaţă într-un pahar, desfăcu sticla şi mirosi cu prudenţă. Reveni în salon şi se uită la portretul lui Lenin care trona într-o ramă de acaju deasupra comod ei.

În ianuarie 1918 spusese: "Unul din zece dintre cei care sunt capabili de parazitism trebuie să fie executat pe loc". De când era în funcţie, Ivan Koranov se străduise să pună în practică această recomandare. În calitate de consilier special al şefului Comitetului pentru Securitatea Statului - sub Brejnev, Andropov, Cernenko şi Gorbaciov - contribuise la arestarea a generaţii întregi de opozanţi ai regimului, deviaţionişti, intelectuali, hoţi, individualişti, filozofi şi iluminaţi.

Sigur, în acele timpuri nu era interzis să gândeşti. Dar Ivan Koranov nu admitea ca cineva să poată gândi *împotriva* regimului. Îşi iubea ţara. Un singur gând îl ghidase în exercitarea sarcinii sale: eliminarea inamicilor interni ai Uniunii Sovietice.

Ridică paharul.

- Noroc, tovarăşe!

Cât trăise, Lenin fusese maestrul, modelul, Dumnezeul lui. Cum ar fi reacţionat dacă ar fi văzut ce se făcea azi cu ceea ce realizase el? În câţiva ani, oraşul devenise o cloacă de corupţie. Miliţieni, poliţişti, comisari politici, şefi ai partidului, de sus până în josul ierarhiei, fiecare voia să participe la prădarea imperiului care făcuse să tremure lumea.

Îşi înmuie buzele în pahar. Contactul limbii cu vodka îi provocă greaţă. Se întoarse în bucătărie, scuipă în chiuvetă, goli conţinutul sticlei şi-şi clăti gura cu apă de la robinet. Se duse în dormitor. În afara patului dublu - unde dormea totdeauna singur - şi o fotografie a defunctei sale mame, împodobită, conform tradiţiei, cu o rămurică de salcie, nu se vedea nici un ornament. Seiful enorm era la vedere. Nu era nevoie să-1 ascundă. Ivan Koranov simboliza ameninţarea. El era Legea. Stârnea frică. Nimeni n-ar fi avut ideea sinucigaşă de a atenta la bunurile sau la viaţa lui.

De decenii, Koranov îngrămădea în seif copia dosarelor de la biroul său pe mii de microfilme. Fără a mai vorbi de alte documente compromiţătoare despre marii sefi al KGB-ului, ai armatei si ai Nomenklaturii.

Acum la ce-i mai foloseau?

La sfârşitul secolului, peste ruinele socialismului, venea la putere pleava democratică.

Nu se mai respecta nimic. Chiar Raisa, nevasta lui Gorbaciov, era victima glasnostului criminal predicat de soţul ei. La Voronej, în Rusia centrală, reporterii pătrunseseră în spitalul psihiatrie unde era internat Eugen Titarenko, fratele ei mai mic, un alcoolic, căruia reuşise până atunci să-i ascundă existenţa. A doua zi, în *Moskovski Komsomoleţ* se putea vedea fotografia cumnatului preşedintelui, o epavă de om, buhăit, chel, livid, cu un chiştoc de ţigară în mână. Ar fi fost oare posibilă o astfel de umilire cu câţiva ani înainte? Aceşti duşmani ai poporului ar fi fost împuşcaţi fără proces. Excesele libertăţii dădeau naştere la obişnuitele lor ravagii: omucideri, atacuri cu mână armată, încăierări, moarte din cauza drogurilor, come alcoolice, torturi şi reglări de conturi între bandele rivale.

Chiar în dimineaţa aceea, în marea tradiţie a anilor şaizeci, când banda lui Mongol îi executa pe cei care nu voiau să plătească, fusese descoperit în faţă la *Ukraina,* chiar în centrul oraşului, un şofer de taxi tăiat în două cu fierăstrăul. Nenorocitul zăcea în maşina plină de sânge, cu partea de sus a copului instalată la volan şi partea de jos întinsă pe bancheta din spate.

Era clar că nu fusese tăiat acolo.

În altă parte, pe strada Miuskaia, un depozit imens de carne se prefăcuse în cenuşă. Mână criminală. Printre carcasele de vită, fuseseră găsite rămăşiţele a două trupuri omeneşti a căror identificare era imposibilă.

Dar toate astea nu erau nimic.

În zori, poliţiştii găsiseră pe o stradă pustie cadavru lui Anatoli Peminiakov.

Procurorul Peminiakov. Fratele lui de arme, prietenul lui.

Militant fervent, el denunţase de ani de zile abuzurile scăpării de sub control a moravurilor în *Soţiologhiceskaia Zanonnost,* revista procuraturii. Ivan Koranov îi trimitea delincvenţi al căror caz credea că ţine de siguranţa statului. Amândoi formau o echipă de represiune fără reproş.

După spusele inspectorului care îl anunţase, Anatoli murise de o embolie provocată de o absorbire masivă de alcool. La prima vedere era ceva banal. De pe trotuarele Moscovei erau adunaţi în fiecare dimineaţă beţivi fulgeraţi de vodcă sau de spirt medicinal.

"Moarte naturală", adăugase cu stupiditate inspectorul.

Imbecilul de serviciu ignora însă un detaliu. Procurorul Peminiakov nu băuse în viaţa lui decât apă.

Concluzia venea de la sine. Era vorba de un asasinat făcut să apară ca o comă etilică pentru a-1 şi dezonora pe procuror. Premeditarea nu lăsa să se prevadă nimic bun. Mai întâi, ucigaşii erau siguri că vor scăpa de poliţie - nici chiar azi, nimeni nu ar fi riscat să lichideze un procuror general al Uniunii Sovietice dacă n-ar fi fost sigur că nu va fi pedepsit.

Pe urmă, nu putea să fie vorba decât de o răzbunare.

În fine, deoarece se credeau total la adăpost, criminalii nu vor întârzia să treacă la următoarea lor victimă.

Nu era nevoie să fii mare ghicitor ca să-ţi dai seama că el va fi următoare victimă.

Ivan Koranov ...

Cei mai mulţi dintre oamenii pe care îi trimisese în gulag cu ajutorul procurorului nu se mai întorseseră niciodată.

Alţii, frânţi pe viaţă în urma detenţiei, erau incapabili să conceapă şi cu atât mai mult să ducă la îndeplinire un proiect de răzbunare. Atunci cine? Se spunea că unii evadaţi reuşiseră să ajungă în Statele Unite sau în America de Sud. Acolo îşi luaseră o nou identitate. Chirurgi pricepuţi le schimbaseră faţa. Până la urmă, poate că aceşti supravieţuitori nu existau decât în starea de fantasmă colectivă.

Nimeni nu-i întâlnise vreodată.

Cu câţiva ani în urmă se răspândise zvonul că nişte evadaţi din lagăre se ascundeau în oraş.

La vreme aceea, Ivan Koranov condusese personal ancheta. Nici un rezultat! Zvonuri ... Nu exista nici un exemplu concret că o evadare reuşise vreodată. Distanţele, stepa şi frigul erau infinit mai periculoase decât miliţienii cei mai feroci. În imensa lor majoritate, deportaţii fuseseră prinşi şi executaţi. Ceilalţi muriseră de foame. Li se găsiseră rămăşiţele devorate de lupi. Doar un număr infim dispăruseră pur şi simplu. Nici o urmă fizică. Trebuia să se tragă concluzia că ei reuşiseră?

Un moment, Koranov construi ipoteza unor evadaţi care reuşiseră ca prin miracol, profitând de haosul provocat de Perestroika pentru a regla conturi trecute. Ridicol! Dar era mai bine

să verifice. Avea în seif lista completă a tentativelor de evadare din gulagurile siberiene de la începutul creării lor. Nu avea decât să caute numele celor care dispăruseră fără urmă şi să-l caute. Acolo se afla răspunsul.

Era doar o problemă de timp. Din seara asta se va pune pe treabă ...

Îşi îmbrăcă haina grea de lutră, îşi puse pălăria pe cap şi îl anunţă pe şofer că coboară. Se uită cu regret la seif, încuie uşa şi coborî pe scări cele trei etaje. Aerul de afară era rece şi uscat. Şoferul îi ţinea portiera deschisă şi se grăbi să se urce în Zil. Cu o oră în urmă, din cauza indignării şi furiei, Koranov ceruse şi obţinuse o întâlnire imediată cu Vasili Montaşev, noul patron al Departamentul de luptă împotriva crimei organizate. Montaşev, instalat în post de zece zile, fusese numit în locul lui Alexandr Gurov, destituit cu două săptămâni în urmă. Gurov nu rezistase mult în functie, abia doi ani.

Koranov nu-l mai întâlnise până atunci pe Montaşev.

Poate că făcea parte din noua generaţie de funcţionari pentru care pe primul plan erau ei, familiile şi bunurile lor, şi abia pe urmă venea servirea statului şi a idealului socialist.

Va afla imediat privindu-1 în faţă în momentul în care îi va vorbi de asasinarea procurorului Peminiakov.

*

* *

Liuba nu-l mai revăzuse pe Vasili din ajun. Dimineaţă pusese un subordonat să-i telefoneze. Avea multă treabă. Se întorcea mai târziu.

Liuba pătrunse în holul imobilului şi se întrebă dacă să ia ascensorul - care se oprea la fiecare etaj - sau să urce pe jos cele opt etaje. Gândindu-se la ceea ce-i spusese Şostakova, Liuba porni fără grabă pe scări. Oare mai era posibil să practice dansul? Constată că nu gâfâia deloc când deschise uşa apartamentului.

Vasili era în salon, lângă fereastră. Bărbatul se întoarse spre ea.

Liuba fu frapată de faţa lui posomorâtă şi de ochii roşii din cauza nesomnului.

- Am o veste proastă, zise el.

Liuba se gândi imediat la mama ei.

- O dramă oribilă, Liuba. Să fii curajoasă.

Îl privi fix. Vasili se apropie de ea.

- Anna, adăugă el ferindu-şi privirea.

Brusc, totul dispărea, tot ce se referea la viaţa ei devenea secundar. Vasili scoase din buzunar un cocolos din hârtie de ziar. Îl desfăcu. Liuba îşi ţinu răsuflarea.

Văzu un inel.

Liuba recunoscu inelul de aur cu piatră superbă, pe care îl râvnise atât de mult înainte ca bunica lor, Duniaşka, să-l ofere Annei, sora cea mai mică.

- A rămas blocată noaptea trecută în incendiul depozitului de pe strada Miuskaia. Asta e tot ce-au mai găsit din ea.

- Ar fi putut să-l dea altcuiva! zise Liuba revoltată.

El o luă cu blândeţe în braţe. Liuba începu să plângă.

- Cum s-a întâmplat, Vasili? Cum?

- Încă nu stiu, murmură el.

În mod ciudat, Vasili se simţea cuprins de un sentiment bizar, despre care auzise fără să-l fi avut vreodată: compasiunea.

Liuba se desprinse brusc din braţele lui şi se uită la el cu ochii scăpărând de furie.

- Ce făcea Anna în depozitul ăla în plină noapte?

Vasli întoarse capul.

- Eşti poliţist! se răsti Liuba lovindu-i pieptul. La ce-ţi serveşte asta? Vreau să ştiu ce i s-a întâmplat sorei mele. Auzi! Spune-mi ce i s-a întâmplat!

Vasili o prinse uşor de mâini.

- Liuba, deocamdată nu ştiu, dar voi afla. Îţi jur că voi afla!

Liuba se aruncă în fotoliu şi îşi ascunse faţa.

- Sora mea ... surioara mea, bâigui Liuba înainte de a izbucni în hohote mari de plâns.

În durerea ei, Liuba îl făcea pe el vinovat de această nenorocire. Vasili nu îndrăzni să intervină şi o lăsă să plângă.

- Dă-mi inelul.

El i-l întinse şi ea îl puse pe deget.

- N-am să-1 mai părăsesc niciodată, zise ea.

*

* *

Cu o cupă de şampanie în mână, Hans Kreiper, unicul pasager al avionului particular care îl aducea înapoi la Zurich, aruncă o ultimă privire spre pista aerodromului Domodedovo. Cu noaptea cu tot, nu stătuse la Moscova nici măcar douăzeci şi patru de ore. Şi totuşi i se părea că se află acolo de săptămâni întregi. Poate din cauza brutalităţii evenimentelor. Dar, indiferent de urmarea pe care i-o rezerva hazardul, Hans ştia că nu va putea uita vreodată această călătorie.

La Moscova se simţise *existând* mai mult decât în întreaga sa existenţă. Ceea ce i se ceruse era ceva la limita imposibilului, periculos, o nebunie. Iar el, Hans Kreiper, cetăţean elveţian, protestant de viţă veche şi notabil al oraşului Zurich, sărise cu amândouă picioarele în această nebunie, fericit s-o trăiască ca pe o provocare, pentru care toate cunoştinţele sale profesionale, acumulate într-un sfert de veac, erau puse la încercare de doi ţăcăniţi dotaţi cu o intuiţie ieşită din comun.

Seara începuse la *Aragvi,* la o masă regală, unde abunda somonul şi icrele negre. Directorul ţinuse neapărat ca Hans să guste din toate specialităţile casei, într-un vârtej de melodii georgiene şi valuri de vodcă.

Hans însă băuse foarte puţin. Voia să-şi păstreze mintea limpede.

Încă de la început, fără politeţuri excesive, intraseră în miezul problemei.

- Nu din întâmplare ne-am adresat dumitale.

- Despre ce e vorba?

- Despre un contract. Vrem să semnăm un contract, un contract... mai altfel.

- Un contract excepţional. ..

Era frapat de tinereţea lor. Amândoi erau cuprinşi de o febră reţinută şi vorbeau pe rând, fiecare completând fraza celuilalt, de parcă mintea lor era stăpânită de acelaşi gând.

- Vrem să-ţi dăm puteri depline pentru a ne acoperi legal. Banii nu contează. Dacă refuzi, va trebui să uiţi această discuţie.

- Vă ascult.

Atunci ei îi prezentaseră în linii mari proiectul lor. La început, Hans fusese gata să-şi astupe urechile şi să plece. Era prea periculos! Ei îi simţiseră reticenţa.

Mai târziu, în salonul apartamentului său de la hotel, unde discuţia se prelungise până la trei dimineaţa, Hans se făcuse avocatul diavolului, îndârjindu-se să demoleze tot ce propuneau ei. Până în momentul în care, din lipsă de argumente, îşi dădu seama că toată povestea aceea smintită putea *teoretic* să ţină.

- De ce n-aţi venit direct la mine la Zurich? i-a întrebat el conducându-i până la uşă. Nimic nu vă poate împiedica să ieşiţi din Uniunea Sovietică.

Ei izbucniseră în râs.

- De ieşit, poate. Dar întoarcerea e cu totul altă poveste! Hans avea cincisprezece zile ca să stabilească redactarea contracteor.

În mod normal. Lucrând cu întreaga lui echipă, i-ar fi trebuit treizeci de zile. Dar nimic nu era normal în această afacere. Nici ceea ce-şi propuneau să facă, nici noul cec de patru sute de mii de dolari pe care îl primise la plecare. Intrase în posesia unui milion de dolari chiar mai înainte de a începe treaba!

*

* *

Intrând în depozit, Liuba aruncă o privire lungă spre Vasili şi îl luă de mână. El o trase în tăcere spre locul în care fusese găsită Anna carbonizată.

- Aici e, zise Vasili.

Liuba se opri, se lăsă pe vine şi mângâie uşor betonul cu un deget.

-La ce oră a avut loc incendiul? întrebă Liuba.

-Pe la unu dimineaţa.

- Anna era singură?

- Cu un bărbat.

- Cine? întrebă Liuba ridicându-se.

El scutură din cap.

- Vasili ... Cine a făcut asta?

El îşi feri privirea stingherit.

- Ştiu că ştii, Vasili. Spune-mi adevărul. Cine?

- Mafia, răspunse el fără tragere de inimă.

Ea îl privi uluită.

- Mafia?

- Am aflat mai adineauri, zise el.

- Şi Anna? Ce căuta Anna în depozitul ăsta?

- Nu stiu, Liuba.

Ea se uita la el fără să înţeleagă. Nu era momentul dar, aproape fără să vrea, îi puse întrebarea care îi stătea pe suflet încă de ieri.

- Liuba, ieri seara voiai să-mi vorbeşti . Ce vroiai să-mi spui?

- Am uitat, murmură ea.

Deschise geanta, scoase un trandafir roşu, îl aşeză pe beton, se ridică şi porni tăcută spre ieşire.

4

Vasili Montaşev nu-l lăsase să aştepte, dar când Koranov intrase în biroul lui, făcuse un mic gest neplăcut ca să-i arate că era foarte ocupat, dând la o parte un teanc de documente de pe birou.

- Ce pot să fac pentru dumneata, tovarăşe?

Început prost. Koranov zâmbi vag. El, Ivan Koranov, era cel care putea să-i schimbe în bine sau în rău destinul lui Montasev. Putea să-l facă să fie destituit, de exemplu. În ierarhia puterilor, KGB-ul influenţa totul. Chiar şi când era vorba de marii şefi ai poliţiei.

- Eu pot să fac ceva pentru dumneata, tovarăşe.

Prefăcându-se că nu aude, Montaşev îi arătă teancul de documente de pe birou.

- Ce poveste şi masacrul ăsta!

- Ce masacru, tovarăşe? întrebă Koranov cu un aer înţepat.

- Masacrul unor budişti în Mongolia. Cadavrele a mii de budişti, la Moron. Poate zeci de mii. Tocmai a fost descoperit.

Ivan Koranov se bucură că fuseseră omorâţi atât de mulţi. În 1924, predecesorii lui comunişti din Republica Mongolia organizaseră distrugerea a sute de mănăstiri si vânarea călugărilor. Vânătoarea rămăsese deschisă până azi. Rasă de ploşniţe! Degeaba îi masacra, că apăreau alţii. După părerea lui Koranov, mareşalul Choibalsan, care organizase genocidul, nu eliminase destui.

- Şi? zise Koranov cu răceală.

- S-au comis multe atrocităţi sub Stalin.

- Îl acuzi pe Stalin, tovarăşe?

- Nu eu, tovarăşe , ci unul dintre călăii lui. Ish Teren, optzeci şi trei de ani. El era şeful brigăzilor de execuţie . A făcut mărturisiri.

Koranov îl cunoştea foarte bine pe Ish Teren. Cu mulţi ani în urmă, îl uimise lăudându-se în faţa lui că contribuise la executarea a peste şaisprezece mii de leviaţionişti.

- Şi de când datează masacrul?

- De cincizeci de ani.

Koranov îl privi cu severitate pe Montaşev. Remarcă că avea ochii roşii, că era tras la faţă şi că îi crescuse barba.

- Nu ai nimic mai urgent de făcut?

- Am primit ordin, tovarăşe.

Koranov se uită la el cu răceală.

- Unul dintre prietenii mei a fost asasinat noaptea trecută. Anatoli Peminiakov. Dar, la urma urmelor, nu e vorba decât de un procuror al Uniunii Sovietice. Poate că nu ştiai?

- Toată Moscova ştie.

- Unde a ajuns ancheta?

- A fost închisă, tovarăşe. Moarte naturală.

- Îţi baţi joc de mine? zise Koranov.

Montaşev se uită în jur de parcă s-ar fi temut de prezenţa unor urechi indiscrete.

- Spui că dumneata eşti unul dintre prietenii lui. Vrei să-ţi spun de ce a murit de fapt procurorul Peminiakov?

- Ţi-aş fi recunoscător, tovarăşe, zise Koranov pe un ton de ameninţare glacială.

- Vodca. Vodca 1-a ucis, mărturisi Montasev coborând glasul. Nimeni şi nimic altceva. Tipii de la laborator care au făcut autopsia, au ajuns la concluzia că a băut mai mult de doi litri!

Ivan Koranov se ridică brusc. Merse până la fereastră şi se uită la maşinile care treceau pe strada Petrovka. Nimeni nu îndrăznise vreodată să-l sfideze în felul ăsta. Trase aer în piept, se strădui să pară nepăsător şi reveni în faţa provocatorului care îşi semnase condamnarea la moarte.

- Am lucrat timp de treizeci de ani cu Anatoli. În treizeci de ani, niciodată nu l-am văzut bând o picătură de alcool.

- Poate că avea probleme, tovarăşe. Koranov făcu un efort disperat să nu sară la el. Să-şi stăpânească vocea ....

- Montaşev, nici măcar nu vreau să discut cu tine! Eşti prea idiot! Peminiakov a fost asasinat! Vreau să ştiu de către cine, cum şi de ce! Am fost clar?

Montaşev suspină resemnat.

- Foarte bine, tovaräse. Voi da ordin.

- Eu îţi dau ordin! Te vei ocupa de asta personal şi imediat! Până deseară vreau să am primele concluzii!

Montaşev îşi drese glasul stingherit.

- E cam greu, tovarăşe. Masacrul budiştilor...

- Să ţi-1 bagi în cur! Şi mai află ceva, Montaşev. Nu-mi place atitudinea ta. Voi raporta imediat şefului Comitetului pentru securitatea statului!

Montaşev suspină din nou şi ridică sprâncenele prefăcându-se dezolat.

- Nu mai există nici un şef al Comitetului pentru siguranţa statului, tovarăşe.

În ciuda furiei, Ivan Koranov nu-şi putu reţine tresănrea.

- Cum adică?

- KGB-ul a fost dizolvat de două ore, răspunse Montaşev cu o voce suavă.

Koranov simţi în gură un gust de rugină.

Montaşev vârî şi mai tare cuiul:

- KGB-ul nu mai există!

*

* *

Când ajunse la numărul 2 din piaţa Dzerjinsky, miliţienii făceau de gardă în faţa imobilului ocru al KGB-ului. Ivan Koranov aruncă o privire consternată spre statuia lui Felix Dzerjinsky, fondatorul istoric al KGB-ului, *Komitet Gosudarstvenoi Bezopasnosti,* dată jos cu o lună în urmă imediat după eşecul puciului. Se pregătea să intre pe uşa clădirii, aşa cum făcea zilnic de treizeci de ani, când fu oprit de doi miliţieni.

- Aveţi permis de intrare, tovarăşe?

Koranov îi măsură cu o privire uluită. Acolo era la el acasă. Niciodată nu i se ceruse aşa ceva. Prea uluit ca să se indigneze, scoase o legitimaţie din buzunar. Unul dintre miliţieni îi notă cu grijă numele pe un registru şi îi deschise uşa. La etajul patru, Koranov se întâlni pe culoar cu câteva persoane pe care nu le cunoştea . Inima îi bătea cu putere în momentul în care deschise uşa biroului. Acolo dădu peste doi bărbaţi. Unul dintre ei, cu geacă de piele şi pulovăr pe gât, era instalat într-un fotoliu. Celălalt, în cămaşă roşie, fără cravată, stătea cu nonşalanţă pe un colţ al biroului.

- Bună ziua, tovarăşe, zise bărbatul în geacă.

- Salut, zise şi celălalt.

Koranov se uită la ei cu răceală.

- Ce faceţi aici?

- Tovarăşul Ivan Koranov?

- El.

- Îmi puteţi arăta un act de identitate?

Koranov scoase din buzunar legitimaţia pe care o arătase şi miliţienilor. Dar o păstră în palmă.

- Cine sunteţi?

Cei doi bărbaţi îi puseră sub nas propriile lor legitimarii. Purtau semnătura lui Vadim Bakatin, liberalul trădător numit recent chiar de Gorbaciov la conducerea KGB-ului.

- Avem sarcină din partea preşedintelui să lichidăm problemele curente.

- Adică?

- Să vă anunţăm că KGB-ul este dizolvat, camarade Koranov. Deocamdată eşti pus în disponibilitate. Vei primi salariul în continuare până la noi ordine. Până atunci, nu mai ai de ce veni la birou. Nu mai ai voie să te atingi de nimic din această încăpere.

- Ştiţi cine sunt? întrebă Koranov.

Agită legitimaţia fără s-o lase din mână. Bărbatul cu geacă aruncă o privire.

- Perfect, tovarăse.

- Am de luat dosare din seif, zise tăios Koranov.

- Imposibil, tovarăşe. Ne aflăm aici ca să facem inventarul.

Clocotind de furie, Koranov ridică receptorul telefonului interior.

- Aici Ivan Koranov. Dă-mi-l pe tovarăşul Bakatin. E urgent.

Cei doi bărbaţi se uitau la el calmi, fără nici o expresie pe faţă. Koranov aşteptă.

Până atunci nu trebuise niciodată să aştepte pentru a se adresa direct şefului KGB-ului, indiferent cine era.

Bărbatul căruia îi vorbise i se adresă de la capătul celălalt al firului:

- Puteţi să vă repetaţi numele, tovarăşe?

- Ivan Koranov! izbucni Koranov cu dispreţ. Al tău care e?

- Tovarăşul Bakatin este în concediu de boală, zise necunoscutul fără să-i spună cum îl cheamă. Deocamdată, conformaţi-vă instrucţiunilor ofiţerilor care se află în biroul dumneavoastră.

Koranov se făcu roşu la faţă. Vru să răspundă dar celălalt închisese deja. Simţind că i se clatină terenul de sub picioare, Koranov trecu prin faţa "ofiţerilor" în ţinută de vagabonzi care îl priveau în tăcere, se îndreptă cât se poate de natural spre seif şi formă cifrul.

Cei doi bărbaţi nu făcură nici o mişcare. Uşa se deschise.

Instantaneu, bărbatul cu cămaşă roşie se plasă, în aşa fel încât să nu o mai poată închide. Bărbatul cu geacă scoase un carneţel din buzunar.

- Ce cifru aţi format, tovarăşe?

Koranov i-l spuse.

La ce bun să se revolte? Aveau mijloace să forţeze seiful când doreau. Se felicită în sinea lui că transferase la el acasă de multă vreme documentele cele mai confidentiale. Dar avea nevoie de o ultimă certitudine. Întinse mâna spre un dosar. Urmă ordinul.

- Nu ai voie să atingi de nimic, tovarăşe! Mi se pare că ţi-am spus.

Koranov îşi întrerupse gestul, dădu din cap şi părăsi încăperea fără să mai spună nimic. Când ajunse în stradă nu-şi mai găsi maşina. Un miliţian îl informă că fusese pusă la dispoziţia noilor servicii.

- Şi şoferul meu? bâigui Koranov.

- Tovarăşul şofer a primit ordin să se reîntoarcă la unitatea lui.

*

* *

- Să intrăm, mamă, murmura Liuba. Să nu stăm pe culoar. ..

- Unde e Anna? repetă Alla Karpova.

Dar înţelesese deja.

Natalia, Ariana şi Elena, încremenite până în acel moment, îşi recăpătară graiul şi mişcările.

- Haide, mamă, vino ziseră Natalia şi Ariana.

O luară pe mama lor de umeri şi o împinseră uşurel în încăpere în timp ce Elena închidea uşa şi se sprijinea cu spatele de ea, sufocată de durere.

- O mare nenorocire, mamă, zise Liuba înghiţindu-şi lacrimile. O nenorocire oribilă ...

Alla se întunecă la faţă.

- Spuneţi-mi imediat. Direct.

- Anna, mamă.

- Anna a murit?

Liuba îşi ascunse faţa în mâini.

- Aş fi preferat să mor în locul ei, mamă, ca să nu trebuiască să ţi-o spun!

- Când?

- Ieri noapte.

- Cum?

- Într-un incendiu.

Liuba se aruncă în braţele ei. Celelalte surori o înconjurară pe mama lor şi o prinseră de mâini.

Alla Karpova le respinse brusc.

- Unde e? întrebă ea cu o voce dură. Vreau s-o văd!

- E imposibil, mamă ... Imposibil! zise Natalia.

- Vă spun că vreau s-o văd! Vreau s-o văd pe fata mea! Duceţi-mă la ea!

Liuba, plângând în hohote, îşi scoase inelul de pe deget şi i-1 puse în palmă.

- Oh, mamă, e groaznic! Nu a mai rămas nimic din ea!

Alla se uită la ea fără să înţeleagă.

- Nu a mai rămas nimic din ea!

Alla Karpova se încordă toată, scoase un ţipăt neuman şi căzu în braţele fetelor.

*

* *

Când ajunse la numărul 9 de pe strada Stanislavski, Ivan Koranov pătrunse în holul de la intrare, urcă în ascensor şi apăsă pe butonul etajului trei. Scoase cheia din buzunar şi ieşi pe palier. Ceea ce văzu când deschise uşa apartamentului său, îl făcu să încremenească.

Katerina, femeia care îi făcea curăţenie de douăzeci şi cinci de ani, stătea pe podea şi plângea. Când îl zări, ea nici măcar nu se

gândi să-şi schimbe poziţia. Koranov respinse imediat presentimentul îngrozitor. Dacă, din nenorocire, ar fi avut dreptate, atunci nu-i mai rămânea decât să moară.

Intră în birou. Nimic nu părea mişcat de la locul lui. Cu o singură excepţie: seiful. Seiful fusese forţat ca o banală cutie de conserve. Se apropie clătinându-se şi văzu că seiful era gol!

Merse ca un automat până în bucătărie, luă un pahar, apoi reveni în salon. Umplu paharul cu vodcă şi o înghiţi pe nerăsuflate.

*

* *

Când au vreo durere, unii beau, alţii ţipă. Liuba însă, ca să se protejeze, încerca să se concentreze asupra amintirilor fericite. Era două dimineaţa.

Frânt de oboseală, Vasili dormea în camera lui.

Deodată, nemaiputând să stea cu ochii deschişi în întuneric, Liuba aprinse lumina, scoase cutia albastră din dulap şi scosese conţinutul pe pat. O fotografie o tulbura profund. Se sprijinea cu spatele de un copac fără frunze, acoperit de zăpadă. Râdea, cu capul sprijinit de umărul unui tânăr blond care o ţinea cu mâna după mijloc şi o sorbea din privire: Vitali. Liuba avea atunci şaptesprezece ani; el, douăzeci. Ceilalţi doi aveau şi ei tot douăzeci de ani. Îşi amintea foarte bine de ziua şi de când fusese făcută acea fotografie. Andrei ţinea aparatul. Lângă el, Oleg se strâmba la ea. Era după cursuri. Erau atât de nedespărţiţi încât ceilalţi studenţi le spuneau "Cei trei muşchetari".

Oleg voia să fie economist. Andrei era matematicianul grupului. Iar Vitali, care o ţinea în braţe, jurase că va înfiinţa primul mare cotidian liber din Uniunea Sovietică.

Vise de puştani ...

Toţi trei erau îndrăgostiţi de ea. Fiecare i-o spusese separat, aşa cum se spune la vârsta asta, glumind, de teamă să nu fie respins. În lipsa unei relaţii mai intime pe care ea o refuza, băieţii se purtau cu ea de parcă a fi fost o soră mai mică.

Pierdeau ore întregi punând ţara la cale, visând la Occident, făcând planuri de viitor. Şi mai erau şi balurile. Fiecare, pe rând, în timpul dansului, îi atingea uşor faţa cu părul. Nu era de mirarea că celelalte fete erau geloase pe Liuba.

Oleg, Andrei şi Vitali se numărau printre cei mai seducători băieţi de la universitate. Care dintre ei avea mai mult farmec? Era greu de spus. Pur şi simplu erau diferiţi. Era ceva care ţinea de magnetism, de aură. Oleg era solid, blond, plin de energie şi de inteligenţă. Andrei, brunet cu ochii albaştri, uluia auditoriul explicându-i că teoria relativităţii era falsă şi că Einstein era un măgar.

Bineînţeles, nu gândea nici o vorbă din ceea ce spunea, dar avea o forţă de convingere atât de mare, o expresie atât de serioasă şi de naturală, o agilitate retorică atât de percutantă încât reuşea să

distrugă ceea ce tocmai demonstrase şi să facă evident ceea ce totuşi demolase cu cinci minute mai înainte.

Vitali era, în aparenţă, visătorul grupului. Mai înalt, mai fin, avea ochi verzi care tulburau privirea. Liuba n-ar fi spus la nimeni, dar pe el îl prefera. În secret, Liuba îşi făcea planuri de viitor alături de el.

Se ducea la New York. Devenea patronul unui canal de televiziune. Era admirat. Aveau trei copii cu paşaport american care le permitea să călătorească în toată lumea ...

El însă, în perioada aceea, se prefăcea că nu are decât vise comune. În timp ce zăpada cădea peste Moscova ca o ceaţă, el îi povestea ceea ce numea propria lui "fantasmă capitalistă":

- E foarte simplu, Liuba ... Imaginează-ţi ... Cerul e albastru. Am buzunarele pline de bani. Sunt cu o blondă sublimă într-o maşină fenomenală ...

- Ce blondă?

El îi arunca o privire ironică.

- Ce importanţă are blonda? Acolo sunt blonde destule, să le iei cu lopata! Dar maşina! ... O maşină unică, Liuba! Un Rolls Corniche decapotabil bordo!

- Bordo? De ce bordo?

- Fiindcă asta e fantasma mea! Să mă plimb într-un Rolls decapotabil bordo!

- Şi unde te duci cu Rolls-ul tău decapotabil bordo?

El făcea cu ochiul.

- Vei vedea ...

Izbucneau în râs ...

Întoarse fotografia şi citi: "20 ianuarie 1977" Acum era în 1991, cu două luni şi jumătate înainte de Crăciun . Cincisprezece ani, zece secole, miliarde ani-lumină!

La 22 februarie 1977, aproape la o lună după ce fusese făcută fotografia, Andrei, Oleg şi Vitali au fost deportaţi pentru "uneltiri subversive". Vina lor? Colaboraseră, sub conducerea lui Vitali, la o fiţuică, reprodusă cu o maşină Roneo, care lăuda meritele lumii libere. Chestii de studenţi ... Şi-o treceau din mână în mână, pe ascuns. Cincisprezece ani de gulag pentru aproape o glumă!

Nici unul dintre ei nu se mai întorsese. Liuba scăpase datorită unei relaţii de familie, Vasili Montaşev, specialist în drept care făcea o carieră strălucită în cadrul poliţiei criminale. Montaşev era îndrăgostit la nebunie de ea. Datorită intervenţiei sale şi unei substituiri de dosare, putuse să scape de închisoare şi să-şi continue studiile de psihologie, întrerupte doi ani mai târziu din cauza căsătoriei.

Liuba îl bătuse la cap pe Vasili să facă cercetări.

Dar administraţia penitenciară era la fel de tăcută ca o piatră de mormânt. Imediat după încarcerare, o tăcere definitivă îi îngropa pe cei care erau numiţi "zeki", condamnaţii la gulag. Nimeni nu-i mai revedea vreodată.

Multă vreme, Liuba refuzase ideea că putuseră să moară, ca ceilalţi. Apoi anii trecuseră şi se resemnase.

Acum avea treizeci şi unu de ani.

Soarta hotărâse că nu-şi va rupe lanţurile. Viaţa ei va continua ca şi până acum, previzibilă. Fiecare zi semăna cu cealaltă.

Ochii se umplură de lacrimi. Îşi ascunse faţa în pernă şi începu să plângă.

Partea a doua

ARHIPELEAGUL CEŢURILOR

1

La un moment dat, în pânzele de ceaţă şi nori joşi care se deplasau la nivelul coastei s-a ivit o spărtură. Oleg şi Andrei zăriră, întinzându-se la nesfârşit, o plajă neagră bătută cu furie de valuri, cărora rafalele de vânt le ciopârţea creasta. Curba se înclina într-un semicerc perfect.

- Golful Balenei Albastre, zise colonelul.

Prins într-un vârtej, elicopterul făcu o alunecare lungă deasupra acestui peisaj de sfârşit de lume, neomenesc prin sălbăticia lui grandioasă.

- O sută douăzeci de kilometri lungime, continuă colonelul. Unul dintre cele mai frumoase ale planetei.

- Plouă mereu? întrebă Oleg.

- Vara, ploi şi ceaţă. Iarna, îngheţ şi ceaţă. Dar azi puteţi considera că e frumos. Dovada e că zburăm. Uneori, din cauza burniţei, nu se vede nimic la zece metri. Furtunile pot să dureze o lună.

Aparatul reveni la verticala coastei. Acum treceau pe deasupra unor barăci militare. Apoi zăriră, zăcând pe stâncile negre, carcase metalice ruginite, deşeuri, ambarcaţiuni sparte, bucăţi de grinzi înnegrite pe care valul le arunca pe stâncă.

Colonelul surprinse privirea lui Andrei şi Oleg.

- Încăierările obişnuite între pescari, zise el zâmbind. Navele noastre care controlează vasele japoneze sau taiwaneze. La urma urmelor, suntem în apele teritoriale sovietice.

- Cât de lung e arhipelagul? întrebă Oleg.

- Între Kamciatka şi Hokkaido, o mie patru sute de kilometri. Indigenii îl numesc "Arhipelagul ceţurilor".

- Câte insule?

- Cincizeci şi şase. Unele nu sunt decât nişte insuliţe. Cele mai mari sunt Etorufu - cea pe care o survolăm în acest moment - , Kunashiri - mai mică, aproape cât jumătate din asta -, Shikoton - două sute cincizeci de kilometri pătraţi - şi Habomai, de fapt un grup format cam din o sută de insuliţe. Pe urmă ...

Colonelul făcu un gest evaziv cu mâna. Oleg şi Andrei ştiau foarte bine ce înseamnă asta: din punct de vedere strategic, restul nu mai avea prea multă importanţă.

- Nu e deprimant să trăieşti ani în şir în climatul ăsta? întrebă Andrei.

- Te obişnuieşti. După câteva zile, nu-i mai dai nici o atenţie. Locuitorilor insulelor nu le pasă. Pescarilor, la fel. Ploaia înseamnă noroi. La Kunashiri, pe cei şaizeci de kilometri care despart Iujno-Kurilsk, capitala, de Golovnino, un cătun sudic, drumul e impracticabil. Noroiul. Un fluviu de noroi. Nu merge nici jeep-ul. La aeroport, pistele de aterizare sunt din tablă de oţel perforate. Solul e format din praf vulcanic. Aşa că atunci când plouă ...

Arătă cu degetul cheiuri şi debarcadere.

- De-aici, în 1941, a plecat amiralul Yamamoto cu escadra lui. Directia, Pearl Harbor...

Printr-o nouă spărtură, care bara orizontul la stânga lor, Oleg şi Andrei zăriră un hemiciclu de munţi dominaţi de masa impresionantă a unui pisc acoperit cu zăpadă.

- Tebenkora, zise colonelul. Vulcanul este încă activ. Vreţi să-l survolăm?

- Nu, răspunse Andrei. Să mergem de-a lungul ţărmului.

- Ah, uitam! zise colonelul râzând. Mai sunt şi cutremurele de pământ. Practic tot timpul. Iar în materie de valuri seismice, deţinem chiar un record mondial. Cel mai formidabil val din toată istoria. Înalt de treizeci de metri. E adevărat că asta s-a întâmplat în 1737.

- Sunteţi mulţi? întrebă Oleg.

- La bază? În jur de zece mii de oameni, operaţionali zi şi noapte. Cam douăzeci de elicoptere şi vreo treizeci de Mig-uri.

Vru să continue dar se întrerupse. În fond, pe ordinul de misiune înmânat de cei doi bărbaţi, nu se preciza că trebuia să le de detalii despre materialul balistic depozitat de Armata Roşie pe teritoriul insulei Etorufu. Trebuia doar să se pună la dispoziţia lor cu un elicopter şi să-l plimbe pe unde doreau.

Probabil că erau nişte tipi importanţi. Era un fapt cu totul excepţional că ierarhia militară acordase unor civili permisiunea de a survola insulele Kurile. Arhipelagul, înţesat de baze militare secrete, era o zonă strategică la doi paşi de coastele Japoniei, constituind, de aproape o jumătate de secol, obiectul disputei între Uniunea Sovietică şi Japonia care revendica cu tărie restituirea.

Cu câteva săptămâni în urmă, la 11 septembrie, Ruslan Hasbulatov, preşedinte interimar al Sovietului Suprem, se deplasase la Tokyo pentru a declara viceprim-ministrului japonez că Boris Elţîn

era "gata să depăşească toate obstacolele pentru încheierea unui tratat de pace sovieto-nipon, inclusiv disputa în privinţa insulelor Kurile". Bineînţeles, în schimbul unui ajutor economic "masiv". Ce glumă! Colonelul ştia foarte bine că arhipelagul nu va fi niciodată înapoiat.

Stalin îl confiscase de la japonezi imediat după război. De atunci, Kurilele, pe care japonezii le numeau "Teritoriile de nord", iar ruşii "Kurilele de Sud", otrăveau relaţiile dintre cele două ţări. De fapt, litigiul dura din secolul al XVIII-lea. Japonezii puseseră primii piciorul acolo. În 1738, debarca şi o expediţie rusească, urmată de multe altele. In 1885, în urma unor înţelegeri , japonezii recuperau acele locuri în schimbul drepturilor asupra insulelor Sahalin.

- Ce anume veţi construi? întrebă colonelul.

- Complexe de prelucrarea a peştelui, zise Oleg. Pescuieşti, pregăteşti, expediezi. O uzină foarte mare. Locuri de muncă pentru o mie de oameni.

- Când veţi începe?

- Cât mai repede posibil. Imediat ce vom face recunoaşterea locurilor.

- Aici e peşte destul, zise colonelul. Din cauza curenţilor convergenţi. Apă rece, apă caldă. S-ar părea că asta îi atrage.

Le aruncă o privire pe furiş. Cine puteau să fie?

Nu semănau deloc cu nişte industriaşi. În ajun, imediat după sosirea lor cu un avion military - alt hatâr nemaipomenit pentru nişte civili -, luase discret legătura cu Moscova ca să se convingă că ordinul de misiune era într-adevăr autentic. I se răspunsese tăios să respecte strict ce era scris în el. Nu vorbeau mult dar păreau că nimic nu le scapă. Poate că veniseră ca să spioneze baza?

- Nu vă faceţi griji, chiar vrem să construim o uzină, zise blondul.

Colonelul se înroşi până la urechi.

- Ajungem în punctul sudic al golfului.

- Acum putem să ne întoarcem în tabără, zise Andrei.

- Ne întoarcem, strigă colonelul pilotului.

Peisajul se răsturnă brusc. Aparatul se culă la verticală şi întoarse spre nord.

Andrei zâmbi. Oleg îi făcu cu ochiul. Nu aveau ce să mai facă acolo. Văzuseră ce voiau să vadă. Acum ştiau ce le rămânea de făcut ca să devină primii ruşii cei mai bogaţi din lume.

2

- E ultimul dumneavoastră cuvânt, domnule ministru?

- Credeţi-mă că îmi pare rău. Dar, deocamdată, în ciuda dorinţelor noastre de a ajunge la un acord, nu pot decât să resping propunerile guvernului dumneavoastră. Sunt nerealiste.

Boris Pankin se ridică, remarcă în treacăt că tânăra translatoare avea părul blond şi se îndreptă spre uşile de sticlă. Taro Nakayama rămase nemişcat.

Cu mâinile la spate, Pankin îşi lăsă privirea să hoinărească peste colinele care coborau până la marea în care se cuibărca portul Nahodka. Amândoi sosiseră la hotel fără escortă, dându-şi alte nume. Fiecare dintre ei, maestru absolut a diplomaţiei ţării sale, acceptase să facă jumătate din drumul care despărtea Moscova de Tokyo, pentru o întâlnire secretă. Încă o dată, nu se ajunsese la nici o înţelegere. De patruzeci şi şase de ani, nici unul dintre precursorii lor nu reuşiseră să rezolve litigiul.

- Mereu aceleaşi Kurile!

Din cauza Kurilelor, Uniunea Sovietică şi Japonia nu reusiseră nici măcar să-si normalizeze relaţiile de la sfârşitul războiului. În schimbul semnării unui tratat de pace, japonezii cereau recunoaşterea suveranităţii lor asupra arhipelagului. Abia după aceea ar fi acceptat să acorde ajutor financiar Moscovei.

Boris Pankin se întoarse la masă şi îl privi cu amărăciune pe Nakayama.

- Voi raporta, domnule ministru.

- Şi eu la fel, domnule ministru, răspunse Nakayama.

De data asta se terminase. Mana japoneză dispărea încă o dată în ceaţa Kurilelor.

*

* *

- Vrei să spui că mint? întrebă indignat Gregari Iavlinski.

- N-am spus asta, răspunse Alexandr Orlov, încercând să-şi păstreze calmul. Pur şi simplu te înşeli . Contrar a ceea ce spui, în rezerva Uniunii Sovietice nu mai e nici un gram de aur.

- Două sute patruzeci de tone! zise cu încăpăţânare Iavlinski.

- Arată-mi-le! izbucni Orlov.

Matiuşkin încercă o diversiune.

- E adevărat că cinci tone de aur au fost vândute la export din ordinul dumitale?

- De unde ai mai scos-o şi pe-asta? întrebă mirat Ivan Silaiev.

- Informaţia a fost publicată în *Izvestia.*

Stăteau acolo şi se certau de câteva ceasuri bune. Dar erau de acord asupra unui singur punct: casa de bani era goală. Una după alta, Ucraina, Rusia, Bielorusia şi republicile se separau, îşi proclamau independenţa, pretindeau că pot să controleze armele nucleare împrăştiate pe teritoriul lor şi nu mai trimiteau nici un bănuţ puterii centrale care, de altfel, nu se mai ştia cine o deţine .. Gorbaciov care se clătina, Elţîn care îl înfunda din ce în ce mai tare, armata care mârâia sau poporul gata să ia armele?

Văzând că nu li se plăteşte nici măcar dobânda la împrumuturi, creditorii occidentali închideau robinetul. În cursul anului 1991, inflaţia atinsese deja cifra de 400%. Datoria externă se ridica la o sută de miliarde de dolari. Maşina de imprimat bani mergea din plin.

În loc de 7 miliarde de ruble prevăzute de economişti, fuseseră deja imprimate 83 în cursul anului şi altele 30 aveau să urmeze numai în lunile noiembrie şi decembrie.

- Domnilor, zise Silaiev, ministrul de finanţe, prim-ministru şi preşedintele Comitetului Economic Interrcpublican. Dacă nu dispun de şaizeci de miliarde de ruble ca să plătesc funcţionarii în următoarele patruzeci şi opt de ore, nu mai răspund de nimic.

Reuniunea se ţinea la Kremlin, în sala Marelui Consiliu unde, pe vremuri, marii mahări ai comunismului decernau medalii eroilor în întrecerea socialistă ...

Uşa se deschise şi toţi întoarseră capetele. Un uşier se strecură până la Stanislas Kuliakov şi îi înmână o scrisoare. Kuliakov o citi şi fu gata să izbucnească într-un râs nervos.

- Scuzaţi-mă, zise el. Mă întorc.

Ivan Silaiev se ridică şi zise:

- Propun o pauză de cincisprezece minute.

*

* *

- Dacă e vorba de demisie, nici nu vreau să aud. Nici guvernul. Nu se părăseşte corabia în plină furtună!

Ivan Silaiev era la capătul răbdărilor. Poate că vorbise cu prea multă condescendenţă omului de care poate că depindea soarta ţării sale, mareşalul Evgheni Şapoşnikov, numit provizoriu comandant şef al armatelor.

Mareşalul venise la el în mare ţinută, de parcă stelele ar fi dat mai multă greutatea argumentaţiei.

"Armata e orfană, tăiată de ţară, abandonată ... "

Îşi mai oferise de două ori demisia. Azi însă cădea şi mai rău. Silaiev nu avea nici timp, nici bani, nici dispoziţia necesară.

- Se pregătesc lucruri grave, tovarăşe prim-ministru.

Silaiev îşi ascunse zâmbetul. Şapoşnikov vorbea tot cu "tovarăşe", de parcă comitetul central n-ar fi fost dizolvat cu şase săptămâni în urmă. E adevărat că în privinţa limbajului, şaptezeci de ani de practici comuniste nu dispar ca prin farmec în câteva zile.

- Am crezut, continuă Şapoşnikov, că e de datoria mea să vă previn, tovarăşe prim-ministru. Armata nu a mai fost plătită de două luni. Sute de mii de oameni sunt cantonaţi în cazărmi. Nevestele lor nu mai primesc bani. Copiii lor se luptă cu lipsurile. Am aici un raport secret ...

Îl scoase din tunică. Silaiev i-l luă şi îl ţinu în mână fără să-l citească.

- Ce spune raportul?

- Ce ştiam deja. Dacă solda nu vine, nimic pe lume nu va putea împiedica armata să ia puterea.

După expresia de pe faţa lui, Silaiev văzu că nu glumea.

- E chiar atât de grav?

- Da, tovarăşe prim ministru. Vă informez că am transmis raportul meu preşedinţilor Gorbaciov şi Elţîn.

Eu nu nu mai răspund de nimic.

- Ce răgaz am avea la dispoziţie?

- Practic nici un răgaz.

- Opt zile, două luni?

- Dacă nu anunţ vestea chiar azi Statului Major al armatei ...

- De unde vrei să iau bani? se revoltă Silaiev. În casa de bani nu e nici o rublă!

- Atunci suntem pierduţi, tovarăşe prim ministru. Urmează haosul!

3

Toţi bancherii seamănă între ei. Stanislas Kuliakov nu făcea nici el excepţie de la regulă: nu putea să fie decât bancher. Oleg şi Andrei au avut simultan această intuiţie în momentul în care acesta intra în anticameră.

- Cine sunteţi? întrebă Kuliakov cu un aer neutru.

- Oleg Vlasov, zise Oleg ridicându-se.

Andrei făcu la fel.

- Andrei Talaski.

- Cine v-a lăsat să intraţi?

Nişte prieteni, răspunse Andrei fără să clipească.

Kuliakov nu ştia cu cine avea de-a face, dar avea destul instinct ca să ştie că bărbaţii aceia erau periculoşi.

Kuliakov le arătă foaia de hârtie trimisă de ei şi zise:

- Ce vreţi să spuneţi cu asta?

Oleg schiţă un zâmbet.

- Ascultaţi, zise Kuliakov puţin agasat, am ieşit din şedinţă şi sunt aşteptat. Vorbiţi scurt şi clar. Ce vreţi!

- De câţi bani aveţi nevoie? zise Andrei uitându-se ţintă la el.

- Poftim?

- M-aţi auzit foarte bine. De ce sumă aveţi nevoie ca să evitaţi prăbuşirea sistemului?

Kuliakov se încruntă la faţă.

- Cred că e mai bine să plecaţi.

- Eu însă cred că ar fi mai bine să ne ascultaţi, zise cu calm Oleg.

- Ieşiţi, mormăi Kuliakov cu o un ton ameninţător.

- Păcat, zise Oleg. Scuzaţi-ne că v-am deranjat pentru nimic.

Kuliakov le întoarse spatele. Trecu pe lângă uşier şi îi spuse ceva la ureche. Uşierul se îndreptă spre Oleg şi Andrei. Kuliakov ajunse la uşa sălii în care avea loc consiliul.

- Kuliakov! strigă Andrei.

Kuliakov încremeni. Andrei îl dădu la o parte pe uşier, care încerca să-l oprească fără tragere de inimă, şi se apropie de bancher.

- Aş vrea să arunci o privire pe aceste documente, zise el întinzându-i un plic mare.

Kuliakov îl luă cu reticenţă.

Nu era lipit. Scoase fotografiile dinăuntru, aruncă o privire distrată şi păli.

- Păstrează-le, zise Andrei cu amabilitate. Ti le fac cadou. Într-o zi, copiii tăi vor fi încântaţi să le admire în albumul de familie.

Kuliakov rămăsese nemişcat. Andrei se gândi la acei copaci pe care îi tai în pădure şi la ultima clipă în care încă mai sunt în picioare înainte de a se prăbuşi definitiv.

- La revedere, tovarăşe, îi zise el întorcându-i spatele.

În momentul în care sosea lângă Oleg, Kuliakov îl prinse din urmă.

- Mi-e teamă că n-am înţeles prea bine ce anume doriţi, zise bancherul.

Oleg şi Andrei schimbară o privire semnificativă.

- Există un loc unde putem sta jos? întrebă Oleg.

Fără să scoată o vorbă, Kuliakov se îndreptă spre un şir de scaune aliniate lângă un perete din fundul sălii.

Oleg şi Andrei se aşezară. Kuliakov se trânti epuizat.

- Cât? zise el cu o voce absentă

- N-ai inţeles nimic, zise Andrei suspinând.

- Nu vrem nimic, continuă Oleg. Dimpotrivă, dorim să-ţi facem un serviciu. Amândoi ne iubim ţara. Vrem să-ţi dăm bani.

- De cât ai nevoie ca să scoţi Rusia din situaţia asta? repetă cu răbdare Andrei.

Kuliakov se întreba dacă nu cumva erau nebuni. Era vorba de zeci de miliarde de ruble. Nici un organism financiar nu putea să scoată atâta bănet ca prin minune. Aşa că de unde să aibă ţăcăniţii ăşti o sumă atât de enormă? De unde avea fotografiile acelea care îl "terminau"?

Deodată se simţi foarte obosit şi nu-i mai păsa de nimic.

- Pentru viitoarele două-trei săptămâni ar fi nevoie de vreo sută de miliarde de ruble, zise el.

- Păi, de ce nu spuneai? zise Oleg.

- Avem acesti bani, zise cu calm Andrei.

Kuliakov reacţionă ca sub efectul unui şoc electric.

- Aveţi o sută de miliarde de ruble? îngăimă el.

- Exact, zise Oleg.

- De unde?

- Asta nu te priveşte.

Bancherul redeveni imediat bancher. Cei mai mari şefi ai Rusiei îl aşteptau alături, în sala Marelui Consiliu.

- Când sunt disponibili?

- În patruzeci şi opt de ore, zise Andrei.

Kuliakov scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse fruntea.

- Ce doriţi în schimb?

- Etorufu. Cea mai mare insulă dintre Kurile.

Kuliakov îi privi cu oroare. Kurilele făceau parte integrantă din teritoriul naţional.

- Dar e un bun al statului! zise el simţind că se sufocă.

- Şi? Banii pc care ţi-i propunem unde merg?

- Colegii mei nu vor accepta asta niciodată! Am refuzat totdeauna să le dăm japonezilor!

- N-ai înţeles, zise răbdător Oleg. Nu e vorba să le dai, ci să le vinzi.

- Şi nici măcar atât, spuse Andrei. E vorba să ne fie închiriată numai una singură, Etorufu. Ceea ce propunem este foarte simplu. În schimbul a o sută de miliarde de ruble, vrem ca guvernul să ne semneze un contract de închiriere exclusiv pentru Etorufu.

- Un contract de închiriere? bâigui Kuliakov.

- Un contract de închiriere. Cam cum a făcut China cu Hong Kong-ul.

- Un contract pe ce durată?

- Nouăzeci şi nouă de ani.

Fiecare cuvânt răsuna în capul lui Kuliakov ca un semnal de alarmă.

- Cine îmi dovedeşte că aveţi toţi aceşti bani?

- Nimeni, răspunse Oleg.

- O sută de miliarde de ruble e o sumă considerabilă, zise Andrei. Ar trebui să înţelegi că e vorba de o ofertă generoasă pe care nu eşti în măsură s-o refuzi.

- Colegii mei o să-mi râdă în nas! Insula e înţesată de baze militare!

- Nu-ţi face griji. Totul e prevăzut în contract.

- Ce contract? întrebă Kuliakov la un pas de panică.

- Cel pe care îl vom semna după ce-ţi vei convinge colegii.

- Nu vă cunosc. Nu mă pot angaja deţinând elemente atât de puţine.

- Ba da ... zise Oleg cu un zâmbet plin de cruzime.

- Nu trebuie decât să le prezinţi propunerea noastră.

- Şi dacă refuză? bâigui Kuliakov.

- Nici măcar nu ne-a trecut prin minte una ca asta, conchise Oleg.

- Anunţă-ne când au acceptat, adăugă Andrei. Vă vom comunica toate detaliile legale precum şi garanţiile ce trebuie luate de o parte şi de alta. Unde poţi fi găsit ziua şi noaptea?

Kuliakov scrise un număr de telefon pe o foaie de hârtie.

- Iar eu unde vă pot contacta?

Andrei îi dădu o carte de vizită. Kuliakov o luă, lăsa capul în jos şi înghiţi în sec.

- Şi în legătură cu fotografiile? zise el cu o voce sfârşită.

Oleg se uită la el cu un aer dur.

- Ne doare în cot de fotografiile tale! Crezi că eşti primul mare demnitar care te laşi regulat în cur de un tanchist?

*

* *

Ce poţi să faci când un adolescent de şaptesprezece ani se droghează? Antonina se întreba cu faţa schimonosită de angoasă. Îl văzuse pe Nikita trecând prin salon ca o vijelie. Nici măcar nu se uitase la ea, mama lui. Ţinea o mână la gură şi era palid la faţă.

Un zgomot din sala de baie o făcu să tresară. Un fel de geamăt. Traversă culoarul şi lipi urechea de uşă.

- Nikita ...

Nici un răspuns.

- Nikita ... Pot să te ajut?

- Cară-te!

Antonina încremeni. Niciodată fiul ei nu-i mai vorbise în felul ăsta. În clipa următoare îl auzi vomând.

Antonina se repezi în salon, ridică receptorul telefonului, formă un număr şi zise:

- Aş vrea să vorbesc imediat cu Stanislas Kuliakov.

- Cine îl caută?

- Sotia lui, Antonina Kuliakova.

- Îmi pare rău, doamnă. În acest moment stă de vorbă cu primul ministru. Vreţi să lăsaţi un mesaj?

- Nu, mulţumesc ...

*

* *

- Domnilor, zise Ivan Silaiev cu un aer lugubru, am veşti proaste.

Recreaţia se terminase. Toţi îşi reluaseră locul înjurul mesei.

- Am avut o discuţie cu mareşalul Şapoşnikov. Mi-a înmânat un raport terifiant. În unele unităţi, oamenii n-au primit solda de trei luni. După părerea lui, o nouă lovitură de stat e iminentă. Un grup de ofiţeri superiori complotează.

- Puciul de la 19 august ar fi trebuit să-l lecuiască! interveni Victor Gheraşenko.

- În august apărau o idee. Azi vor să-şi salveze pielea. E cu totul altceva!

- Ce trebui să facem? întrebă Iavlinski.

- Să-l plătim!

- Cu ce?

- Nu cu promisiuni, asta e clar, zise Silaiev. Şapoşnikove categoric. Dacă nu se plăteşte solda, armata ia puterea. E o problemă de ore.

Urmă o tăcere lungă.

- De ce marjă de manevră dispunem? Întrebă Matiukin.

- De nici una!

Matiukin îşi muşcă buza de jos şi se uită în altă parte.

- De cât ar fi nevoie ca să-l potolim? întrebă Iavlinski.

- De cel puţin zece miliarde de ruble. Cu zece miliarde plătim arieratele şi câştigăm o lună.

- O lună, zise Orlov suspinând. O lună ne-ar salva. E destul ca să deblocăm capitalurile din Europa de Vest şi din Statele Unite şi să trecem la economia de piaţă.

- Şi până atunci? insistă Gheraşenko.

O nouă tăcere.

- Japonia? zise deodată Matiukin.

Silaiev dădu din umeri dezamăgit.

- Boris Pankin tocmai a sosit de la Nahodka. S-a întâlnit cu Taro Nakayama dar n-a făcut nimic. Japonezii nu acceptă să discute decât dacă le dăm înapoi Kurilele.

- Şi de ce nu le dăm bucăţile alea de stâncă înecate în ceaţă! zise enervat Gheraşenko.

Matiukin îl privi cu răceală.

- Kurilele fac parte integrantă din teritoriul nostru. Trei generaţii de sovietici s-au născut acolo. Onoarea imperiului ...

- Păstrează-ţi tiradele pentru alţii, Matiukin! Ai greşit locul şi epoca.

Alexandr Orlov se întoarse spre Silaiev.

- Chiar nu e nici o speranţă?

- Nici una, Orlov, zise sumbru Silaiev. Dacă ar fi fost posibil, n-aş fi lăsat să-mi scape ocazia.

Fiecare se cufundă în gândurile lui negre.

Deodată se auzi vocea neutră a lui Kuliakov.

- S-ar putea să vă ofer această ocazie. În clipa aceea îşi dădu seama că nu spusese nici un cuvânt de la reluarea şedinţei.

- Am un cumpărător, adăugă el.

- Adică? insistă Silaiev.

- După părerea mea, e vorba de o soluţie foarte satisfăcătoare, domnule prim-ministru. Vreau să spun ... în interesul ţării noastre. O soluţie care ne oferă un triplu avantaj: plătim imediat armata, câştigăm timp şi îi păcălim pe japonezi.

Silaiev se uita la el cu gura căscată.

- Ai un cumpărător pentru Kurile?

- Ceva şi mai avantajos, domnule prim-ministru. Nu e deloc vorba de vânzare. Ci de un contract de închiriere pe nouăzeci şi nouă de ani a uneia dintre ele, numai una - Etorufu.

- Ce sumă se propune în schimb?

- O sută de miliarde de ruble, domnule prim-ministru.

*

* *

Pe la orele opt seara, Andrei şi Oleg primiră telefonul aşteptat.

- Am un răspuns ...

Urmă o pauză.

- Răspunsul e da, zise în cele din urmă Kuliakov.

- Bine. Guvernul şi-a dat acordul?

- Da.

- Felicitări. Vă vom contacta mâine la prânz pentru a pune la punct primele detalii. Semnătura, datele, vărsarea banilor etc. E bine?

- E bine.

- Rămâi interlocutorul nostru?

- Da.

- Perfect. Pe mâine.

Andrei închise.

- Sună la Tokyo, zise Oleg jubilând.

Andrei formă un număr. I se răspunse imediat.

- Hanssaku? zise el.

- Da.

- S-a făcut.

Urmă un bolborosit aprobator, apoi legătura se întrerupse. Hanssaku era marele *capo* al mafiei japoneze, Yakuza. Dacă ar fi putut, Andrei şi Oleg s-ar fi ferit de el ca de ciumă. Dar reprezenta un pion esenţial în planul lor.

- Ce-a spus? întrebă Oleg.

Andrei grohăi ca porcul. Oleg se strâmbă. Faza următoare îi îngrijora. Ea avea să se deruleze peste două ore pe terenul lor, chiar acolo, la cartierul lor general de pe strada Sobinovski.

4

Bandele proliferaseră la Moscova din 1982. Ascultaţi orbeşte de peste cinci mii de "soldaţi", vreo zece mari patroni ai lumii interlope îşi împărţeau oraşul.

La început, guvernul luptase împotriva lor cu aparatul de stat, poliţia, KGB-ul, armata, miliţia. Bandele ripostaseră prin corupţie. Corupţia domnea deja printre înalţii funcţionari, dar de data asta, dispărând teama de partid care acţiona ca o frână, mijloacele folosite de corupători cangrenaseră de sus până jos ierarhia socială. Toată lumea făcea trafic, vindea, cumpăra, denunţa. Cei mai puternici şi cei mai avuţi asasinau.

În acel moment al istoriei, în acea lună de noiembrie a anului 1991, Moscova ultimului deceniu al secolului devenise un teatru al violenţei.

- Haide! Mâncaţi! Beţi! zise Oleg Vlasov râzând.

Crezând că această atenţie delicată ar putea să destindă atmosfera, ceruse să se aducă la masă sticle de vodcă la gheaţă, mormane de pirojki, somon, icre negre şi sturioni întregi. Dar nimeni

nu se atingea de mâncare, Şi nici de vodcă. Poate că le era frică că vor fi otrăviţi. Fiecare îl pândea pe celălalt, cu mâinile aseza te la vedere pe masă. Înainte de a intra în sală, gărzile de corp ale diferitelor clanuri îi pipăiseră cu grijă ca să se asigure că nici unul nu avea vreo armă.

Unii erau prea impulsivi ca să nu cedeze acestei prime tentaţii, când discuţia se înfierbânta. O mare parte a invitaţilor era formată din analfabeţi. De aceea, şeful fiecărei tendinţe era secundat de un consilier, care avea sarcina să traducă în termeni clari şi politicoşi opiniile, dezideratele şi eventualele rezerve. Numai Oleg Vlasov şi Andrei Talaski studiaseră la vestita universitate Lomonosov.

Din nenorocire, gulagul le întrerupsese studiile strălucite de la universitate. Dar în afară de ei, nici unul dintre participanţi nu ştia acest lucru. Însă nu le-ar fi păsat chiar dacă s-ar fi aflat. Nu erau prea tari în dialectică. Problemele se rezolvau cel mai bine cu pistolul-mitralieră, ceea ce avea avantajul să reducă palavrele, să evite pierderea de timp şi să te convingă că ai dreptate.

Dintre toate privirile îndreptate spre el, Oleg simţi una mai insistentă. Ridică capul şi întâlni zâmbetul rece al lui Pavel Lisenko.

Ridică paharul.

- În sănătatea ta!

Dintre toate fiarele din jurul mesei, Pavel era probabil una din cele mai periculoase. Avea aproape doi metri, era pe cât de prost pe atât de violent, pe cât de şiret pe atât de mătăhălos.

- *Spasiba!*

Între Oleg Vlason şi el era vorba de pasiune, adică de ură pură. Când unul dintre ei făcea un pas, se împiedica de celălalt. Deşi oraşul era mare, pentru ei era mult prea mic. Amândoi ştiau că unul dintre ei trebuia să dispară. Oleg goli paharul pe nerăsuflate. Pavel doar se prefăcu. Oleg se ridică.

- Bun venit tuturor! Se uită pe rând la toţi şi prelungi suspansul. Unii se foiră nervoşi pe scaune.

- Ştiţi toţi de ce ne-am adunat, zise el în cele din urmă. E vorba de Moscova. E vorba de afacerile noastre, de interesele şi de liniştea noastră.

- Spune odată, îl întrerupse Alioşa Kalighin cu o voce plină de răceală. Sunt aşteptat în altă parte.

Oleg văzu că consilierul său îl trăgea discret de mânecă pe cel pe care egalii săi îl botezaseră Nebunul. Căci Kalighin era într-adevăr nebun. Poate că nu fusese de la început. Dar în urma anilor de internare psihiatrică - când fusese tratat cu amenazină şi galoperibol - rămăsese cu sechele ireversibile.

- Nimeni nu te obligă să stai, răspunse Oleg cu o blândeţe primejdioasă.

Fiecare avu intuiţia că reuniunea se va sfârşi brusc chiar mai înainte de a fi început. Consilierul lui Kalighin se aplecă la urechea

şefului său şi îi şopti câteva cuvinte. Alioşa îl împinse fără menajamente.

- Alioşa Kalighin, interveni Matişov, consilierul, a vrut să spună că ar fi preferabil să se intre în miezul problemei.

- Gura! zise Alioşa. Nu te plătesc ca să repeţi ce spun eu!

Oleg văzu că totuşi nu se mişcă din loc.

- Andrei şi cu mine vrem pace, continuă el. Există unul printre voi care nu vrea pace?

Nimeni nu crâcni.

- Alimentaţie, droguri, transporturi, baruri, localuri de noapte, afaceri cu imobile, braserii, restaurante, confecţii, alcool şi prostituţie - Moscova e ca o vacă care nu cere nimic altceva decât să fie mulsă. Dar trebuie ca văcarii să nu se sugrume unii pe alţii. În ultimele săptămâni au fost zeci de morţi printre noi. Mult prea mulţi. Vechi metode stupide. Eu şi Andrei vrem să vă propunem ceva mai bun ...

- Un fel de pact, adăugă Andrei. Pace între noi. Şi afacerea vieţii voastre.

O undă de neîncredere parcurse asistenţa. Sala în care erau se aflau la ultimul etaj a imobilului cu numărul 9 de pe strada Sobinovski. Andrei şi Oleg cumpăraseră clădirea cu cinci ani în urmă. Evident, nu pe numele lor. Un atasat cultural al ambasadei Italiei, convins cu dolari, femei şi heroină, servise de intermediar la Haye pentru autorizaţiile legale acordate societăţii olandeze "filantropice" înfiinţată pentru nevoile operaţiunii.

În cursul ultimilor trei ani creaseră diferite forme de ajutor. La Leningrad, Asociaţia de Caritate. La Moscova, Fondurile Sovietice de Caritate si Sănătate si Fundaţia pentru Inovaţiile Sociale. În imobilul de pe strada Sobinovki, două opere de înaltă ţinută morală permiseseră accelerarea formalităţilor şi serviseră drept paravan traficului vertiginos cu care se ocupau Oleg şi Andrei.

Parterul era împărţit în două sectoare. La dreapta, un centru de consultaţii gratuite pentru copii handicapaţi; la stânga, şcoala de dans a celebrei Irina Şostakova, ajutor moral şi material pentru tinerii talentaţi în arta coregrafiei.

Primul etaj era consacrat ajutorului de urgenţă pentru adolescenţii aflaţi în dificultate, drogaţi, inadaptaţi social, tineri delincvenţi. La etajul doi fuseseră amenajare birouri, consacrate administraţiei şi gestionării întreprinderii. La etajul trei, Oleg şi Andrei îşi rezervaseră jumătate din suprafaţă pentru a-şi construi bârlogul şi birourile personale, restul fiind transformat în sală de conferinţă.

Discreţia era asigurată printr-un continuu du-te-vino. Lumea intra şi ieşea din imobil cum nu se poate mai natural. Clădirea, în afară de poarta principală, mai avea o ieşire cunoscută doar de iniţiaţi - fără a mai vorbi de altele două, secrete, folosite numai de Oleg şi Andrei, una pe acoperiş şi alta la subsol - care dădea, două străzi mai departe, în partea din spate a unui magazin de pantofi şi

unde se mai vindeau legume şi conserve. Lucrările de amenajare duraseră doi ani.

- Pacea între noi şi ce? întrebă Pavel Lisenko cu o falsă inocenţă. Nimeni nu se află în război.

Oleg se uită la el, suspină şi continuă.

- Ştii cine câştigă totdeauna războaiele dintre noi? Poliţia.

- Mă cac pe poliţie! izbucni Kalighin. Armata, poliţia, politicienii, pe toţi îi am în buzunar!

Oleg şi Andrei schimbară o privire. Oleg se aşează, Andrei se ridică în picioare.

- Nu eşti singur, Alioşa, zise Andrei. Ceea ce i se întâmplă unuia dintre noi ne priveşte pe toţi ceilalţi.

- A, da? Si mai ce?

- O să-ţi explic. În dimineaţa asta, conform instrucţiunilor lui Boris Elţîn, a fost creată o nouă bancă. Banca Rusiei.

- Şi? zise Nebunul cu insolenţă.

- A fost creată, continuă Andrei cu calm, pe locul Ministerului de Interne.

Pavel Lisenko izbucni în râs.

- Vedeţi, prieteni, asta dovedeşte că noii conducători sunt ca noi! Între curcani şi lovele, aleg lovelele!

Toţi se strâmbară de râs. Andrei le ţinu hangul privindu-i pe rând pe fiecare.

- Banca Rusiei? zise cu mirare Constantin Kania, marele patron al afacerilor cu droguri. Ce ne doare pe noi?

- Asta e condamnarea noastră la moarte, răspunse Andrei. A tuturor.

- Vorbeşte mai clar, zise Gregori Lermontov, care se ocupa cu de toate.

Andrei le aruncă o privire circulară.

- La cât se ridică averea personală a fiecăruia dintre voi?

Toţi se întunecară la faţă. Un om de afaceri bine crescut nu punea astfel de întrebări egalilor săi.

- Ce-ţi pasă? răcni Nebunul.

- Vei înţelege, Alioşa. Azi te crezi bogat. Mâine nu vei mai avea o copeică. Toţi banii pe care îi ai în seiful tău nu-ţi vor mai folosi la nimic. Hârtie!

Alioşa Kalighin izbucni într-un râs
nervos.

- Rublele mele, hârtie fără valoare?

- Hârtie fără valoare. Mai poţi să te ştergi cu ele undeva. Ai auzit de rubla convertibilă?

- Ultimul idiot a auzit, zise Fedor Grişin, marele patron al rakeţilor. Şi? Ce ne va împiedica să cumpărăm dolari?

- La ce preţ? Moneda noastră nu mai face doi bani. Azi, 12 noiembrie 1991, valoarea oficială comercială este de 1,7 ruble ta 1 dolar. Cursul turistic este de 47 de ruble la 1 dolar. La negru, 1 dolar

se vinde cu 100 de ruble. Iar la Gosbank, pe piaţa devizelor, un dolar valorează 110 ruble!

- Şi ce înseamnă asta? întrebă Pavel Lisenko.

- Că vom fi traşi pe sfoară, Pavel. Vor devaloriza masiv. Pe urmă, ne vor face aceeaşi figură ca acum trei ani. Vor declara că retrag din circulaţie toate bancnotele de 50 şi de 100 de ruble. Te vei prezenta la un ghişeu de la Gosbank cu camioanele tale de lovele ca să primeşti hârtii mici? Ce-ai să răspunzi când au să te întrebe cum i-ai câştigat? Acum mă adresez tuturor. După toate aceste măsuri, cu ce vom rămâne din tot ce-am strâns?

Urmă o tăcere 1ungă.

- Cu zero! zise Andrei.

- De unde ai informaţiile? îl întrebă Şatalin, marele patron al jocurilor mecanice.

Andrei nu-şi dădu osteneala să răspundă. Constantin Kania se pregătea să vorbească. Dimitri Lukianov, marele patron care controla preţul alimentelor, îl opri.

- Înainte de a ne ţine un curs de economie politică, de care eu n-am nevoie, zise el fără să forţeze tonul, şi pentru că e vorba de pace, am de pus o întrebare ... Care dintre voi a pus să-mi fie incendiat depozitul de carne de pe strada Miuskaia?

Tăcere de moarte. Ochii tuturor se deplasau de la o faţă la alta. Lukianov nu se uita la nimeni în mod deosebit, dar Alioşa Kalighin cedă primul.

- De ce te uiţi la mine? răcni el. Crezi că eu? Mă acuzi?

- Nu acuz pe nimeni, zise Lukianov cu aceeaşi voce reţinută. Am pus pur şi simplu o întrebare.

- Ceea ce spui tu e grav, Dimitri. Ce te face să crezi că e vorba de unul dintre noi? întrebă Oleg.

- Şi eu am o întrebare, interveni Pavel Lisenko. Fiecare ştie că am controlul asupra taxiurilor din oraş. Acum două zile, Vasili Malidanov, unul dintre şoferii mei, a fost tăiat în două cu fierăstrăul în faţa a o sută de martori. Cine a făcut asta?

- Aceeasi remarcă, zise Andrei. De ce cei care se află aici ar putea să-ţi răspundă? Nu suntem o comisie de anchetă. Eu şi Oleg nu v-am cerut să veniţi aici ca să ne reglăm conturile, nici ca să ne bănuim unii pe alţii. Ci pentru că suntem toţi în aceeaşi barcă. Iar la ordinea zilei este faptul că barca se scufundă. Şi că toţi o să ne înecăm.

- Ai ceva de propus? întrebă Grişin.

- Nimic.

Nebunul sări de pe scaun.

- Şi ne-ai deranjat ca să ascultăm tâmpeniile astea?

- Ti s-a spus deja, interveni cu răbdare Andrei. Voiam să vă propunem un pact.

- Ce pact? izbucni Gregari Lermontov.

- Nici unul, zise Oleg dând din umeri. În jurul acestei mese e prea multă neîncredere şi ostilitate. Fiecare dintre voi nu se

gândeşte decât la interesele lui imediate. Cu atât mai rău. Descurcaţi-vă! Fiecare pentru sine şi noroc tuturor. Adunarea s-a terminat.

Pavel izbi cu pumnul în masă.

- Nu ne spui odată afurisita ta de idee? Vorbeşte! Ce trebuie să facem?

Andrei se ridică, se sprijini cu amândoi pumnii demasă şi se uită la el cu răceală.

- Să vă goliţi casele de bani până la ultima copeică şi să-mi aduceţi toţi banii aici în douăzeci şi patru de ore.

5

- E bine, Liuba, îi zise Şostakova îndreptând bastonul în directia ei.

Începuse execiţiile în picioare, agăţată de bară, cu faţa la oglindă, ridicându-se alternativ în vârful picioarelor. Apoi se arcuise pe bară, cu un picior ridicat, celălalt îndoindu-se în ritmul pianului. După un sfert de oră începuse "trezirea".

Şi de atunci se amplifica ...

- Aşa, Liuba, haide ... Păstrează cadenţa!

Ar fi vrut s-o asculte dar se simţi brusc în pericol, dându-şi seama că acum căldura se concentra într-un punct atât de intim al corpului încât dacă ar fi continuat, atunci ... atunci ...

Era insuportabil. I se umeziră ochii.

Trebuia să scape de plăcerea aceea care punea stăpânire pe corpul ei. Acum!

- Perfect, Liuba, perfect! o încurajă Şostakova.

Liuba se desprinse brusc de bară, întoarse spatele oglinzii şi se îndepărtă mişcându-şi buzele.

- Liuba!

Liuba îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii şi se opri. Era lac de năduşeală. Toată lumea se uita la ea, fetiţele, balerinele, pianista şi acel jurnalist cu cap rotund care lua note, ghemuit la picioarele Şostakovei ca un bufon în faţa unei regine instalate pe tron.

- Vino la mine ...

Cu capul în jos, Liuba făcu câţiva paşi timizi îndirecţia ei. Şostakova îi ridică uşurel bărbia.

- Ce-ai păţit?

Liuba îşi dădu seama cu oroare că era gata să destăinuie acolo, în public, ceea ce nu-şi mărturisise nici chiar ei vreodată ... "Unde e dragostea? ... Viaţa mea nu are sens, sora mea a murit ... am treizeci şi trei de ani .... mă simt tânără ... nu-mi iubesc soţul... mama e bătrână ... n-am mai făcut dragoste de ani de zile, cu nimeni ... Ce fac cu viaţa mea?"

- Spune! insistă Şostakova.

Liuba făcu un efort uriaş ca să-şi înăbuşe strigătul.

- Scuzaţi-mă, doamnă, zise ea cu o voce neutră, cred că am un cârcel.

*

* *

Hans Kreiper îşi întoarse privirea spre interlocutorul său. Neglijând palatele administrative, atotputernicul Stanislas Kulikov îi dăduse întâlnire în acel apartament de la hotelul *Metropol.* Acum citea contractele care îi pricinuiseră lui Hans atâtea nopţi albe.

Sosise la Moscova în urmă cu două ore, dar de data asta cu un avion de linie Aeroflot, Paris-Moscova. Contractele fuseseră redactate în engleză, şi tot în această limbă schimbaseră obişnuitele formule de politeţe.

- "Zonă liberă cu autonomie legală internă" zise cu mirare rusul. Ce înţelegeţi prin "autonomie legală"?

- Mi se pare foarte clar, răspunse Hans. Absenţa tutelei politice.

- Cine va administra politic Etorufu?

- Tocmai, nici o politică.

- Cum se justifică în drept că un loc atât de mic poate să nu fie legat de nici o autoritate de tutelă?

- Prin o sută de miliarde de ruble.

- Sper că n-o să cereţi un vot la Naţiunile Unite şi că n-o să emiteţi paşapoarte şi monedă proprie?

- Pagina 123, paragraful VIII, articolul19, alineatul *BZ.* Nu e vorba decât de un statut de zonă liberă.

- Da ... da ... , zise Kuliakov.

- "Zonă liberă experimentală", insist asupra acestei formulări.

- "Experimentală ... ", repetă mecanic Kuliakov.

- *“Experimentală”.* Capitalurile au o libertate totală de circulaţie.

- Şi ce-o să faceţi din pescarii noştri?

- Bancheri, zise Kreiper zâmbind.

Kuliakov îi aruncă o privire severă.

- Glumeam, zise Kreiper. Vom crea noi uzine pentru ei. Dar vom construi bănci. Un mare centru internaţional al finanţelor. Toate băncile internaţionale se vor instala acolo. Fără vamă, fără impozite.

- Da ... da ... , mormăi Stanislas Kuliakov fără să ridice ochii. Cam ca în Elveţia.

Hans Kreiper se încruntă uşor.

- Vă cer iertate, dar cetăţenii confederaţiei elvetice îşi plătesc impozitele ...

Se întrerupse şi reflectă o secundă.

- Da, adăugă el. Din păcate, chiar şi noi plătim impozite.

- Şi bazele noastre? Rachetele, soldaţii noştri, materialul militar?

- Pagina 79, paragraful V, articolul 13, alineatul F3.

Kuliakov nu era un nepriceput. Mai avea încă multe necunoscute, dar acum mirosea liniile mari ale combinaţiei. La început, personalitatea celor care îi forţau mâna, metoda folosită, şantajul, îl făcuseră să creadă că era vorba de mafia sovietică.

Dar suma enormă îl făcuse să abandoneze această idee. Numai un stat putea să dispună de o masă monetară atât de importantă .

Nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să ajungi la japonia. Japonezii, comanditari mascaţi, transmiseseră unor emisari privaţi puterea de a negocia un accord imposibil de la stat la stat din motive politice.

Dar, dacă intuiţia lui era bună, de ce nu ceruseră tot arhipelagul?

- Cum aveţi de gând să achitaţi datoria? întrebă Kuliakov.

Hans Kreiper roşi uşor.

- În bani lichizi.

Kuliakov tresări.

- Vreţi să plătiţi o sută de miliarde de ruble în bani lichizi?

- Exact.

Simţind că se sufocă, Kuliakov se cufundă în lectura contractului.

După un moment ridică capul.

- Ce garanţii propuneţi?

- Plătim banii.

Kuliakov se întrebă dacă avocatul ştia de fotografii ...

- Cum se va face tranzacţia?

Hans Kreiper tuşi uşor.

- În mare, îmi dai, îţi dau! Avem ideile noastre. Dar mi se pare prematur să le luăm în discuţie. Vom discuta despre modalităţile schimbului după acordul final. Mai întâi, va trebui să lămurim câteva detalii minore. Apropo, că tot a venit vorba de garanţii... Comanditarii mei ar doti să obţină câteva din partea dumneavoastră.

- Trataţi cu un guvern, zise Kuliakov pe un ton de reproş discret.

- Sigur. Suntem perfect conştienţi. Totuşi ...

- Ce garanţii doriţi? îl întrerupse Kuliakov.

- Pagina 37, paragraful IX, articolul 8, alineatul 7B.

*

* *

Andrei era de o politeţe desăvârşită cu prostituatele. În afară de Oleg, Andrei nu ţinea la nimeni.

La întoarcerea din gulag, fusese obligat să se ascundă. Făcuse cercetări discrete. Prietenii dispăruseră, mama lui murise. Înţelese că era singur. Cândva, la universitate, o tânără de optsprezece ani. Liuba ...

Când se deplasa, Liuba semăna cu un înger de da Vinci care îşi lua zborul. Ar fi vrut să fie soţia lui. Prietenii lui o admirau şi ei.

Vitali o adora, Oleg era nebun după ea. Într-o zi îşi mărturisiseră pasiunea comună şi gelozia fusese gata să pună capăt prieteniei lor. Altădată era să se ia la bătaie.

Dar toate astea trecuseră demult. Liuba dispăruse şi ea. Mama dispăruse, femeia ideală dispăruse. Andrei se întorsese spre prostituate.

Ele simplificau viaţa unui bărbat. Nevoie, fantasme, dorinţă - toate la un loc! Le chemai, veneau. Le vorbeai, făceau ce le spuneai. La plăteai, plecau. Fără explicaţii, justificări, culpabilitate sau scuze. Vorbea trupul. Capul rămânea liber.

- De unde ai urmele astea pe spate?

- De la bici, zise Andrei zâmbind.

- Serios? insistă fata.

- Cum te cheamă? întrebă el.

- Francine.

- Nu, prostuţo, zise el. Numele tău adevărat.

- Raisa.

- Vezi ... E frumos, Raisa. Ce-ai zice Raisa dacă ţi-aş oferi o brăţară din aur, înainte de a pleca?

- Nu vrei să mă plăteşti? zise ea îngrijorată.

În sinea ei i-ar fi plăcut să spună nu.

Asta era meseria ei. De la vârsta de treisprezece ani se culcase cu o mulţime de tipi. Dar acesta era special. Emana din el un magnetism la care era greu să rezişti.

- Ba da, Raisa, te voi plăti. Cât ceri?

- O sută de rnble.

Întoarse capul şi adăugă repede:

- Dacă nu poţi să mi le dai, nu face nimic, n-are importanţă.

El îi zâmbi.

- Meriţi mai mult decât atât, zise el. Îţi voi da o mie. Si brăţara.

Îşi bătea joc de ea. Dar nu făcea nimic, nu era supărată. Era atât de frumos!

Andrei se rostogoli pe pat, deschise sertarul comodei si reveni la ea cu o brăţară si un teanc de bancnote.

Ea luă bijuteria şi o puse la mână.

- Chiar e de aur? zise ea.

- E de aur.

Derutată, neştiind ce să facă, fata începu să numere banii.

- Sunt două mii de ruble! exclamă ea pe un ton de reproş.

- Da? Păstrează-i. Azi e ziua ta norocoasă.

Sufocată de gratitudine, fata sări de gâtul lui. El o îndepărtă uşurel, fără brutalitate.

- Acum, fii drăguţă, Raisa, i-aţi boarfele şi cară-te! Am treabă.

6

- Ai venit devreme!

Vasili se aşează pe braţul unui fotoliu.

- Am necazuri. Umblă tot felul de zvonuri. Nu ştiu cum am să pot rezista.

- Te vor da afară?

- Mi-e teamă că da. E un întreg balamuc!

Trecuse deja o lună ... Era 11 noiembrie. Liuba nu avea cum să uite. În ziua aceea, Vasili îi anunţase moartea Annei în momentul în care se pregătea să-i spună că îl va părăsi. De atunci, Vasili nu riscase s-o mai întrebe ce dorise să-l spună. Probabil că ştia. Aşa că amândoi se prefăceau, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Viaţa continua. Cenuşie.

- Ar fi grav dacă n-ai mai face parte din poliţie? întrebă ea.

- Da.

- Ţie chiar atât de mult la poliţie?

- Nu la poliţie, Liuba. La tine.

*

* *

- Ce scârboşenie, zise Oleg.

Răsfoia câteva dintre dosarele care fuseseră furate din seiful lui Koranov, de un comando format dintre oamenii lor cei mai siguri. O lovitură genială!

Fotografii, contabilităţi secrete, scrisori, facturi, secrete de stat, combinaţii financiare ale partidului, detaliile unor crime comise de KGB, fişiere confidenţiale despre viaţa particulară şi excentricităţile marilor mahări ai nomenclaturii, vicii, trădări, minciuni, delaţiuni şi numeroase dovezi ale corupţiei unor oamenii aflaţi şi acum la putere. Adevărată dinamită! O dinamită care ajunsese în mâini bune.

- Pari şocat! zise ironic Andrei. Dar nici tu nu faci mai multe parale!

- Da, dar eu nu fac nimănui morală! Ai fi putut bănui că atâţia oameni sunt corupţi?

Andrei arătă spre dosare.

- Păstrăm asta pentru bătrâneţile noastre.

Oleg le băgă în seif şi îl închise.

După furtul dosarelor, avuseseră grijă să trimită în Elveţia toate documentele, păstrând o copie. La Zurich, Hans Kreiper le închiriase un seif la o bancă. Viitorul se anunţa bine. În ajun, la adunarea bandelor, avusese loc un miracol.

"Rublele noastre nu mai valorează nici cât greutatea hârtiei, spusese Andrei. Ni le împrumutaţi, şi vă restituim suma în dolari după cincisprezece zile, cu o bonificaţie de douăzeci şi cinci la sută. Pe urmă, cei care doresc, pot să rămână *partenerii* noştri."

În general se omorau între ei pentru bani, supremaţie, sau din vanitate. Uneori, pentru nimic. O privire chiorâşă ... Formau prima generaţie a mafiei ruseşti . Nu avuseseră timp să evolueze. Ştiau să ia, nu să şi administreze. Şi iată că li se propunea să-şi golească buzunarele benevol pentru a accede la calitatea de "parteneri". Era un discurs nou, deconcertant.

"Nu vă gândiţi prea mult. La viteza cu care merg lucrurile în ţară, banii voştri nu vor mai fi buni decât să aprindeţi focul." Luând pe rând cuvântul, Oleg şi Andrei le explicaseră destinaţia fondurilor, contractul de închiriere a insulei.

- Vom face din insulă ceea ce Mafia americană a făcut din Bahamas: centre de plăceri, bordeluri, case pentru jocuri de noroc, cazinouri ...

- Şi în spatele acestui paravan, continuase Oleg vibrând de persuasiune, vom constitui o placă turnantă a drogurilor şi finanţelor. Vom putea să ne spălăm câştigurile în propriile noastre bănci.

- Capitalurile noastre vor fi administrate de un consorţiu de avocaţi internaţionali. Nebunul se foise pe scaun neîncrezător.

- Dacă chestia asta a voastră e atât de grozavă, de ce n-o faceţi singuri?

- E ceva prea mare, Alioşa. Resursele noastre nu sunt suficiente.

- Să presupunem că vă împrumutăm rublele noastre, spusese Dimitri Lukianov cu o voce calmă. Aţi spus că le veţi înapoia în dolari. La ce rată de schimb?

- O sută de ruble la un dolar.

Totul fusese spus. Din momentul acela, ori se ridicau şi plecau, ori se prefăceau că cred ce le spusese el.

Dar nimeni nu plecase ...

- De cine te temi cel mai mult? întrebă Oleg.

- De Pavel Lisenko şi de Nebun.

- Şi eu. Trebuie să fim cu ochii pe ei.

- Încă n-am ajuns acolo. Să vedem mai întâi dacă se ţin de cuvânt.

Livrarea, făcută separat de oamenii celor zece "familii", avea să aibă loc în cursul următoarelor ore, într-un loc secret ales de Oleg şi Andrei. După care suma trebuia transportată în altă parte, în locul de unde guvernul sovietic ar fi putut, eventual, să intre în posesia ei. În ajun, Oleg şi Andrei nu-şi închipuiseră că punerea la purict a operaţiunii va fi chiar atât de delicată.

Cele o sută de miliarde de ruble cântăreau nici mai mult nici mai puţin decât o mie de tone!

*

* *

Sună telefonul.

- Kreiper?

Vocea lui Talaski.

- S-a făcut, zise avocatul. Semnează!

- Când?

- Documentele vor fi gata mâine la prânz ...

- Kuliakov a avut rezerve?

- Nici o rezervă. Totul e lămurit. Mi-a cerut să vă întreb când va avea loc ... schimbul.

- Vei primi instrucţiuni la orele unsprezece.

Se auzi un dedic.

Hans Kreiper închise căzând pe gânduri. Avea mâinile transpirate. Aceste metode de lucru îl cam speriau.

Dar dacă reuşea, primea un procentaj de 0,01% din totalul tranzacţiei: o sumă nemaipomenită!

*

* *

Stanislas Kuliakov prefera localurile deochiate, terenurile virane din apropierea cazărmilor, toaletele gărilor, străzile populate cu umbre nocturne. Din când în când ceda impulsului, mort de ruşine, nebun de groază la gândul că ar putea fi descoperit de cineva şi că scandalul i-ar împroşca cu noroi pe ai lui. Riscurile erau întradevăr foarte mari. I se întâmplase să fie bătut măr pe o străduţă sordidă, de necunoscuţii pe care îi abordase şi care îl lăsaseră lat pe trotuar, plin de sânge, fără cunoştinţă, după ce-i luaseră banii, pantofii, ceasul, haina ...

Ziua, după ce criza trecea, redevenea marele demnitar al statului, care impunea respect egalilor săi prin competenţă şi moralitate. Viaţa lui era un model de ordine burgheză. Căsătorit de un sfert de secol cu Antonina, zece ore de muncă pe zi şi un singur fiu de şaptesprezece ani, Nikita.

Antonina îl aştepta în hol.

- Trebuie să-ţi vorbesc, zise ea.

Antonina stătea în faţa lui, nemişcată, de parcă ar fi vrut să-l împiedice să se eschiveze. Kuliakov simţi un gust de rugină în gură, şi îi veni brusc să-i sărute braţele şi să-i spună totul şi, ciudat, să-i ceară protecţia mai înainte ca ea să-i arate fotografiile decăderii sale.

Căci era sigur că le primise.

- Nu mă condamna, Antonina, zise el. Ştiu că ştii. Mi-e ruşine.

- De ce nu mi-ai spus nimic, Stanislas? se plânse ea.

El lăsă capul în jos fără să răspundă.

- Ce-o să facem, Stanislas?

- Cel mai bine ar fi să dispar.

- Să dispari? Când încă îl mai putem salva!

- Pe cine să salvăm?

- Pe Nikita, Stanislas! Pe fiul tău! Trebuie să-l ajutăm! Are nevoie de noi! Trece printr-o perioadă grea! Nu e primul băiat de vârsta lui care se droghează!

7

Între mirezul nopţii şi cinci dimineaţa, a avut loc o forfotă ciudată la Kazanski Vokzal, gara din cartierul Komsomolskaia. În mod obişnuit, ultimele trenuri de călători plecau la opt seara.

La Kazanski Vokzal, călătorii urcau în trenuri de pe o platformă principală ale cărei şine se opreau în faţa sălii de aşteptare. Dincolo de ea, la stânga clădirii, se aflau şinele ferate ale unei gări de triaj unde staţionau trenurile de marfă. În timpul zilei, nu aveau acces decât camionagiii care livrau marfa, ceferiştii şi funcţionarii tehnici ai staţiei. Noaptea, în afara rondurilor de supraveghere, nici o altă activitate nu tulbura peisajul lugubru. Accesul la această intrare a staţiei se făcea printr-o poartă metalică pe care controlorii o ridicau ca să lase să treacă camioanele.

La miezul nopţii, un convoi de douăzeci şi cinci de camioane militare cu prelată, purtând sigla Armatei Roşii, a oprit în şir indian în faţa porţii. Convoiul era escortat de câteva jeep-uri Un colonel coborî din jeepul aflat în faţă, dădu un ordin celui de la poartă şi urcă din nou în maşină ud deja de lapoviţa de afară. Omul ridică poarta. Încărcate, primele camioane se îndepărtară clătinându-se şi dispărură în întuneric, spre triaj. După ce intră şi ultimul camion, poarta se închise. Ghidat de jeep-ul din faţă, convoiul făcea slalom printre platforme, linii de garaj şi trenuri moarte acoperite de zăpadă care păreau că aşteaptă sfârşitul lumii.

Jeep-ul frână în dreptul unei locomotive antice cu abur, blocată între trenuri de marfă. Între locomotivă şi furgonul din spate, se aflau vreo zece vagoane de-a lungul cărora erau postaţi soldaţi înarmaţi.

Camioanele se opriră lângă vagoane. Alţi soldaţi, cu pistoale-mitralieră, săriră din jeep-uri, încercuiră trenul şi se plasară la zece metri unul de altul, dublând astfel şirul deja format de camarazii lor. Colonelul ridică braţul. La semnalul lui, o ceată de civili săriră jos din camioane ridicând prelatele. Simultan, uşile vagoanelor se deschiseră, lăsând să iasă afară oamenii închişi înăuntru. Apoi totul s-a petrecut cu o precizie de balet.

Militarii şi civilii, vreo sută în total, descărcară din camioane zeci de lăzi care fură transferate în vagoane sub supravegherea colonelului. În două ore, totul era terminat, fără o vorbă, fără un gest inutil. Colonelul făcu un alt semn.

Civilii scoaseră din camioane canistre cu benzină.

Le desfăcură şi le trecură din mână în mână. După ce fiecare vagon avu înăuntru vreo zece, judicios repartizate printre lăzi, stropiră podeaua cu benzină. În acest timp, doi oameni, culcaţi pe

calea ferată, între roţile trenului, meştereau ceva misterios. Fără să spună o vorbă, colonelul urcă din nou în jeep.

Toţi oamenii coborâră din vagoane.

Uşile se închiseră.

Urmate de câteva vehicule de escortă, cele mai multe camioane, cu farurile pe fază scurtă, întoarseră şi se îndreptară spre ieşire.

Se făcu din nou întuneric. Totul era exact ca înainte.

*
* *

- Da! strigă Oleg.

Anxietatea lui era atât de mare încât ar fi putut să jure că ridicase receptorul mai înainte de a fi răsunat soneria.

- Totul e aranjat, zise Andrei.

Oleg suspină uşurat.

- Eşti cu o curviştină? întrebă Andrei.

- De unde ştii?

Andrei izbucni în râs.

- Dă-i papucii şi culcă-te. Odihneşte-te. Mă ocup eu de toate. Greul abia acum vine. Ne vedem la opt.

*
* *

La şase dimineaţa, Oleg tot nu reuşise să închidă ochii. Îşi zise că noaptea se terminase, făcu un duş cu apă rece şi se duse la Andrei.

Andrei nu dormise nici el. Era neras şi avea o privire dură.

- Nu mai e cazul să aşteptăm, zise el. Mai bine acţionăm imediat. Fiecare luă câte un aparat telephonic şi începu să dea ordine mai multor persoane. La sfârşit, Andrei îl sună pe Hans Kreiper la hotelul *Metropol.*

După un sfert de oră, avocatul ajungea în strada Sobinovski.

Oleg intră imediat în miezul problemei.

- Am strâns suma.

- O sută de miliarde de ruble? întrebă avocatul.

- O sută de miliarde, confirmă Andrei putin agasat. Îl vei suna pe Kuliakov. Să facă rost de vreo treizeci de oameni ca să verifice suma. Acum aş vrea să-ţi notezi fiindcă e vorba de adrese.

Avocatul scoase un stilou din buzunar şi luă blocnotesul pe care i-1 întinse Oleg.

- Oamenii aleşi vor trebui să se ducă la mănăstirea Sfântul Andronic ... Să aştepte în faţa intrării principale, la numărul zece din piaţa Priamikova. Vom trece pe-acolo să-i luăm.

- Pe urmă? întrebă avocatul suspinând.

- Spune-i că dacă pune să fie urmărit un singur om, operaţiunea se anulează.

- Caz în care, adăugă Oleg, vina îi va reveni în întregime pentru neplăcerile ce vor urma de-aici.

- Neplăceri? zise Kreiper tresărind.

- Transmite-i mesajul întocmai, o să înţeleagă, îl lămuri Oleg.

- Foarte bine, zise Kreiper.

- După ce va constata că suma e întreagă, reluă Andrei, Kuliakov îţi va înmâna contractul.

- Maestre, ai reţinut totul? întrebă Oleg.

- Bineînţeles, răspunse Kreiper.

Avocatul puse stiloul în buzunar şi se scărpină în cap stingherit.

- Mie trebuie să-mi dea contractul?

- Personal. E vreo problemă?

- Nici o problemă.

- Ultimul lucru, zise Andrei. Începând de la orele cinci ale după-amiezii, Stanislas Kuliakov va trebui să se afle la dumneata în apartament, la *Metropol.* Suntem în legătură permanentă.

- Si ce trebuie să fac cu contractul?

- Vom fi în legătură permanentă. Îţi vom explica totul minut cu minut.

- Perfect, zise Kreiper.

*

* *

Nici unul dintre ei nu înţelegea ce căuta la mănăstirea Sfântul Andronic la orele opt dimineaţa. Toţi erau funcţionari, experţi contabili ai unei bănci de stat. În această calitate, nu aveau cum să refuze ordinul şefului lor de serviciu care îi sunase personal la domiciliu, în acea zi de joi 14 noiembrie, la şapte şi jumătate dimineata, ca să le dea ordin să nu se ducă la birou ci imediat la mănăstire.

Urmarea fusese uluitoare. Abia ajunşi în faţa mănăstirii, toţi fuseseră urcaţi în altă maşină care demarase în mare viteză. Fuseseră daţi jos în faţa unei locomotive de care erau agăţate vreo zece vagoane înconjurate de soldaţi înarmaţi.

Apoi se apropiase de ei un colonel care îi întrebase:

- Există fumători printre dumneavoastră?

Uluiţi, vreo zece dintre ei ridicaseră mâna.

- Puneţi jos brichetele şi chibriturile.

Un soldat le strânsese pe toate la un loc.

- Cea mai mică scânteie poate să arunce totul în aer, zise încruntat colonelul.

Apoi fuseseră urcaţi câte doi în vagoane.

Acolo îi aştepta câte un om. În câteva cuvinte, respectivul le explicase ce anume aveau de făcut. După care sări jos, soldaţii închiseră uşile şi contabilii, năuciţi, se pomeniseră într-un miros cumplit de benzină, în mijlocul unui adevărat munte de ruble îngrămădite în lăzi stivuite până la tavan.

8

Conform directivelor pe care le primise, Stanislas Kuliakov ajunsese la *Metropol* la şase şi jumătate.

În servietă avea contractele contrasemnate de la prânz de către Anatoli Nosko, preşedintele băncii, Ivan Silaiev, ministrul de finante, si Mihail Gorbaciov însuşi, prin care guvernul sovietic ceda unei societăţi elveţiene, *Development Trade Company,* printr-un contract de închiriere teritorial, economic şi experimental pe nouăzeci si nouă de ani, insula Etorufu, cea mai mare dintre insulele Kurile, în schimbul a "o sută de miliarde de ruble plătite în bani lichizi".

În zori, cei mai buni experţi-contabili şi casieri de la banca lui plecaseră spre o destinaţie necunoscută pentru a verifica existenţa banilor.

Cu ocazia ultimei reuniuni, Kuliakov îi convinsese pe colegii lui bancheri şi miniştri să joace cinstit: fără supraveghere, fără filare, fără poliţie.

Ce aveau de pierdut? Conform instrucţiunilor lui Vlasov şi Talaski, totul se derulase, până în acel moment, în cel mai mare secret.

Hans Kreiper îl aştepta în apartamentul 503.

Spre surprinderea sa, Kuliakov găsi acolo un bărbat, aşezat în colţul cel mai îndepărtat al salonului, mut, şi care îşi dădea multă osteneală să treacă neobservat. Kuliakov făcu un pas înapoi.

- Pentru protecţie, îi explică Kreiper cu un zâmbet forţat.

Kuliakov dădu din umeri.

- Aveţi contractele? întrebă avocatul.

- Da.

- Îmi permiteţi?

Kuliakov le scoase din servietă. Kreiper le luă, îşi băgă nasul în ele şi rămase aşa cam un sfert de oră, scoţând din când în când un mârâit aprobator. După ce termină de citit ultima pagină, înapoie contractele lui Kuliakov şi acesta le puse la loc în servietă.

- Când anunţaţi presa? întrebă Kreiper.

- Imediat ce vom avea certitudinea că totalitatea sumei este disoonibilă.

Sună telefonul.

- Kreiper?

- Da.

- Contractele sunt semnate? întrebă Andrei.

- Da.

- Le ai în mână?

- Tocmai le-am citit.

- Te întreb dacă le ai în mână? repetă Andrei cu o voce dură.

Kreiper aruncă o privire spre Kuliakov care ţinea servieta cu amândouă mâinile.

- Chiar în faţa mea.

- Totul e în ordine?
- Perfect.
- Te sun peste cinci minute.
Hans închise.
- Ne sună peste cinci minute, îi zise el lui Kuliakov.

*
* *

Pe colonel îl chema Lev Evtuşenko.

Uneori era întrebat dacă era rudă cu poetul.

Care poet? Nu ştia nici sensul cuvântului.

Dar acum îşi pregătise un răspuns: "Da, prin Alianţă, din partea mamei".

În realitate, nu făcea parte din familia respectivă, după cum nu era nici colonel, nici militar. Era *kilăr!* Executorul şef al clanului Vlasov-Talaski, stăpânii lui.

- Lev, îi zise unul dintre falşii lui soldaţi înarmaţi cu pistol-mitralieră, un tip vrea să iasă .
- Deschide-i.

Omul, făcu semn altor doi soldaţi care deblocară uşa vagonului. La un pas de asfixie, unul dintre contabili coborî din vagon, avu un acces de tuse şi respiră cu lăcomie aerul curat.

- Ce se-aude? întrebă colonelul.
- Am terminat treaba.
- Cine vorbeşte în numele tuturor?
- Eu, domnule colonel. Valentin Gherasimov.
- Mergi şi întreabă-i pe colegii dumitale cum stau.

Uşile vagoanelor se deschiseră una după alta. Gherasimov adună cifrele comunicate de colegii săi. Colonelul se apropie.

- În mare, socoteala e terminată, zise Gherasimov. Ar mai fi puţin şi ne-ar mai trebui ceva timp, dar ne sufocăm ...

Lev Evtuşenko îi întoarse spatele şi formă numărul de telefon.

Îi răspunse Oleg.

- Gata, zise el.
- Stai la telefon! ordonă Oleg.

*
* *

Pentru a urmări operaţiunea secundă cu secundă, transformaseră în punct de comandă un mic birou de la ultimul etaj. O masă joasă, două fotolii de piele roşiatică de fabricaţie coreeană, o parte de perete acoperită cu oglindă şi altele două cu rafturi pe care se înşirau cărţi.

Cu telefonul în mână, Oleg stătea lângă fotoliu, cu picioarele lungite pe mocheta bej adusă cu mare cheltuială din fosta Germanie de Vest. Acoperi receptorul cu mâna şi zise:

- Merge, şopti el. Acţionează.

În picioare lângă bibliotecă, Andrei formă la un alt telefon numărul de la *Metropol.*

- Apartamentul 503, ceru el.

Kreiper îi răspunse aproape imediat.

- Operaţiunea s-a terminat. Dă-mi-l pe Kuliakov.

- Ascult, zise bancherul.

- Oamenii dumitale au verificat. Totul e în ordine.

- Pot să primesc confirmarea de la unul din ei?

- Bineînţeles, zise Andrei. Închide. O să te sune.

Andrei îi făcu un semn lui Oleg care rămăsese în legătură cu colonelul.

- Lev, contabilul e lângă tine? întrebă Oleg.

- Da.

- Fii atent ce-ţi spun ... Cere la *Metropol* camera 503. Imediat ce răspunde, dă-i telefonul contabilului. Trebuie să vorbească cu cineva.

- Am înţeles, zise colonelul.

Andrei închise. Aprinse o ţigară.

- Vrei să te servesc cu un păhărel? zise el.

Oleg refuză cu o mişcare a capului.

- Nu mai înainte ca Kuliakov să ne dea contractul.

Se uită la ceas. Era şapte şi cinci.

*

* *

Doi oameni se apropiau de tren. Aveau pe ele hainele angajaţilor căilor ferate sovietice.

Unul dintre ei avea în mână o lampă cu acetilenă.

Se aflau la aproximativ treizeci de metri de convoi. Soldaţii îi văzuseră. Se uitară la colonel ca să afle ce aveau de făcut. Lev le făcu semn să stea liniştiţi. Fără a-i pierde din ochi pe cei doi ceferişti care se apropiau, formă numărul de la Metropolşi primi legătura cu camera 503.

- Aşteptaţi, zise el.

Se întoarse spre Gherasimov.

- Nici o vorbă despre locul în care te afli, altfel mori, îi şopti el.

Îi întinse aparatul.

- Cine eşti dumneata?

- Valentin Gherasimov.

- Ce branşă?

- Datorii externe. Şef de birou.

- Aici Stanislas Kuliakov.

Gherasimov aproape că luă poziţia de drepţi.

- Unde te afli?

- N-am voie să spun, domnule.

- Câţi oameni sunt cu dumneata?

- Vreo douăzeci.

- Ai verificat totalul transportului?

- Da, domnule. În mare, o sută de miliarde de ruble în bancnote de o sută şi de cincizeci.

- În mare?

- Cu o aproximaţie de câteva milioane. Mai precis nu se poate, domnule.

- Bine, Gherasimov. Atunci îţi iei responsabilitatea.

Gherasimov înghiţi în sec.

- Da, domnule.

- Gherasimov!

- Domnule?

- Banii ăştia ... concret în momentul în care îţi vorbesc, îi ai sub ochii tăi?

- Da.

- Pot fi deplasaţi? Vreau să spun ... rapid? O idee cumplită se strecură în mintea lui Gherasimov. La urma urmelor, ce putea să împiedice trenul să demareze şi să dispară în noapte?

- Ăăă ... , se bâlbâi el.

Colonelul se uită la el ameninţător.

- Da sau nu? insistă Kuliakov pe un ton tranşant.

- Nu ...

- Multumesc, Gherasimov. Ne vedem mai târziu.

Legătura se întrerupse.

În loc să închidă, Gherasimov îi întinse năucit telefonul colonelului. Dar colonelul nu-i văzu gestul.

Se uita în tăcere la cei doi ceferişti care se opriseră în faţa lui.

- Ce se petrece aici? întrebă cel cu lampa zâmbind ca un idiot. De ce păziţi trenul ăsta? Ce e în el?

Colonelul îi zâmbi ameninţător.

- Secret militar, cretinule. Acum, cară-te, dacă nu vrei să te fac să înghiţi lampa!

*

* *

- Da, zise Kreiper. Imediat...

Mâinile lui Kuliakov tremurau atât de tare încât bancherul fu gata să scape receptorul.

Era Talaski.

- Ai vorbit?

- Da.

- Totul e în ordine?

- Da, răspunse cu un glas stins Kuliakov.

- Îţi voi da adresa unde se află depozitate fondurile.

- Unde? întrebă Kuliakov.

- O secundă ... Mai întâi ascultă ce am să-ţi spun. Când voi închide, vei da contractele omului care se află în încăpere.

- Hans Kreiper?

- Nu, nu lui Kreiper. Celuilalt. Celui de lângă fereastră. De acord?

-Da.

- Banii se află la gara Kazan, într-un tren de marfă format din zece vagoane, pe linia 11.

- Gara de marfă, linia 11, repetă Kuliakov.

- Imediat ce vei înmâna contractele, vei primi fotografiile. După cum ne-am înţeles.

- Şi negativul? întrebă Kuliakov.

- Şi.

- Când?

- Într-o clipă.

- Mulţumesc, mulţumesc ...

Deodată bancherul se auzi vorbind fără să-şi dea seama ce spune.

- Am aflat un lucru cumplit.

- Te ascult, zise Andrei.

- Fiul meu se droghează, zise el cu glas scăzut.

- Serios?

Andrei era foarte mirat de ajutorul pe care i-1 cerea Kuliakov.

- Cum îl cheamă? întrebă el după o scurtă tăcere.

- Nikita.

- Ce ia? Crack, cocaină, heroină?

- Nu ştiu, răspunse Kuliakov. Nu mă pricep.

- Ce vârstă are?

- Şaptesprezece ani. E îngrozitor.

- Da, e îngrozitor.

- Ce să fac?

- O să mă gândesc.

- Mulţumesc.

- Altceva. Acum când ştii unde e trenul, nu anunţa pe nimeni decât peste cincisprezece minute. M-ai înţeles?

- Da.

- E plin de exploziv. Dacă un om de-al tău se apropie mai înainte de zece minute, arunc totul în aer.

- Bine.

- După cincisprezece minute cheamă poliţia şi armata ca să-1 păzească. E un tren cu o sută de miliarde de ruble şi Moscova e plină de bandiţi!

Kuliakov se sculă, scoase contractele din servietă şi le dădu "gorilei" care le luă fără să spună nimic. Cineva bătu la uşă. Garda de corp deschise şi ieşi. Kuliakov se pomeni nas în nas cu o cameristă.

Femeia avea în mână un plic.

- Stanislas Kuliakov? întrebă ea.

El dădu din cap. Femeia îi dădu plicul şi închise uşa. Kuliakov verifică discret conţinutul. Talaski nu-l minţise. Băgă plicul în servietă, o strânse în braţe, se trânti într-un fotoliu şi se uită la ceas.

*

* *

- Lev?

- Da, şefule! răspunse colonelul.

- Cară-te de-acolo cu oamenii tăi. Părăseşte repede gara!

- Şi cu contabilii ce fac?

- N-ai treabă cu ei. Peste zece minute vor fi acolo toţi caraliii din Moscova!

- Am înţeles!

*

* *

Oleg îşi prinse capul între mâini şi-şi frecă energic ochii.

- Pot să-ţi pun o întrebare, Andrei?

- Pune.

Semănau cu doi luptători la coborârea din ring. Palizi, traşi la faţă. În ultimele zile nu ieşiseră din birou decât ca să facă un duş.

Andrei, cu picioarele pe masă, îşi scosese încălţările. Oleg stătea pe podea.

- Îmi răspunzi numai cu da sau nu, fără comentarii. Bine?

- Dă-i drumul.

- De fapt sunt mai multe întrebări. E semnat contractul?

- Da.

- Bine ... Avem acest contract?

- Da.

- Contractul ne face într-adevăr stăpânii celei mai mari insule din arhipelagul Kurilelor, pe o perioadă de nouăzeci şi nouă de ani?

- Da.

- Deci, o putem deja negocia?

- Ştii asta la fel de bine ca şi mine! Mă mai sâcâi mult?

Vedea bine că Oleg voia să ajungă la concluzia victoriei. Dar Andrei nu era de acord. Încă se mai puteau întâmpla o mie de lucruri capabile să le distrugă eforturile.

- Răspunde fără comentarii, zise Oleg.

Andrei dădu din umeri.

- Stii la fel de bine ca si mine, zise el cu o voce calmă.

- Perfect! Cât ne-a costat contractul?

- O sută de miliarde de ruble.

- În dolari?

- Un miliard de dolari.

- Bine ... Bine ... Cât scoatem de la japonezi?

- Zece miliarde de dolari. Dar încă nu-i avem!

- Lasă asta! Treaba e ca şi făcută!

- Până când nu-i vei încasa şi nu vei înapoia miliardul datorat, nimic nu e ca si făcut!

- Lasă! Care e beneficiul pe care îl obţinem din această operaţiune?

- Chiar nu ştii?

- Vreau să aud din gura ta!

- În mare, nouă miliarde de dolari.

Oleg se ridică brusc de parcă ar fi avut arcuri, sări pe masă, mătură totul cu piciorul, se aruncă în fotoliu, sări din el şi se repezi spre uşă. Nouă miliarde de dolari nu mai pentru ei doi, era mult prea mult!

Trecu prin toate camerele, deschise uşa de la intrare, iesi pe palier si coborî scara ca o marionetă de cauciuc. În cap i se învârteau milioane de idei. Adăugându-se nopţilor de nesomn, exaltarea lui îi crea o stare de intensitate care îi amintea tot ce se spunea despre drogaţi.

Da, probabil că de un astfel de extaz erau cuprinşi drogaţii ...

După câteva minute îşi recăpătă calmul. Ajunse la parter şi trecu pe lângă oamenii care intrau sau ieşeau din clădire. Trecu prin faţa unei uşi de sticlă căreia nu-i dăduse niciodată atenţie. Ştia că acolo era şcoala de dans. Se uită fără să vrea şi văzu că orele se terminaseră.

O zări pe Şostakova vorbind unei femei cu haină de blană care ţinea o fetiţă de mână. Femeia era cu spatele la Oleg. Apoi se întoarse spre iesire, păstrând încă pe buze zâmbetul adresat marii balerine. Femeia venea în direcţia lui Oleg.

Fără să înţeleagă de ce, Oleg nu-şi putea lua ochii de la ea. Pe măsură ce se apropia de el, îi vedea din ce în ce mai bine faţa de madonă, cu ochi albaştri şi păr blond.

Tânăra femeie vorbea cu fetiţa. Fetiţa râdea. Apoi femeia şi copilul deschiseră uşa şi ajunseră lângă Oleg. Atunci Oleg îşi simţi picioarele tremurând şi sângele oprindu-i-se în vine.

În momentul acela îl văzu şi ea.

Tânăra femeie încremeni, păli la faţă şi se sprijini de tocul usii ca să nu cadă. Elevele ieşeau râzând si o împingeau din drumul lor. Înţelegând că se petrecea ceva ciudat, fata se agăţă de braţul femeii şi se uită când la ea, când la bărbatul din faţa lor. Buzele tinerei femei tremurau. Cu cât se uita mai mult la bărbatul din faţa ei, cu atât se făcea mai albă la fată.

Bărbatul pălise şi el. Încercă să spună ceva dar nu putu.

Apoi, făcând un mare efort, reuşi să bâiguie:

- Liuba ...

Partea a treia

NOAPTEA ROŞIE

1

- Îţi aminteşti de vorbele lui Cehov? murmură Oleg. *Nu vezi bine Moscova decât de pe Muntele Vrăbiilor.*

Opriseră maşina pe marginea drumului.

Oraşul se întindea la picioarele lor şi amândoi planau deasupra oraşului, survolând meandrele râului Moskva, care îşi desfăşura panglica verzuie în arc de cerc.

Există locuri încărcate de *magnetism.*

Astfel, Muntele Vrăbiilor, care domina câmpia de la o înălţime de o sută de metri, atrăgea mulţimi de oameni. Multe evenimente se derulaseră acolo, evenimente care răsturnaseră destinul Rusiei şi schimbaseră faţa lumii. Cu patru secole şi jumătate în urmă, Ivan cel Groaznic se refugiase acolo ca să scape din Moscova cuprinsă de flăcări.

Napoleon se oprise acolo să contemple oraşul înainte de a-l invada. În 1917, revoluţionarii îşi instalaseră acolo tunurile îndreptate împotriva Kremlinului, unde se baricadaseră loialiştii. După ce obţinuseră victoria, bolşevicii rebotezaseră Muntele Vrăbiilor zicându-i "Muntele Lenin".

- Ţi-e frică? zise Oleg.

- Nu, răspunse Liuba înfiorându-se.

- Hai în maşină.

De când o regăsise, cu treisprezece zile în urmă, asta era prima lor întâlnire. Oleg se întreba de ce aşteptase atât de mult timp înainte de a o suna pe Liuba. Nu, nu găsea însă nici un răspuns. Unele lucruri nu se explică. Ca şi atitudinea lui faţă de Andrei.

În prima seară nu-i suflase nici o vorbă despre întâlnirea lor. Nici zilele următoare. Totuşi, până atunci, nici unul nu avusese secrete faţă de celălalt. O cunoscuseră împreună pe Liuba. Ea făcea parte din trecutul lor comun. Tăcerea lui putea să fie considerată drept o trădare?

În orice caz, deocamdată, Oleg nu avea chef să spună nimic nimănui. Mai ales lui Andrei!

Ca altădată, Liuba îi dăduse întâlnire în faţa magazinului Gum. Deşi el şi Andrei nu se deplasau niciodată fără escortă, Oleg nu-şi luase şoferul-gardă de corp, Anton Abalkin, poreclit Tătarul. Nu voia s-o sperie pe Liuba.

Puse mâna pe cheia de contact.

- Eşti căsătorită?

- Da.

- Ai copii?

- Nu.

- La şaptesprezece ani îţi doreai o sumedenie de copii! zise el încercând să râdă.

- N-am. Dar tu te-ai căsătorit?

Oleg izbucni în râs.

- Eu? Să mă căsătoresc? Cu cine?

Demară.

Când trec prea mulţi ani, eşti cuprins de pudori ciudate. Nu poţi intra "cu bocancii" în trecutul celuilalt.

Fiecare cuvânt poate să rupă farmecul. Oleg se simţea stângaci, intimidat. În timp ce conducea, se uita pe furiş la Liuba. Fizic nu se schimbase.

Doar că devenise şi mai atrăgătoare.

- Arăt schimbat? întrebă Oleg.

- Da, răspunse Liuba.

Râseră din nou.

- Am îmbătrânit!

- Nu, n-ai îmbătrânit, zise Liuba. Suntem mai bătrâni, asta e altceva. Sunt sigură că simţi acelaşi lucru când te uiţi la mine. Eşti acelaşi, dar nimic nu mai e la fel...

Ea îşi puse prieteneşte mâna peste mâna lui. Oleg se simti traversat de un curent electric.

- Înţelegi, Oleg?

- Da, da ... Cu ce se ocupă soţul tău?

- Lucrează la poliţie.

Îşi retrase mâna. Simţea nevoia să-i pună imediat sute de întrebări.

Nu îndrăznea să le pună. Nu încă... Trebuia mai întâi să recapete încrederea şi libertatea de exprimare care îi lega pe vremuri.

- Ai fost şocat când ai revăzut prima dată Moscova?

- Da, da, oarecum, răspunse Oleg zâmbind jenat. Gata, am ajuns ...

Opri maşina. Merseră fără grabă printr-un parc înflorit, vegheat de busturile celor mai mari gânditori ai Rusiei. În fund se înălţa un portic monumental format din opt coloane de granit roz, care susţinea un basorelief dedicat "Poporului creator". În spate, se avânta spre cer clădirea de treizeci şi două de etaje terminată cu o fleşă.

- Ai mai fost aici? întrebă Oleg.

- Niciodată.

Pe lângă ei treceau grupuri de studenţi. Liuba avea dreptate. Poate că erau aceiaşi, dar se schimbaseră mult.

- Cu ce vrei să începem? Biblioteca, piscina, amfiteatrele, un bar?

Ansamblul acelui oraş în oraş era impresionant. Universitatea Lomonosov număra patruzeci şi cinci de mii de încăperi diferite, repartizate în şaizeci de clădiri pe o suprafaţă de aproape patru sute de hectare cu copaci, peluze şi parcuri. Mii de laboratoare de studii şi de cercetare, muzee, stadioane, un teatru, facultăti, pavilioane, grădiniţe, cafenele, un spital, zeci de restaurante, şase mii de camere, două sute de amfiteatre ...

Acolo se pregăteau în toate domeniile treizeci de mii de studenţi de ambele sexe ...

- Mai întâi la bibliotecă, ca să reflectăm, zise Liuba. Apoi la bar ca să nu ne mai gândim.

Oleg simţi melancolia din glasul ei.

- Si surorile tale ce mai fac? întrebă el. Vorbeste-mi de faimoasele surori Karpova!

Liuba se întristă. Oleg îşi muşcă uşor buza de jos. Făcuse o gafă!

Liuba îşi simţi stinghereala.

- Ascultă, Oleg, îi zise ea, amândoi ne simtim stingheriţi. În cincisprezece ani s-au întâmplat multe lucruri Ţi-e frică să nu spui prostii. Şi eu la fel. Haide la bibliotecă şi îţi voi propune un pact. Da?

- Da.

După un sfert de oră, se aflau într-un colţ al sălii tapisate cu sute de mii de lucrări. Cufundaţi în lectură, studenţii de la mese nu le acordau nici o atenţie. Uitându-se la ei, Oleg înţelese că trecuse definitiv în altă lume. Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, poate că acum ar fi predat acolo ... Profesor de economie. Într-un fel, rămăsese oarecum în aceeaşi sferă. Numai că nu mai era vorba de economie teoretică, ci de exerciţii practice cu implicaţii mortale, unde era în joc viaţa celorlalţi, şi, în caz de greşeală, chiar viaţa lui.

- La ce te gândeşti? zise Liuba.

- La trecut. La studii. La prezent. La viitor.

Liuba se uita la el fix, cu o privire gravă, fără să clipească.

- Nu ne-am văzut de secole. Nu stii nimic de mine, nu ştiu nimic de tine. Vreau să ştii că nu voi fi jenată de nici o întrebare ...

Apoi preciză:

- Aşa cred. Pune-mi toate întrebările care-ţi trec prin minte. N-o lua pe ocolite. Direct, fără înfloriturі. Pot să fac şi eu la fel?

- Da.

- Bine. Eu încep. Ai atins o rană, adineauri când ai amintit de surorile mele. Anna a murit, acum două luni. Era cea mai frumoasă dintre noi. Îţi mai aminteşti de Anna?

- Da. Îmi pare rău.

- A murit într-un incendiu.

- Anna?

- Un depozit mare a ars pe strada Miuskaia. Dar să nu mă întrebi ce căuta acolo la unu dimineaţa, pentru că nu ştiu să-ţi răspund ...

Oleg simţi că păleşte. El comandase incendiul! Oleg şi Andrei îl pedepsiseră pe Lukianov care avea pretenţia să controleze singur imperiul produselor alimentare.

- Oleg ... Nu te simţi bine?

- Da da, ba da ... Îmi pare nespus de rău pentru ea, şi pentru tine.

Nu mai îndrăznea să se uite în ochii ei.

- Crezi în destin, Oleg?

Cum ar fi putut să nu creadă?

- Adică, crezi că fiecare dintre noi urmează un traseu care nu depinde de voinţa lui?

- Mi-e teamă că aşa e, răspunse Oleg suspinând.

- Şi eu cred la fel, zise ea.

- N-a încercat soţul tău să afle cum s-a întâmplat ... cu Anna?

Liuba vru să scoată o ţigară, dar îşi aminti că se afla în bibliotecă.

- Mi-a spus că de vină e mafia.

- Care e acum numele tău de familie?

- Montaşev.

Oleg, care primea al treilea şoc în mai puţin de un minut, schimbă subiectul întrebând-o despre mama ei.

- E bine, răspunse Liuba.

Apoi îi vorbi despre ceaiurile de la mama ei. Dar Oleg o ascultă fără s-o audă. El şi Andrei erau indirect vinovaţi de moartea Annei, dar, cea ce punea capac la toate, era faptul că Liuba era nevasta lui Vasili Montaşev, numit de curând în fruntea secţiuni însărcinate să lupte împotriva crimei organizate! Era cunoscut drept un om incoruptibil. De la numirea în funcţie, toate bandele din Moscova îl trecuseră pe lista lor neagră. Toate voiau să-i facă de petrecame. Îi trecu fulgerător prin minte că Liuba va fi văduvă şi el o va lua de nevastă.

- Şi studiile tale de psihologie? întrebă el ca să-şi ascundă tulburarea.

- Am renunţat.

- Eşti fericită?

Liuba ezită imperceptibil.

- Da, da ... Dar tu? Vorbeşte-mi de tine. Ce faci?

- Chestii ... Treaba merge. Mi se întâmplă să servesc drept intermediar unor oameni care ar dori să investească in Rusia. Îi pun în contact ...

- Cum ai supravieţuit? Vorbesc de gulag? Pe urmă? Ce s-a întâmplat?

- Am evadat.

- Când?

- Acum opt ani.

Liuba îşi feri privirea. Acum voia să pună o întrebare dar se temea de răspuns.

- Şi Andrei?

- Am evadat împreună? Cu Vitali. Şi alt tip. Când auzi de Vitali, inima Liubei începu brusc să bată cu putere.

- Andrei e la Moscova, zise Oleg.

- Şi Vitali?

Oleg scutură uşurel din cap.

- Vitali a murit.

Liuba se uită ţintă la ceafa unei fete instalată la două mese de ei. Îi venea să urle!

- Am sărit din trenul penitenciar, în Siberia, continuă Oleg. Eram patru. Am mers zile în şir fără mâncare. Există totdeauna un moment în care cazi din cauza oboselii. Te culci în zăpadă. Nu mai vrei să te ridici. Frigul şi epuizarea fac restul.

- Vitali ... murmură ea.

- Adineauri vorbeai de destin. Fiecare are propriul său destin.

- Şi Andrei?

- Ne vedem din când în când. Am putea spune că lucrăm în aceeaşi branşă.

- I-ai spus că m-ai întâlnit?

- Da, bineînţeles ...

Acum tăceau. Oleg se aşteptase la o ploaie de întrebări, care ar fi provocat tot atâtca minciuni din partea lui. Căci, de la început, aproape tot ce spusese era fals. Dar ca tăcea, de parcă moartea lui Vitali ar fi epuizat toate întrebările.

- Oleg ... Cum ... cum a murit Vitali? întrebă Liuba pe neaşteptate.

- Ţi-am spus. În zăpadă.

- Cum?

- Mersesem douăzeci şi patru de ore prin furtună. Voiam să ne depărtăm de calea ferată, ca să scăpăm de soldaţi şi de câini. Nu mai puteam. Ne-am întins în zăpadă. Când a trebuit să plecăm mai departe, m-am dus să-l trezesc. Nu mai mişca. Murise în somn.

Era prima dată, de la evadarea lor, când Oleg vorbea de Vitali.

- Voia să se facă ziarist, zise Liuba.

- Tor timpul vorbea despre asta.

- Ar fi văzut şi el prăbuşirea sistemului. Dorea atât de mult să se prăbuşească sistemul. ..

- Să ştii, Liuba, zise Oleg, că îl plâng şi acum pe Vitali. Dar dacă ar fi fost în viaţă, ar fi făcut şi el ca noi ...

Ea ridică capul.

- L-ar durea în cot, zise Oleg.

- De cine? întrebă ea.

- De sistem.

Ea îl privi cu atenţie.

- Pe tine te doare în cot?

- Cu desăvârşire! Am văzut multe chestii ... nasoale, acolo ... , reluă el după o ezitare. Ştii, la vremea aia ...

Arătă cu capul spre tinerii împrăştiaţi în bibliotecă.

- Ne înşelam ca ei. Aveam o imagine ideală despre lume. O vedeam colorată. E fals. În gulag nu e decât negru. Andrei, Vitali, eu şi toţi cei care au trecut pe-acolo, s-au întors în cap cu o singură idee - să supravieţuiască. Doar să supravieţuiască . Să trăieşti o zi în plus, indiferent dacă într-un pat sau pe un morman de bălegar. Pentru mine, azi, speranţa, ideologia, discursurile ...

Oleg făcu un gest semnificativ. Cum să-i explice că pentru a rămâne în viaţă trebuia uneori să-i ucizi pe ceilalţi?

- Nu mai crezi în nimic? întrebă Liuba cu blândeţe.

El zâmbi cu amărăciune.

- Ba da! În vodcă! Mergem la bar?

- Da!

Când ajunseră aproape de uşă, Liuba îi zise:

- Aş vrea să-l revăd pe Andrei. Aş vrea să ieşim într-o seară împreună, să fim stupizi şi veseli!

- Cu soţul tău? întrebă Oleg cu un strop de ironie.

- Nu! Numai noi trei!

Liuba îl prinse de mână si îl trase după ea în fugă pe culoare. Încântat la culme, Oleg se lăsă în voia ei.

La dracu! De ce nu?

Oleg ar fi vrut să oprească timpul în loc. După-amiaza trecuse deja. Andrei îl aştepta de la prânz. Oleg ştia din ajun că nu va veni la întâlnire. O trădare şi un pericol de moarte.

Era 28 noiembrie.

Peste trei zile, luni 1 decembrie, diferite "familii" din Moscova, care le încredinţaseră miliardele lor în urmă cu două săptămâni, vor veni să-şi primească înapoi banii.

Necazul era că nu aveau nici o copeică.

2

Andrei era în culmea supărării. Îl aştepta pe Oleg de două ore. Când avea mai multă nevoie de el, Oleg lipsea. Nu putea să fie decât arestat, rănit sau mort. Banii împrumutaţi pe care trebuiau să-i dea înapoi peste patruzeci şi opt de ore erau "temporar" blocaţi la Tokyo.

Taro Hansaku, care servea drept negociator secret pentru guvernul japonez în tranzacţia Kurilelor, îi confirmase acest lucru lui Andrei cu o oră în urmă. Hansaku nu era omul care să umble cu poveşti. Andrei şi Oleg îl întâlniseră prima dată în legătură cu o afacere cu diamante. Întâlnirea avusese loc în Extremul Orient rusesc, în zona liberă Nahodka.

Fusese de faţă şi şeful familiei Gatto, Angelo Gatto, venit special de la New York.

Când Oleg şi Andrei avuseseră ideea cu insulele Kurile, se adresaseră cât se poate de natural lui Hansaku.

Sună telefonul.

Hansaku sau Oleg!

Andrei ridică receptorul. Era Kuliakov.

Bancherul, disperat, îi solicita din nou ajutorul pentru fiul său Nikita, care se droga.

Agasat, Andrei, îi ceru câteva amănunte şi îi promise că se va rezolva.

*

* *

- Alioşa, îţi mulţumesc că ai venit, îi zise Pavel Lisenko. Vreau să-ţi spun de la început că nu te-am deranjat de pomană ...

- Dă din tine!

- Azi e sâmbătă 29 noiembrie. Luni, adică peste două zile, trebuie să ne recuperăm lovelele de la Vlasov şi Talaski.

- Şi?

- Din două, una. Ori ne înapoiază ce ne datorează, plus dobânda. Ori n-au banii. Aş vrea să ştiu, în cazul în care n-au banii, care sunt intenţiile tale?

- Îi lichidez! Le dau foc!

- Ai perfectă dreptate, Alioşa! Nici mie nu-mi pasă de ei. Să crape! Numai că e vorba de banii noştri. Dacă mor, cum ne recuperăm banii?

- Ai vreo idee? întrebă Nebunul.

- Deocamdată, nu. Dar aş vrea să ştiu dacă faci echipă cu mine, în cazul în care s-ar întâmpla această nenorocue.

- Îmi reglez conturile singur!

- Numai că nu suntem singuri, Alioşa. Grişin, Gracev, Lermontov, Kania, Klimovici, Şatalin! ...

- Nişte căcănari! Mă piş pe ei!

- Înţeleg, Alioşa, dar asta nu ne aduce mălaiul înapoi. Ne-am încăiera ca idioţii, iar Vlasov şi Talaski ar şterge-o cu banii noştri.

- Să încerce! răcni Nebunul scoţând revolverul din buzunar.

- N-am spus că vor încerca să ne tragă pe sfoară, Alioşa. Te-am întrebat doar ce-ai face dacă s-ar întâmpla aşa.

- De ce? Tu ai face altceva?

- Tot asta, răspunse Pavel Lisenko, dar aş proceda altfel. Bagă înapoi pistolul, Alioşa. Sunt prietenul tău.

- Du-te dracului! se răsti Nebunul.

După ce Alioşa se calmă, Lisenko îi explică, în cuvinte foarte simple, ce aştepta de la el la adunarea de luni.

*

* *

Andrei era indiferent. Nu-şi exprima nici un sentiment. Asta era ceva nou la el. Nu-i cerea explicaţii despre întârziere, nici despre motivele absenţei.

Nimic. Tăcere.

- Te rog să mă scuzi, mormăi Oleg. Am avut o problemă.

Andrei nu zise nimic. Oleg îşi drese glasul.

- Ai vorbit cu Hansaku?

- Acum patru ore, răspunse Andrei cu răceală.

- Ce ţi-a spus?

- Despre ce? întrebă Andrei cu o umbră de ironie.

- Despre bani.

- Încă nu-i are.

Lipsa banilor însemna moarte subită. Luni seara, nici o bandă n-ar fi acceptat nici cea mai mică scuză pentru întârzierea returnării.

- Când îi va avea?

Andrei dădu din umeri şi se cufundă în lectura unui dosar voluminos.

- Nu ţi-a spus nimic mai mult?

- Pretinde că totul e pornit şi că va avea foc verde din partea guvernului japonez dintr-un moment în altul.

- Peste patruzeci şi opt de ore îi vom avea pe toţi pe cap. Va trebui să le spunem ceva. Ce vom face atunci? Ai cumva vreo idee?

- Nici una.

- S-ar zice că nu-ţi pasă! izbucni Oleg.

- Ca şi ţie, răspunse Andrei cu calm.

- La dracu! Ţi-am spus că am avut o problemă! Ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată?

- Niciodată când îmi dau cuvântul!

Deşi se ştia vinovat, Oleg strânse pumnii şi porni spre Andrei.

- Păstrează pentru tine lecţiile astea!

Andrei sări din fotoliu.

- Să te ia dracu!

Stăteau faţă în faţă. Situaţia era atât de grotescă încât Oleg izbucni în râs.

- Să lăsăm prostiile, Andrei. Doar n-o să ne batem!

Palid la faţă de furie, Andrei îl luă de reverele hainei.

- Opreşte-te, Andrei! zise Oleg între două accese de râs. Dă-mi o şansă!

- N-am chef să plătesc pentru tâmpeniile tale.

- Am lipsit din cauza Liubei! strigă Oleg. Am întâlnit-o pe Liuba!

- Care Liuba?

- Liuba! Liuba noastră! La dracu, nu-ţi aminteşti de Liuba?

Oleg se desprinse din mâinile lui şi se prăbuşi pe un scaun.

- Liuba trăieşte? îngăimă Andrei.

- Ţi-am spus că am fost cu ea! O s-o vezi! Acum înţelegi?

Năucit, Andrei stătea în picioare, cu braţele atârnate.

- Unde ai întâlnit-o?

- Aici. Jos. La Şostakova!

- S-a schimbat? întrebă Andrei.

- Enorm. Eşi mai frumoasă!

- Unde e?

- La Moscova.

- Are copii?

- Nu?

- E măritată?

- Da.

Oleg observa că Andrei îi punea aceleaşi întrebări pe care le pusese şi el Liubei.

- Cu cine? întrebă Andrei.

- N -ai să crezi!

- Spune.

- Cu Vasili Montaşev!

Andrei făcu ochii mari. Era prea mult. Nu mai rezistă. Furia dispăru într-o clipită şi se nărui pe birou în hohote de râs.

- Dacă Hansaku nu trimite mălaiul cel târziu mâine, ne mai rămân două zile de trăit.

Oleg se uită la el cu un aer gânditor.

- Cred că am o idee pentru luni, murmură el. Smintită, foarte periculoasă ...

Andrei dădu din umeri.

- În situaţia în care ne aflăm ... zise el cu fatalism.

*

* *

Abalkin îl ţinu aşa pe vânzătorul de drog. După care, când fu sigur că murise, îi scoase de pe cap sacoşa de plastic, vârî zahărul pudră din ea în WC, o făcu ghem şi o băgă în buzunar. Ridică cadavrul plasatorului de drog cu braţul stâng şi, cu dreapta, îi înfăşură după gât lanţul metalic al bazinului de apă. Apoi, foarte lent, lăsă cadavru! să atârne în gol. Din cauza greutăţii, rezervorul se goli.

Abalkin întredeshise uşa şi trase cu ochiul afară. Nimeni. Scrise cu creionul pc uşă "DEFECT".

Apoi se spălă liniştit pe mâini la chiuvetă . În afara apei care curgea de la bazinul blocat, locul era învăluit în tăcere. Toată acţiunea durase doar trei minute. Uşa scârţâi. Apăru Nikita, împins de la spate de Valentin.

Abalkin se şterse pe mâini şi se întoarse spre el.

- Nu ţi-e ruşine să te droghezi la vârsta ta? îi zise el cu un ton sentenţios.

Nikita se uita la el cu ochii mari şi plini de spaimă. Nu înţelegea de ce omul care îl abordase pe stradă punându-i cuţitul în spate, îl adusese acolo.

Şi nu avea habar ce intenţii avea cu el colosul acela cu capul ras şi gât de gorilă.

- Dă-mi pachetul, îi zise Tătarul.

Nikita îl scoase din buzunar şi i-1 dădu. Tătarul dădu din cap cu un aer dojenitor, rupse hârtia ambalajului şi vărsă praful în chiuvetă.

- Acum o să-ţi arăt ceva .... Doar ca să ştii ce te-aşteaptă dacă te mai atingi o singură dată de porcăriile astea ...

Îl luă pe Nikita părinteşte pe după umeri, deschise uşa unei cabine pe care scria DEFECT şi îi arătă cadavrul omului care îl aproviziona cu drog atârnat de lanţul bazinului.

- Vezi, prostuţule, în felul ăsta ai să sfârşeşti şi tu dacă aflu că nu m-ai ascultat!

Îngheţat de oroare, Nikita simţi că i se îndoaie picioarele.

- Acum, şterge-o! îi ordonă colosul.

Nikita îşi adună forţele şi, legănându-se, ieşi. Abalkin suspină.

- Ah, puştii ăştia! îi zise el lui Valentin, care urmărise cu admiraţie acea strălucită lecţie de pedagogie practică.

Douăzeci de secunde mai târziu, amândoi traversau magazinul fără să se grăbească şi se pierdeau printre grupurile care se îmbulzeau în faţa vitrinelor goale.

3

Liuba se gândea într-una la întâlnirea din ajun cu Oleg.

Multă vreme îl crezuse mort şi trecuseră cincisprezece ani de la studiile lor. În unele momente, când nu-şi dădea seama că ea îl observa, Oleg avusese o expresie mohorâtă. Uneori, chiar un zâmbet dur, necruţător. Ce conturi avea de reglat cu viaţa? Era sigură că nu-i spusese totul.

Seara, nu-i spusese lui Vasili unde îşi petrecuse după-amiaza, ci îl lăsase să creadă că o ajutase pe Natalia la cumpărături. Noaptea, în timp ce el dormea, deschise şi închise din nou cutia cu gândul la Vitali. Oleg nu-i spusese prea multe despre el.

Liuba îşi pusese multe întrebări după deportarea lor. Se gândise atât de mult la Vitali, la ei, încercând să-şi imagineze ceva de neconceput. Acum, pentru a reînnoda firele acelei poveşti care era şi povestea ei, avea nevoie să reconstituie în linii mari tot ce se întâmplase.

Asta trebuia s-o facă Oleg.

La despărţire, Oleg îi spusese că o va căuta peste două-trei zile. Era ridicol de mult! Aşteptase şi aşa prea mult. Trebuia să-i vorbească imediat. Căută în geantă numărul de telefon pe care i-l dăduse cu două săptămâni în urmă.

- Aş vrea să vorbesc cu Oleg Vlasov.

- Nu-i aici, răspunse o voce de bărbat. Cine îl caută?

- Liuba.

Urmă o tăcere lungă. Liuba crezu că legătura se întrerupsese.

- Alo?

- Care Liuba? insistă vocea.

- Liuba ...

Ar fi trebuit să spună Montaşev ...

- Liuba Karpova.

Din nou tăcere. Apoi o voce puţin tulburată:

- Liuba ... Sunt Andrei.

*

* *

- Pot să vă vorbesc deschis, domnule prim-ministru? întrebă Taro Nakayma.

- Mi-ai face o favoare şi o mare onoare, domnule ministru.

- Ne batem de o jumătate de secol pentru restituirea insulelor Kurile. Toate negocierile au eşuat. Am încercat totul cu sovieticii: banii, ameninţarea, ruperea negocierilor diplomatice, respingerea propunerilor economice şi financiare. Nimic n-a mers. Or, azi, ca prin minune, ni se aduce pe tavă ceea ce ni s-a refuzat totdeauna ...

Taro Nakayama îşi lăsă fraza neterminată. Kaifu îşi dădu seama de ezitarea lui.

- Continuă, te rog!

- Iar guvernul nostru face nazuri! De ce? Pentru că se consideră că nu e demn, din poziţia noastră, să negociem cu bandiţii din Yakuza.

Primul ministru dădu din cap.

- Domnule prim-ministru, continuă Taro Nakayama, în fond, nimic nu vă obligă să cunoaşteţi identitatea celui care vinde. Daţi-mi voie să vă amintesc că negociem oficial cu o societate elveţiană.

- Bine, să uităm cine e adevăratul vânzător. Se pare însă că ai scăpat din vedere că nu e vorba de tot arhipelagul, ci numai de o singură insulă.

- Ce importanţă are, domnule prim-ministru? Din punct de vedere strategic, Etorufu este cea mai importantă. Şi dacă Etorufu cade în mâinile noastre, ştiţi foarte bine că ruşii vor fi obligaţi să negocieze şi restul arhipelagului.

- E vorba totusi de douăzeci si cinci de miliarde de dolari. Încearcă să obţii cel mai mic preţ, îl sfătui Kaifu.

- Ce înţelegeţi prin "cel mai mic preţ", domnule prim-ministru?

- Îţi cere douăzeci şi cinci de miliarde? Oferă-i cincisprezece.

- Si dacă refuză?

- Încearcă ...

*

* *

Oleg se dădea de ceasul morţii. Trimisese toţi oamenii disponibili din imobil în căutarea lui Andrei. Dar Andrei dispăruse. Nimeni nu ştia unde e. Abalkin îl văzuse cu o oră în urmă ieşind pe uşa principală.

Oleg era îngrijorat şi furios. Hansaku telefonase între timp, şi de data asta era rău de tot. Nu mai exista nici cea mai mică speranţă să plătească datoria la data prevăzută. Era vineri, datoria trebuia plătită duminică. Japonezii spuneau că negocierile se încheiaseră. Era vorba doar de o întârziere datorată angrenajelor administrative ale băncilor din Tokyo. Banii erau acolo, gata să fie trimişi. Cel mai târziu luni ... Dar luni vor fi morţi!

Ce să facă?

În caz de nenorocire, Oleg avea o idee. Dar Andrei o considera prea periculoasă. De ce nu găsea el alta?

Cel mai periculos era să aştepte cu braţele încrucişate să le fie golit în cap un încărcător plin.

*

* *

- Te superi dacă te ating?

- Şi eu voiam să-ţi cer acelaşi lucru, zise Liuba.

Îşi strânseră mâinile. Andrei urcă cu palmele de-a lungul braţelor, îi pipăi umerii şi îi mângâie faţa. Liuba îl lăsă să-şi strecoare degetele sub părul ei. Mângâierea nu avea nimic erotic. Se priveau fără să clipească.

- Eşti într-adevăr tu, zise în cele din urmă Andrei retrăgându-şi mâinile.

Se aflau într-o *kafemorojenoie* din piaţa Arbat. "Unde vrei, dar imediat!" îi spusese Andrei la telefon. Liuba nu avusese timp nici măcar să se uite în oglindă. Coborâse din apartament şi o luase la fugă.

Stăteau în picioare în faţa unei mese rotunde pe care o chelneriţă aşezase două ceşti cu ceai şi o farfurioară cu prăjiturele.

- Avem prea multe lucruri să ne spunem, zise Andrei. Cel mai bine ar fi să nu spunem nimic ... să stăm aşa, nemişcaţi, până ne recăpătăm graiul. .. Dacă ... numai un lucru ... esti si mai frumoasă.

- Mulţumesc, zise Liuba zâmbind. Îţi imaginai că sunt nasoală?

- Nu-mi imaginam nimic.

Andrei se temu că ea nu înţelesese.

- Nu vreau să spun că nu mă gândeam la tine. Dar în mintea mea erai ca o fotografie pe care o scoţi dintr-un sertar. O fotografie nu îmbătrâneşte niciodată.

- Şi dacă m-aş fi schimbat?

- Nu m-am gândi niciodată la asta. Dar ai fi putut să ai mulţi copii, să te fi îngrăşat, să fii buhăită de alcool, să tricotezi şosete ...

- Chiar tricotez şosete! protestă ea.

Au râs.

- Liuba ... Liuba ... , repetă Andrei ca să fie sigur că se afla acolo. Nu-mi vine să cred!

- Oleg ţi-a spus?

- Ce?

- Vom face o petrecere fantastică toţi trei!

Ea îl luă de mână.

- Să ştii că e un miracol. .. Nu mai speram să vă revăd în viaţă. M-am străduit anii în şir ca să aflu ce s-a întâmplat cu voi.

Scoase o ţigară pe care Andrei se grăbi săi-o aprindă.

- E ciudat că am dat peste tine la telefon. Erai la Oleg?

- La Oleg înseamnă la mine. Stăm împreună, deasupra şcolii de dans a Şostakovei. El are colţul lui; eu îl am pe-al meu. Trăim în aceeaşi clădire. Nu ţi-a spus?

- Nu mai ştiu. Am vorbit despre atâtea lucruri ... Îţi dai seama, n-am mai pus piciorul la Lomonosov din vremurile bune! Ce emoţie am avut! Şi azi n-am mai rezistat. Aveam atâtea lucruri să-l întreb! Mi-a fost teamă să nu mă uite ca zilele trecute.

Andrei se încruntă imperceptibil.

- Când?

- Acum două săptămâni, când ne-am întâlnit la Şostakova. Trebuia să mă sune la telefon a doua zi, dar m-a lăsat să aştept până alaltăieri!

Andrei întoarse capul ca să nu-i vadă expresia feţei. Prin urmare, Oleg îl minţise. Timp de două săptămâni, ţinuse numai pentru el întâlnirea cu Liuba!

Se străduí totuşi să zâmbească.

- Ticălosul, te-a lăsat baltă cincisprezece zile?

- Ei, da!

- Eu nu te-aş mai fi părăsit!

- Aşa zici tu!

Începură să râdă. Ea gustă dintr-o prăjitură.

- Se pare că eşti căsătorită.

- Da, răspunse Liuba. Dar tu? Câţi copii ai la activ?

Andrei se strâmbă cu amărăciune. Întrebarea era stupidă. Gulagul nu era locul ideal pentru întemeierea unei familii.

- De cât timp eşti la Moscova?

- De câţiva ani ...

- Oleg mi-a spus despre Vitali.

Andrei îşi feri privirea.

- Nasol, zise el după o tăcere stingherită.

Uneori i se întâmpla să se gândească noaptea la Vitali. De ce trebuise să intervină pentru un nenorocit care, oricum, azi tot ar fi fost mort? În cele din urmă, ca să nu se mai gândească, trăsese concluzia că nu era mai vinovat decât Oleg, decât sistemul, decât instinctul şi destinul, mai ales destinul.

Sigur, el lovise într-un moment de furie. Dar fără al patrulea ocnaş, a cărui carne le permiseseră să supravieţuiască, ar mai fi fost el şi Oleg pe lumea asta ca să mai aibă remuşcări? el...

Simţi privirea Liubei.

- La ce te gândeşti? întrebă ea.

- La Vitali.

- E îngrozitor, zise Liuba. Ţineam atât de mult la el...

- Şi eu, zise Andrei.

Dialogul devenea periculos.

- Când facem petrecerea aia? întrebă el brusc.

- În seara asta, mâine, când vrei, sunt totdeauna liberă!

El se prefăcu mirat.

- Parcă ziceai că eşti căsătorită?

- O întâlnire ca a noastră este mai importantă decât familia, soţul şi tot restul!

Cum putuse să ia de bărbat un astfel de tip? Venus şi caraliul!

Duse ceaşca la buze. Ceaiul se răcise.

- La începutul săptămânii viitoare? propuse el.

- Nu mai înainte?

- Am o treabă foarte importantă de terminat. Am nevoie de următoarele trei zile. Azi e vineri 29. Luni, marţi, alege!

- Unde mergem?

- Tot orasul e al tău, Liuba.

- La *Aragvi?*

Andrei zâmbi imperceptibil. Acolo, la 9 octombrie, se întâlniseră cu Hans Kreiper pentru prima dată şi demaraseră operaţiunea Kurile.

- Când aveam treisprezece ani, zise Liuba, şi codiţe pe spate, treceam pe strada Gorki cu colegele şi îmi spuneam: "Când voi fi mare, un băiat frymos şi bogat mă va invita la masă la *Aragvi!"* Visam. Îţi mărturisesc că n-am pus niciodată piciorul acolo.

- Nici eu, zise Andrei. Să profităm de ocazie!

Adevărul era că *Aragvi* era controlat de el şi Oleg. Nimic nu se întâmpla acolo fără consimţământullor.

- Când? zise Liuba.

- Când vrei tu.

- Nu. Fixează o zi!

- Vrei luni? zise el.

Ce risca? Dacă erau în viaţă, aveau toate motivele să organizeze o petrecere superbă. Dacă erau morţi, nu mai avea nici o importanţă, întrucât Liuba crezuse asta timp de cincisprezece ani.

- Atunci luni, zise ea.

El o privi cu un aer grav.

- Trebuie să-ţi vorbesc, Liuba. Acum, când m-am convins că eşti reală, vreau să-ţi spun două lucruri. M-am gândit tot timpul la tine şi întâlnirea noastră este pentru mine cea mai mare fericire pe care am avut-o de când ne-am despărţit.

Ea roşi.

Andrei aruncă câteva ruble pe masă şi ieşiră.

4

După paisprezece ani de căsnicie, ritualul devenise sacru: sâmbăta şi duminica, Hans Kreiper se curăţa de tot stresul acumulat în timpul săptămânii. Dormea până târziu şi Olivia, soţia lui, îi aducea micul dejun la pat pe la orele nouă.

Nimeni nu avea de ce să-l deranjeze şi telefonul lui personal era ţinut cât se putea de secret.

De aceea se miră foarte mult când telefonul sună în acea zi de 1 decembrie, la nouă şi douăzeci şi şapte de minute dimineaţa. Olivia se încruntă.

- Aşteptai un telefon? întrebă ea.

- Nu, răspunse Hans.

- Poate că ar trebui să răspunzi, Hans.

Avocatul ridică receptorul şi auzi imediat vocea lui Talaski.

- Bună ziua, maestre.

- Bună ziua, ce mai faci? Nu mai ştiu nimic de ieri. Iar azi nu e nici o şansă. Duminica e închis.

- Deci, nici un transfer?

- Nimic.

- E neplăcut, zise Talaski.

- Eu v-am prevenit. Dar nu vă neliniştiţi. Astfel de întârzieri sunt frecvente ... Vom vedea mâine dacă Tokyo a făcut vreo mişcare.

- N-ai înţeles, maestre. Eu şi asociatul meu aveam nevoie de aceşti bani imediat.

- Dragă prietene, n-au sosit. De unde vrei să-i iau?
- Diseară trebuie să-i dăm înapoi.
- Chiar nu pot creditorii să mai aştepte câteva ore?
- Imposibil.

Urmă o pauză, apoi Hans întrebă:

- Ce pot să fac?
- Să faci în aşa fel încât să ne parvină imediat suma.
- Zece miliarde de dolari!

Talaski îşi pierduse minţile. Cine ar fi putut să găsească zece miliarde de dolari, şi încă duminica?

- Presupun că glumeşti, zise el cu răceală.
- Nu, maestre. Deloc. E o problemă de viaţă şi de moarte.

Hans Kreiper îşi scărpină pieptul păros.

- Dar orice persoană cu bun simţ poate să înţeleagă că pentru o asemenea sumă, douăzeci şi patru de ore în plus sau în minus ...
- Tocmai asta e maestre, îl întrerupse Andrei. Cei cu care avem de-a face nu au bun simţ. Pe de altă parte, nu avem nevoie de toată suma.
- De cât aţi avea nevoie? zise Kreiper fără să se grăbească.
- Un miliard de dolari ar fi de ajuns. Poţi să faci ceva în sensul ăsta?
- Eu sunt avocat, nu bancher! protestă Kreiper.
- Stai puţin, zise Talaski.

Apoi Kreiper auzi în receptor vocea lui Oleg.

- Maestre, deseară dăm piept cu partenerii noştri. Dacă venim cu mâinile goale, îţi dai prea bine seama ce riscăm!
- Da ... zise Kreiper cu o voce ezitantă.
- Am auzit ce i-ai spus lui Andrei. În cel mai bun caz, banii noştri nu pot ajunge decât mâine.
- Dacă japonezii fac viramentul, nici o problemă. Altfel, cum vreţi ca Zurich-ul să vireze la Moscova banii care nici măcar n-au plecat de la Tokyo?
- E sigur?
- Absolut sigur.
- Suntem deci constrânşi, prin forţa împrejurărilor, să-ţi cerem un mic serviciu ... Deseară, vom spune creditorilor noştri că suma se află deja în Elveţia.
- Asta nu e foarte legal, zise Kreiper.
- Maestre, când ai de-a face cu o sută de milioane de dolari, ce mai e legal?

Olivia veni de la baie cu o bluză de pijama pe care o aşeză pe radiator.

- În cazul în care nu ne-ar crede, continuă Oleg, le vom da adresa din Elveţia ca să le confirmi că e adevărat.
- Dar e o minciună! zise indignat Kreiper.
- Cine spune altfel? Esenţialul e ca ei să creadă că e adevărat.
- Nici vorbă!
- Poftim? zise Vlasov cu blândeţe.

- Nu vreau!

- Haide, maestre ... E vorba doar de un foarte mic serviciu. Trebuie să-ţi amintesc câţi bani ţi-am dat până acum?

- N-am fost plătit ca să vă acopăr minciunile! Deontologia…

Tonul se schimbă brusc.

- Poţi să-ţi bagi în cur deontologia!

- Cum? zise Kreiper gata să se sufoce.

- Cum ai auzit! bombăni Oleg. Trebuie să aleg între pielea mea şi deontologia ta!

- Renunţ la toată afacerea!

În receptor se auzi un foşnet.

- Maestre ...

Acum vorbea Andrei Talaski.

- Am pierdut destul timp. Vrei să-ţi spun ce faci în acest moment?

- Mă pregătesc să trântesc telefonul în nasul unui personaj trivial! se răsti Haos.

- Stai întins în pat. Cu pieptul gol. Nevasta se uită la tine. A pus o bluză de pijama pe radiator. Are un halat de casă alb ...

Cu gura căscată, Kreiper aruncă o privire spre Olivia, ca să vadă dacă tot ce-i spusese Andrei nu era cumva o iluzie, un vis ... Dar nu, era real.

- Unde eşti? întrebă el.

- La Moscova. Acum ascultă-mă bine, Kreiper. .. Ai început să ne calci pe nervi! Ăsta e primul şi ultimul avertisment. De vreme ce nu ti se cere să faci rost de bani, fă măcar ce ţi se spune! Încă ceva. Scoală-te din pat şi du-te la fereastră. Nu, nu imediat, după ce închid. Vei vedea în stradă o maşină neagră oprită în faţa casei tale. Iar lângă maşină vei zări un om în canadiană kaki. Omul ăla aşteptă ordinele noastre.

Legătura se întrerupse.

Hans se ridică clătinându-se. Se apropie cu precautie de fereastră. În faţa porţii mari de fier staţiona un BMW mare şi negru.

Sprijinit de portieră, un om cu canadiană kaki răsfoia o revistă. Kreiper plecă de la fereastră şi îşi dădu seama că tremura.

- Hans, eşti palid ... ce s-a întâmplat? îl întrebă Oii via.

- Nimic, nimic ... , zise el cu o voce albă. Nişte clienţi sovietici care îşi fac griji pentru un transfer de fonduri.

*

* *

Apăsă cu insistentă pe butonul soneriei. În cele din urmă se auzi o voce.

- Cine e?

- Vasili Montaşev.

- Cine?

- Montaşev ...

- Cară-te de-aici!

- Deschide, Koranov.

- Nu vreau să te văd!

- Trebuie să-ţi vorbesc!

Vasili începu să bată în uşă.

Uşa se deschise şi apăru Ivan Koranov. Ce mai rămăsese, căci nu mai era vorba de acelaşi om. Avea pe el un pulover murdar, nu era ras, avea ochii roşii şi puţea a alcool.

Înăuntru era o dezordine de nedescris şi mirosea puternic a aer închis.

- Pot să stau jos? îl întrebă Vasili.

- Du-te la naiba! zise Koranov.

Îşi turnă vodcă în pahar, izbucni în râs şi arătă încăperea cu un gest larg.

- Eşti mulţumit?

Luă o gură de vodcă şi se uită la Vasili cu ochii lui mici şi răutăcioşi.

- Sper că ai venit să mă arestezi, persiflă el. Dacă nu, ieşi afară!

- Am venit să-ţi vorbesc de prietenul tău Peminiakov.

- Îţi interzic să pronunţi numele ăsta! Izbucni Koranov. Tu şi ai tăi aţi minat ţara, aţi trădat partidul, aţi sugrumat KGB-ul, aţi lăsat Uniunea Sovietică să fie înghiţită de străini! Mi-ai furat tot ce-avem în seif!

- Nu stiu nimic, zise Vasili.

- Îşi baţi joc de minef Poliţaii tăi m-au jefuit!

- Ascultă, Koronav ... În privinţa lui Peminiakov ...

Koranov îndreptă spre el un deget acuzator.

- Tu l-ai omorât! Numai tu!

- Nu eu, Ivan Koranov! Mafia.

Koranov se bătu peste pulpă, râse strident şi se uită la Montaşev cu un imens dispreţ.

- Mafia! Aştia sunt poliţiştii de azi! Ştii măcar numele familiilor care îşi bat joc de Moscova? Lermontov, Şatalin, Gracev, Vlasov, Talaski, Lisenko, Klimovici şi ceilalţi ... Toţi ceilalţi! Când am venit să-ţi vorbesc de toate astea, mi-ai spus că Peminiakov a murit de moarte naturală şi m-ai dat afară!

- Eram de bună credinţă. M-am înşelat.

- Ar fi prea simplu! Şi acum, când m-ai adus în starea de cerşetor, baţi la uşa mea! Descurcă-te! N-o să afli nimic de la mine!

Fireşte, Vasili se aşteptase la o astfel de reacţie. Ancheta lui bătea pasul pe loc şi singurul fir rămăsese Koranov.

- Ştiu totul, chiar şi despre tine! zise Koranov rânjind. Am dosarele mele!

- Le aveai, zise cu răceală Vasili.

Koranov îşi îndreptă un deget spre frunte.

- Am totul în cap! Vrei să-ţi spun când a fost dat afară din partid tatăl tău?

Vasili făcu un efort ca să nu tresară.

- Spune.

- La 27 iunie 1963!

- Bravo. Ştii mai multe decât mine.

- Şi ştii de ce? Pentru că a şterpelit banii de cotizaţii! Şi mă întreb cum se poate accepta ca fiul unui hoţ să devină unul dintre marii şefi ai poliţiei? Poţi să-mi explicit asta, Vasili Montaşev?

Vasili îşi turnă vodcă într-un pahar fără să ceară voie şi îl goli pe nerăsuflate.

- Ştiu că ai trecut prin momente grele, Ivan Koranov. Ceea ce ai păţit e nedrept, dar de vreme ce pretinzi că ştii totul, înseamnă că ştii că eu n-am nici o vină. Ce, eu am dizolvat KGB-ul?

- Da! Tu şi fiii de hoţi! Trădătorii patriei lor şi a idealului socialist!

- Îmi pare rău, Koranov. Venisem să-ţi spun că-ţi sunt prieten.

- Ce vrei să fac cu simpatia ta? Tot restul zilelor pe care le mai am de trăit, mă voi strădui să mă răzbun pe ticăloşi ca tine! Ai venit să mă tragi de limbă? Numai că eşti în mâna mea! Ţi-ar plăcea să-ţi vorbesc de curva de cumnată-ta, Anna Karpova, da, Anna, sora nevestei tale, Liuba ... Anna care făcea trotuarul. Aia care a ars bine ca un cârnat în depozitul de pe strada Miuskaia!

Vasili îşi ţinu respiraţia.

- Ţi-ar plăcea să ştii?

- Da.

- Ei bine, nimic. Cară-te!

Koranov luă sticla de pe masă şi înghiţi pe nerăsuflate ce mai rămăsese. Apoi îşi aruncă capul pe spate, pe speteaza fotoliului. Vasili îşi dădu seama că ochii lui Koranov nu-l mai vedeau.

- Oricum, bâigui el, nu eşti în stare de nimic. Eşti prea prost ca să pui mâna pe Vlasov şi Talaski.

Sticla i se rostogoli din mână şi capul îi căzu pe piept. Vasili crezu că murise. Dar nu, Ivan Koranov începu să sforăie zgomotos.

5

Piotr Gracev sosi ultimul.

Omul care făcea controlul îşi strecură degetele sub pânza pantalonilor lui Gracev, smulse bucata de plasture şi dădu la iveală un pistol cu butoiaş căruia îi scoase imediat gloanţele. Gracev păru năucit.

- La dracu! Am uitat de el! glumi Gracev.

Andrei izbucni în râs.

- Asta i se poate întâmpla oricui, Piotr, zise Oleg. Îl împinse amical în sală şi uşile se închiseră.

- Dă-i înapoi gloanţele! ordonă Oleg destul de tare ca toată lumea să poată auzi.

- Luaţi loc, domnilor, zise Andrei.

Fiecare se aşează în acelaşi loc ca data trecută. Trecuseră cincisprezece zile, era aceeaşi scenă.

După ce toţi luară loc, Andrei se întoarse spre Gracev zâmbind.

- Ţine, Piotr, ia-1 înapoi!

- Ce mai eşi povestea asta! se răsti Lermontov la Gracev. Vii înarmat la o adunare cu prietenii?

- Am uitat, se scuză Gracev cu un râs fals.

- Ticălosule! exclamă Nebunul. Vreau să plece imediat!Ieşi afară!

Început prost! Câteva secunde fuseseră suficiente pentru ca aerul să devină irespirabil.

- În cine vrei să tragi, Gracev? întrebă Fedor Grişin, Taurul. Ce-ar fi fost să fi venit şi eu cu o puşcă?

- Vă repet că am greşit! pledă Gracev cu o voce nesigură.

Andrei ridică mâna ca să liniştească spiritele.

- Dă-mi înapoi lovele ca să mă car de-aici, interveni Stanislas Klimovici cu agresivitate.

- O secundă, Stanislas, zise Oleg. Doar n-o să ratăm operaţiunea pentru o copilărie. Gracev a greşit, dar greşeala e omenească. Zice că a uitat, şi eu vreau să-l cred. Bagă-ţi pistolul în buzunar, Piotr ...

- Nici vorbă! se revoltă Lermontov, Ţăranul. Părăsesc imediat sala dacă idiotul ăsta are la el pistolul!

- Idiot eşti tu! răcni furios Gracev întorcându-se spre Lermontov.

- Destul! strigă Andrei.

Se făcu tăcere.

Andrei se concentră. Era foarte greu de 1ucrat cu adunătura aceea de paranoici.

- Ştiţi cu toţii de ce ne aflăm aici în seara asta. Trebuia să vă dăm înapoi banii pe care i-am împrumutat de la voi ...

În jurul mesei se făcu o tăcere de mormânt. Toti încasaseră şocul.

- Nu avem aceşti bani, continuă Oleg fără să le lase timp de gândire.

Nebunul sări de pe scaun.

- Ce tot spui? răcni el.

- Nu e vorba decât de o uşoară întârziere, răspunse calm Oleg. Cel mult câteva ore. Precizez că totul e în ordine. Dar o operaţiune bancară de o asemenea anvergură ia totdeauna ceva mai mult timp decât e prevăzut.

Nebunul se încruntă.

- Alioşa, s-ar părea că pui cuvântul nostru la îndoială

- Porci mincinoşi! Consideraţi-vă morţi!

Oleg ridică din sprâncene.

- Chiar vrei să ne omori, Alioşa? E uşor. O să-ţi dăm posibilitatea!

Oleg strecură cu repeziciune mâna sub masă şi scoase un revolver cu opt cartuşe.

Toată lumea încremeni.

- Uite, Aliosa ... E încărcat.

Oleg îndreptă brusc arma în sus şi un bec din tavan făcu explozie.

După care, spre stupefacţia tuturor, aruncă revolverul în direcţia Nebunului.

- Acum, dacă nu mă crezi, trage!

Nebunul se repezi la armă şi o îndreptă spre el.

Consilierii nu fuseseră admişi.

- Ce aştepţi? zise cu răceală Andrei. Mai ai încă şapte gloanţe.

Ţeava revolverul se întoarse brusc spre el. Deşi ştia că are de-a face cu un nebun, Andrei rezistă tentaţiei de a apăsa cu piciorul un buton camuflat. O simplă apăsare şi uşile s-ar fi deschis, gărzile lor de corp ar fi ţâşnit în sală şi i-ar fi ucis pe toţi.

Salvarea veni de la cel mai mare duşman - Pavel Lisenko.

Pavel se lovi cu palma peste pulpă şi izbucni într-un râs răsunător.

- Crezi că Alioşa e chiar atât de prost ca să te împuşte? Nici unul dinte noi nu are chef să-şi piardă banii! Nu-i aşa, Alioşa?

- Gura, maldăr de căcat! se răsti Nebunul.

- Te ia drept un cretin, continuă Lisenko de parcă n-ar fi auzit nimic. Nu vrei decât să-ţi recuperezi banii. La fel şi eu. Ca noi toţi . Aşa că lasă revolverul şi ascultă ce are să ne spună!

Nebunul percepu un freamăt venind dinspre Gracev.

- Împinge-ţi puşcociul la mijlocul mesei, idiotule, mormăi el fără să-1 privească.

Gracev nu mişcă.

- Alioşa! interveni Lisenko.

Nebunul era în stare să strice tot ce puseseră la cale împreună pentru această reuniune.

- Gura! ameninţă Nebunul. Încă o vorbă şi-ţi zbor creierii primul.

Oleg aprinse calm o ţigară.

- Acum, după ce ţi-am oferit ocazia să ai situaţia în mână, zise el, n-ai vrea, înainte de a ne împuşca, să ne asculţi totuşi explicaţiile?

- Vreau mălaiul meu! urlă Nebunul.

- Auzi, Alioşa, dacă aş vrea să te trag pe sfoară, crezi că aş fi chiar atât de prost ca să-ţi dau o armă încărcată?

În privirea Nebunului apăru un fel de ezitare.

- Nimeni de-aici nu încearcă să păcălească pe nimeni, zise Oleg. Guvernul rus a luat banii noştri. Rublele noastre. Cu atât mai rău pentru el! În cincisprezece zile, rubla, după cum v-am prezis, a pierdut cincizeci la sută din puterea ei de cumpărare! Nu şi dolarii noştri!

- Şi unde sunt dolarii noştri? zise Lukianov.

- Vei înţelege imediat, îl linişti Andrei.

- V-am promis că vă vom da banii înapoi în dolari, zise Oleg. Dolarii există. Îi avem. Sunt într-o bancă, la dispoziţia noastră.

- Care bancă? întrebă Leonid Şatalin.

- O bancă elveţiană din Zurich. O scrisoare de credit de un miliard de dolari. Singura problemă este materializarea lor.

- Noi am putut să materializăm o sută de miliarde de ruble! se răsti Pavel Lisenko.

- Ruble, Pavel, ruble! Hârtii fără valoare! Nici noi nu mai ştiam ce să facem cu ei!

- Numele băncii? insistă Şatalin.

- Iată numele şi numărul de telefon al administratorului băncii ... Poţi verifica ...

- Ce să verific?

- Că banii tăi există într-adevăr, zise Oleg.

Cu coada ochiului, Oleg văzu că nebunul încă mai ţinea revolverul în mână, dar că nu-l mai avea îndreptat spre Andrei.

Vocea lui Şatalin răsună tăios:

- Ne iei drept idioţi? Asta e vrăjeală cu administratorul!

- Vrei să-1 sunăm imediat? întrebă Andrei.

- Duminică seara?

Se întoarse spre ceilalţi.

- Grozavi mai sunt administratorii în Elveţia! Le zise el cu o voce ironică. Vă daţi seama? Chiar şi duminica, la nouă seara, stau tot la birou!

Se ridică brusc de pe scaun, trecu prin spatele lui Gracev, luă pistolul de pe masă, se apropie de Andrei şi i-l vârî cu brutalitate sub bărbie.

- Eşti invitatul nostru, Leonid, zise Oleg cu o voce plină de răceală. N-ar trebui să faci asta.

- Gura, zise Şatalin.

Se aplecă spre Andrei.

- Am o idee mai bună. Cum îl cheamă pe administratorul tău?

- Hans Kreiper, răspunse Andrei.

- Încă nu mi-ai spus numele băncii.

- Banca de interese occidentale.

- Din Geneva?

- De la Ztirich. Pot să-ţi explic?

- Fă doar ce-ţi spun!

- Nu înţeleg nimic din tâmpeniile voastre! Izbucni Nebunul ridicând din nou revolverul. Vreau banii mei!

- Şi eu, găgăuţă, ce crezi că vreau? bombăni Şatalin.

Nebunul întoarse brusc arma spre el. Şatalin, la fel de iute, trase revolverul de sub bărbia lui Andrei şi-l îndreptă spre nebun.

- În locul tău, eu nu m-aş amesteca, îţi spun prieteneşte!

Pavel Lisenko riscă din nou:

- Totul e-n regulă, Alioşa .... totul e în regulă. Şatalin n-are nimic cu tine. În interesul nostru, Leonid încearcă pur şi simplu să înţeleagă situaţia. Dă-i pace ... lasă-l să se explice ...

- Ia telefonul, îi ordonă Şatalin lui Andrei.

Andrei luă aparatul din faţa lui.

- Formează la Zurich ... 41, 1, 58, 82, 27.

Andrei făcu întocmai fără să încerce să înţeleagă.

- Sună, zise el.

Ştalin se afla în picioare în spatele lui, ţinându-i revolverul în ceafă . Andrei îi dădu telefonul. Şatalin îl luă cu stânga.

- Eu sunt, zise el în rusă unui interlocutor necunoscut. Verifică două nume ... Hans Kreiper şi Banca intereselor occidentale. Vreau mai întâi să ştiu dacă există, apoi dacă Kreiper este într-adevăr administratorul băncii. Mişcă-te, aştept la telefon.

Rămase cu receptorul la ureche.

Cu Oleg şi Andrei, în jurul mesei erau în total unsprezece.

Trecură treizeci de secunde ...

Apoi Leonid Şatalin mormăi de câteva ori.

- Bine, bine, zise el.

Se uită către ceilalţi şi zise:

- O bilă albă pentru dragii noştri asociaţi, comentă el. Banca există. Iar Hans Kreiper este un avocat foarte cunoscut la Zurich ... Acum ar trebui să ştim dacă e sau nu administratorul lor. ..

Andrei dădu uşor din umeri.

- Poţi să-l suni acasă!

- Haide. Vreau să-i vorbesc.

Andrei formă numărul lui Kreiper.

Oleg se rugă cerului ca Kreiper să nu se dea de gol. Ce mai mică ezitare în glas le-ar fi adus moartea.

- Nu vorbeşte ruseşte, îl preveni Andrei.

- Ce limbă vorbeşte?

- Engleza ... germana ... Sună ...

Şatalin îi luă receptorul din mână.

- Lasă-mă măcar să-i explic, protestă Andrei.

- Gura!

- E obligat să păstreze secretul profesional, Leonid! Dacă nu ştie cine eşti, n-ai să afli nimic de la el!

Drept orice răspuns, Şatalin îi înfipse ţeava armei în ureche.

- Hans Kreiper? ... Te sun de la Moscova, zise el într-o engleză perfectă. Mă numesc Leonid Şatalin. Sunt unul dintre *partenerii financiari* ai lui Andrei Talaski şi Oleg Vlasov. Aş vrea să aud din gura ta că toate capitalurile noastre se află la bancă ...

Ascultă un moment, se încruntă, îi trecu receptorul lui Andrei.

- Spune-i căcănarului ăla că îi dai voie să-mi răspundă! Andrei îşi drese glasul.

- Bună ziua, maestre. Sunt Talaski ... Leonid Şatalin este într-adevăr unul dintre asociaţii noştri ... Da ... Da ... Întocmai ... În acest moment ne aflăm cu toţii aici ...

- Vorbeşte ruseşte! îi ordonă Nebunul lui Andrei care se exprima în engleză.

- Alioşa, ţi s-a apus deja că elveţianul nu înţelege nici un cuvânt rusesc! interveni Oleg.

Pavel Lisneko îl bătu uşor pe mână pe Nebun încercând să-l potolească.

- Lasă-1 să termine, Alioşa ... Leonid ascultă pentru noi.

- Vă cer deci, continuă Andrei să se adreseze lui Kreiper, să-i răspundeţi partenerului meu ca şi cum aş fi eu.

Leonid Şatalin îi smulse receptorul din mână.

- Repet întrebările, maestre, zise el. Am două. Banii noştri se află la bancă? De ce sumă e vorba?

Şatalin, cu faţă lipsită de orice expresie, ascultă răspunsul lui Kreiper, după care îi trecu telefonul lui Andrei.

- Închide, zise el fără să lase arma jos.

Andrei aşteptă impactul glonţului.

- Banii sunt la bancă, toată suma, zise el celorlalţi.

Abia după aceea îndepărtă arma de urechea lui Andrei, dar o păstră în mână cu ţeava îndreptată în jos. Andrei se destinse puţin.

- Acum cred că neînţelegerea s-a risipit. Are cineva de pus vreo întrebare?

Pavel Lisneko se ridică cât era de mare.

- Nici o întrebare, zise el cu un zâmbet plin de cruzime, ci doar un avertisment. Azi e duminică. Dacă până miercuri seara cel târziu nu mi-am primit banii plus dobânda, sunteţi morţi amândoi!

Oleg şi Andrei îşi stăpâniră furia.

Lisenko le întoarse spatele şi se îndreptă spre ieşire.

Ceilalţi îi urmară exemplul într-o tăcere plină de ostilitate.

Nici unul nu-i salută pe Oleg şi Andrei.

Războiul fusese declarat!

6

- Ai fost să dansezi ieri după-amiază?

- Am făcut cumpărături cu Natalia.

Vasili se uita la ea mirat. Liuba aranja câteva lalele într-o vază. Partea proastă era că Vasili o întâlnise pe Natalia cu două ore în urmă şi ea îi spusese că nu o mai văzuse pe Liuba de şase zile. De ce mintea Liuba?

- Liuba ...

- Da?

- În ultima vreme am evitat să-ţi vorbesc de Anna. Dar ancheta avansează. Sunt aproape sigur că i-am identificat pe cei care au provocat incendiul depozitului de pe strada Miuskia.

- Le ştii numele?

- Da.

- Cine sunt?

- Nişte mafioţi.

Liuba mângâie lalele cu dosul palmei şi îşi muşcă uşor buza de jos. Vasili ezită o clipă.

- Liuba ... Ştii ce făcea sora ta?

Ea scutură din cap.

- Era prostituată, zise el.

- Ştiam, spuse Liuba.

- Stiai?

- În fine, bănuiam.

Se duse la bucătărie, umplu un pahar cu apă de la robinet şi bău câteva înghiţituri, apoi reveni în salon.

-Deseară nu iau cina acasă.

-De ce?

- M-am reîntâlnit cu nişte vechi prieteni. Nu i-am mai văzut de secole. M-au invitat.

- Unde i-ai întâlnit? întrebă Vasili cu un ton neutru.

- La Şostakova.

- Te duci la ei acasă?

- Nu. M-au invitat la *Aragvi.*

- Presupun că sunt în plus? zise Vasili.

Ea nu răspunse. Dacă n-ar fi fost moartea Annei, acum n-ar mai fi trăit sub acelaşi acoperiş cu Vasili. Ar fi fost liberă. Dar liberă pentru cine? Pentru ce?

- Îi cunosc? întrebă Vasili.

- Nu. Sunt colegi de pe vremea universităţii. Poveste veche.

*

* *

Toţi trei se plimbau prin Piaţa Roşie, pe lângă zidul mausoleului lui Lenin. Era un loc sigur, la adăpost de spioni. Fiecare venise cu două gărzi de corp care îi urmau la distanţă de trei metri, dându-şi multă osteneală să pară nişte trecători obişnuiţi.

- E a doua oră când mă deranjezi, zise cu nervozitate Nebunul. Ce vrei?

- Sprijinul tău, Alioşa, răspunse Pavel. Şi al tău, Leonid. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne unim.

- Vremurile s-au schimbat. Peste sfânta Rusie nu mai domneşte ciuma asta împăiată. Acum domnim noi! După ce ne vom lua înapoi capitalurile şi îi vom elimina pe Vlasov şi Talaski, atunci va veni timpul să nu mai tragem unii în alţii .

Şatalin se încruntă .

- N-am venit să vorbesc de Alianţe, Pavel, ci de banii mei! Credeam că ai o idee.

- M-am gândit să le dăm o mică lecţie ... un avertisment imediat.

- Ce fel de avertisment? întrebă Şatalin.

- Unul serios, ca să nu se lase pe tânjală până miercuri.

- Şi de ce ne spui nouă asta şi nu şi celorlalţi? întrebă Şatalin cu neîncredere.

Pavel îşi aşează cu afecţiune mâinile pe umerii lui.

- Pentru că dintre toţi, voi doi aveţi temperamentul cel mai ... impulsiv.

*

* *

- Hansaku? întrebă deodată Andrei.

Oleg îşi ţinu răsuflarea. Andrei asculta cu cea mai mare concentrare. După vreo zece secunde, fără să fi pronunţat vreun cuvânt, puse jos receptorul.

- Să nu-mi spui că ai reuşit să vorbeşti cu el, zise Oleg.

- Afacerea s-a făcut. Banii pleacă mâine de la Tokyo. Vor ajunge în banca de la Zurich joi seara.

- Zece miliarde de dolari?

- Zece miliarde de dolari, confirmă Andrei cu o umbră de dispreţ. Ce schimbă asta?

- Ne plătim datoria, ne punem în buzunar nouă miliarde şi tu mă întrebi ce schimbă asta?

- Când vei da înapoi miliardul pe care îl datorăm?

- Imediat ce soseşte în bancă!

- În cel mai fericit caz, asta se va întâmpla joi. Ei însă cer banii miercuri seara. Eşti în stare să-i faci să înghită o nouă amânare?

Oleg începu să se plimbe nervos prin birou.

- Ce tâmpenie! Pentru o zi! Ce-am putea face?

- Să-i eliminăm. Oleg se uită la el fără să înţeleagă.

- Pe cine să eliminăm?

- Lisenko, Nebunul, Gracev, Lukianov, Şatalin şi pe ceilalţi, răspunse gânditor Andrei. Până la ultimul. E prea târziu, Oleg, nu avem de ales. Dacă nu lovim noi primii, o să ne elimine ei pe noi. Pun prinsoare că în momentul ăsta ne organizează funeraliile.

- Te-ai ţăcănit? Sunt nouă!

- Şi? Câţi erau la Chicago în ziua sfântului Valentin?

- O să lichidezi nouă oameni în patruzeci şi opt de ore!

- E destul timp.

- Perfect, persiflă Oleg, eşti un geniu. Când începem?

Andrei se uită la el cu o privire necruţătoare.

- Imediat! Deja am pierdut prea mult timp. O să facem curăţenie!

*

* *

După ce se distrase grozav cu două curviştine, Anton Abalkin mergea acum pe trotuarul străzii Sobinovsky cu senzaţia inefabilă că era înalt de trei metri şi că domină lumea.

- Ai un foc?

Abalkin lăsă ochii în jos spre avortonul plăpând cu părul slinos care întindea spre el un chiştoc de ţigară. Băgă mâna în buzunar ca

să scoată bricheta. Imediat avortonul îi blocă braţul în timp ce alt tip, ivit ca din pământ, îi înfigea în coaste ţeava unui pistol.

Tătarul, bine dispus, începu să râdă.

- Căraţi-vă, prostănacilor... Aţi greşit adresa.

În mod normal, mustăţile, ceafa de elefant şi capul ras erau suficiente ca orice persoană de bun simţ să-şi vadă de drum zărindu-1. Mai înainte de a fi înţeles ce i se întâmpla, Tătarul fu împins sub un portal.

Abalkin însă nu avea chef să se înfurie. Totusi, cu un suspin de resemnare, îşi scoase mâna din buzunar şi, printr-o singură contracţie a muşchilor, ridică braţul de care rămase suspendat tipul cu ţigara. Hercule printre copii!

Imediat simti în spate prezenta unui al treilea om care se lipea de el. În momentul când voia să-i rupă şalele cu o lovitură de cot, Tătarul avu impresia că i se vărsa ceva cald în cap. Apoi, fără nici un motiv, fulgerător, cei trei agresori îi dădură drumul brusc şi o luară la fugă.

Abalkin îşi duse mâna la gât şi o trase plină de sânge. Îşi apropie degetele de faţă, o pipăi cu o mirare de nedescris, fără să îndrăznească să creadă ceea ce descoperea. Foarte aproape de tâmplă, acolo unde se afla urechea stângă cu două secunde mai devreme, acum nu mai era nimic!

7

De unde mai apăruseră şi colegii ăştia de universitate? Cine erau? Liuba nu-i vorbise niciodată despre ei. Poate că era vorba de un singur bărbat, de amantul ei!

Liuba îi spusese că va cina la restaurantul *Aragvi ...*

Vasili apăsă pe butonul interfonului.

- Să vină la mine Alex Karpinski.

Alex Karpinski, numit recent inspector şef, s-ar fi aruncat şi în foc pentru şeful lui.

Montaşev îl luă pe departe, apoi, brusc, îi ceru să-şi petreacă seara, împreună cu prietena lui, la *Aragvi.*

Karpinski se foi stingherit pe scaun.

- Dar e restaurantul cel mai scump din Moscova ...

- Cel mai bun! Nota deplată o achită poliţia!

- Şi ce trebuie să fac?

- Nimic. Mănânci, te distrezi ca un client normal şi supraveghezi clienţii de la o anumită masă. În mod normal, vor fi trei, doi bărbaţi şi o femeie. Vreau informaţii complete. Nume, vârstă, antecedente, profesie, situaţia familială, totul despre aceşti doi bărbaţi.

- Nici o problemă, şefule. Şi despre femeie?

- Nimic.

- Femeia cine e?

- Nevasta mea, Karpinski, nevasta mea, răspunse Vasili cu un glas domol.

*

* *

Liuba Montaşev nu avea pe ea decât o rochie simpla de culoare neagră şi nici un fel de bijuterie. Dar Karpinski rămăsese cu gura căscată din cauza celor doi bărbaţi care o însoţeau. Oleg Vlasov şi Andrei Talaski, "naşii" cei mai puternici şi cei mai temuţi din Moscova!

- Cine e? întrebă prietena lui Karpinski trăgându-1 de mână.

- Nu ştiu, bâigui Karpinski.

Era depăşit de această enigmă. Ce căuta acolo nevasta şefului tuturor poliţiilor împreună cu cei mai căutaţi răufăcătorii din toată Rusia?

*

* *

Liuba, Oleg şi Andrei băură trei pahare de vodcă pe nerăsuflate. Lumea li se păru deodată armonioasă, luminoasă, veselă si tandră.

- În sănătatea voastră! zise Liuba.

- În sănătatea ta! zise Andrei.

- În sănătatea ta! repetă Oleg.

Goliră paharele şi le sparseră de podea, ca în vremurile bune. Toată lumea izbucni în râs.

Karpinski, care urmărea scena, îşi aminti că, cu doi ani în urmă, şi el făcuse la fel la barul de la *Metropol.* Atunci săriseră la el ameninţându-1 cu doi ani de închisoare pentru "distrugerea unor bunuri ale statului"!

Liuba să uita pe rând la Oleg şi la Andrei.

- Am impresia că visez, zise ea zâmbind. Am avut noroc. Nu speram să vă mai văd!

- Să bem pentru prietenie! zise Andrei.

- Şi pentru dragoste! zise Oleg.

Spusese asta cu un ton nevinovat, dar Andrei îi aruncă imediat o privire ciudată.

- E adevărat că trăiţi singuri?

- Adevărat.

- Nu-mi vine să cred, zise Liuba. Trebuie să aveti şi voi o iubită!

Andrei o privi brusc cu gravitate.

- Eu, nu, răspunse el.

- Nici eu, zise Oleg.

- Bine, bine, zise ironic Liuba, doar n-aţi devenit ...

Oleg şi Andrei izbucniră în râs.

Apoi atacară icrele negre. Erau morţi de foame.

Toţi trei păreau veseli, ameţiţi, nepăsători. Totuşi Oleg şi Andrei erau mai prudenţi ca niciodată. Cu două ore în urmă, Anton Abalkin venise la ei cu un pansament plin de sânge în jurul capului. Trei necunoscuţi, trei neisprăviţi îi tăiaseră urechea. Oleg şi Andrei înţeleseră imediat că ei erau vizaţi. Acea mutilare în plină zi nu era decât o chemare la ordine din partea "partenerilor financiari". Care dintre ei?

Poate că luaseră hotărârea asta împreună! În orice caz, de acum înainte era o cursă contra cronometru. Ca să supravieţuieşti, trebuia să tragi primul!

- Dar tu, Liuba, cum stai cu dragostea?

- Oh, eu ...

Liuba gustă din sturionul afumat.

- Mă despart de Vasili, zise ea.

Oleg şi Andrei se uitară la ea fără să spună nimic.

- Divorţez.

Oleg îi umplu paharul.

- De data asta, oficial. După-amiază am întrunit consiliul de familie. Clanul Karpova. Le-am anunţat decizia mea. Aş fi făcut-o mai demult. Tocmai mă pregăteam să-i spun asta lui Vasili când a murit Anna. N-am vrut să aduc o durere în plus mamei mele.

Andrei şi Oleg evitară să se privească .

Liuba era liberă!

- O iubeam atât de mult, încât nici acum nu ne putem reveni, zise Liuba ... Dar cei care au făcut asta vor plăti. Vasili cunoaşte numele asasinilor.

Oleg şi Andrei rămaseră cu furculiţa în aer.

- Serios? întrebă Andrei.

- Vasili e şeful poliţiei ...

- Şi cine zici că e făptaşul?

- Nişte mafioţi, răspunse Liuba.

Fie că ea nu-i cunoştea, fie soţul ei era pe o pistă greşită. Altfel n-ar fi putut să stea la aceeaşi masă cu ei!

- E grozav, zise Oleg cu admiraţie.

- Are antene peste tot. Informaţia a primit-o de la un fost şef al KGB-ului. Kosanov sau Koranov ... cam aşa ceva ...

Oleg şi Andrei se uitară scurt unul la altul.

Muzicanţii şi cântăreţii din orchestră înconjurară şi atacară în cor refrenul de la *Kalinka.* Toată sala începu să bată din palme.

Gânditor, Oleg băgă polonicul în vasul de cristal cu caviar. În timp ce-şi turna în farfurie, Oleg zări ceva roşiatic. Scotoci cu lingura şi scoase la iveală, cu oroare, o ureche de om! Se uită repede în jur. Liuba cânta împreună cu orchestra şi Andrei nu mai avea ochi decât pentru ea ...

Oleg acoperi farfuria cu şervetul, strecură mâna şi apucă urechea cu un sughiţ de scârbă, apoi duse mâna sub masă, după care băgă urechea tăiată în buzunar.

Orchestra se dezlănţuise. Liuba cânta ...

Oleg îi făcu semn cu piciorul lui Andrei şi îi arătă spre vasul cu icre negre. Andrei se uită la el fără să înţeleagă. Oleg scoase urechea din buzunar, i-o arătă discret şi, aplecându-se spre el, îi strigă în mijlocul vacarmului:

- Abalkin!

Andrei se uită şi păli. Apoi se ridică repede şi se îndreptă spre toaletă.

Oleg ordonă chelnerului să ia de acolo caviarul. Orchestra termină melodia în delirul sălii . Andrei se întoarse la masă.

- Ce bucurie ... , zise Liuba. Vă mulţumesc. N-am mai fost atât de fericită de ani de zile!

Ochii îi străluceau şi faţa părea că radiază din interior. Ridică paharul.

- Să bem pentru absenţi, zise ea. Pentru Vitali.

- Pentru Vitali, repetă Oleg.

- Pentru Vitali, zise Andrei fără s-o privească.

Băură. Liuba îi privea cu atenţie.

- Dacă aţi putea să vă întoarceţi în timp, aţi face-o?

- Eu, nu, răspunse Oleg. Prea obositor.

- Şi tu, Andrei?

- Da, posibil.

- Din cauza lucrurilor pe care n-ai putut să le faci?

- Dimpotrivă. Din cauza celor pe care le-am făcut.

- Vrei să spui că nu le-ai mai face?

- Ba da, în aceleaşi împrejurări, le-aş face ...

- Atunci de ce regreţi?

- N-am nici un regret, Liuba, dar sunt ca toată lumea. Mi se întâmplă să am şi eu remuşcările mele.

Oleg tresări. Era prima dată, chiar dacă aluziv, când Andrei revenea asupra asasinării lui Vitali.

- Dar ţie, Liuba, ţi-ar plăcea să te întorci în timp?

- Oh, da! zise ea cu fervoare. Cât timp pierdut! Doream atâtea lucruri când eram mai tânără. Nu s-au realizat.

- Dă un exemplu, zise Oleg.

Ea se gândi o secundă.

- Să fiu fericită.

- Eu, continuă repede Oleg, mă vedeam proprietarul unui consorţiu de bănci, petreceam o noapte cu Tatiana Samoilova şi aveam mocasini din piele de crocodil...

- Şi? zise Andrei. Ce te împiedică azi?

- Eşti nebun? Tatiana Samoilova e prea bătrână!

- Fantasmele mele erau irealizabile. Habar n-am de notele muzicale, dar dirijam Simfonia a IX-a interpretată de filarmonica din Berlin!

- Şi Vitali avea idealurile lui, murmură visătoare Liuba. O chestie de puşti ... O maşină Rolls bordo.

- Bordo şi decapotabilă, preciză Oleg zâmbind.

Ea îi prinse de mână.

- Mai am şi acum fotografia cu el pe care aţi făcut-o la Lomonosov, într-o zi de decembrie. Vă amintiţi?

- Cine a făcut-o? Eu sau Oleg?

- Eraţi amândoi. Nu mai ştiu. Eu stau sprijinită de trunchiul unui copac, împreună cu Vitali.

Le dădu drumul la mâini.

- E atât de nedrept că nu e şi el aici.

- Pe vremea aia, toţi trei eram îndrăgostiţi de tine zise Andrei râzând forţat. Dar tu pe cine preferai? Pe Vitali, pe Oleg sau pe mine?

Liuba se uită la ei cu tandreţe şi îi luă iar de mână.

- Pe Vitali, răspunse ea fără ezitare.

În momentul acela o explozie zgudui sala. Liuba, mai înainte de a pricepe ce se întâmpla, se pomeni trântită la podea de Oleg şi Andrei care o protejau cu corpurile lor şi o rostogoleau sub masă.

Năucită din cauza exploziei, Liuba auzi urlete de groază, gemete, hohote de plâns.

- Liuba! strigă Andrei. Ai păţit ceva?

- Eşti rănită? întrebă şi Oleg.

Liuba nu era în stare să răspundă. Dar cei doi bărbaţi se ridicară, o ajutară să se scoale de jos şi, luând-o aproape pe sus, porniră în fugă spre bucătărie .

- Mi-am pierdut pantoful..., murmură ea. Cu dinţii strânşi, Oleg şi Andrei traversară în fugă bucătăria şi ieşiră în stradă pe uşa de serviciu.

8

- Te-ai distrat bine, Karpinski?

- Toată noaptea am încercat să vă prind la telefon, şefule.

Vasili Montaşev scria ceva la birou. În faţa lui, Alex Karpinski se legăna de pe un picior pe altul. Avea ochii roşii de nesomn. După ce-şi urcase prietena într-o maşină, Karpinski constatase că Talaski, Vlasov şi Liuba Montaşev dispăruseră din restaurant în panica care urmase exploziei. Oamenii alergau în toate sensurile.

Unii erau lungiti pe podea, printre mese. Femeile plângeau. În realitate, bomba nu distrusese decât antreul restaurantului Nu erau morţi şi nici răniţi grav. Poliţia invadase imediat restaurantul.

Din zece în zece minute, Karpinski încercase să-l găsească la telefon pe Montaşev pentru a-i raporta. Nu-l găsise. La trei dimineaţa, frânt de oboseală, se întorsese acasă să doarmă două ore. Acum începea să se facă de ziuă.

Montaşev ridică capul.

- Se pare, Karpinski, că ai aruncat cu bombe la *Aragvi?*

- Eu!

- Mi s-a spus că ai vrut să te răzbuni. Pentru nota de plată. Ia s-o văd!

Karpinski o scoase din buzunar şi i-o dădu.

Montaşev aruncă o privire pe ea şi se prefăcu înspăimântat.

- Şefule, zise Karpinski, dacă ai putea să faci ceva ... Mi-am prăpădit cămaşa albă!

- Povesteşte! îi ordonă Montaşev.

Karpinski îşi începu raportul şi Montaşev îl ascultă până la sfârşit fără să-l întrerupă. După care îl întrebă:

- Pe nevasta mea ai văzut-o?

- Cum să n-o văd, şefule. Îi eclipsa pe toţi ...

Hazardul încurcase lucrurile. Convocat de urgenţă de ministrul de interne, Vasili nu fusese informat de atentat decât la două ore după explozie. De acolo se repezise acasă, unde o găsise pe Liuba dormind. În zori, când părăsise apartamentul, nevasta lui încă mai dormea

- Câţi erau la masă?

- Trei. Soţia dumneavoastră şi doi bărbaţi.

- Îi cunoşti? întrebă Montaşev.

Se juca cu stiloul, evitând să se uite la Karpinski, căruia îi simţea stinghereala.

- Da, şefule. Oleg Vlasov şi Andrei Talaski, zise Karpinski de parcă ar fi proferat o injurie.

Montaşev simţi un gust de rugină în gură.

- Mulţumesc, Karpinski.

- Pot să mai fac ceva, şefule?

- Nu, deocamdată. Esti liber.

Karpinski dădu din cap şi îi întoarse spatele. Puse mâna pe clanţă.

- Karpinski!

- Şefule?

- Nu-ţi face griji pentru cămaşă. O să punem guvernul să-ţi plătească una nouă.

Karpinski ieşi. Tulburat la culme din cauza furiei, Vasili formă numărul de acasă ca să o trezească pe Liuba.

*

* *

La o jumătate de oră după atentat, în plină noapte, Oleg şi Andrei îşi convocară locotenenţii. Cincisprezece minute mai târziu, Anton Abalkin şi Lev Evtuşenko, Colonelul, intrau în clădirea de pe strada Sobinovski.

- Ţine, nătăfleţule, îi zise Oleg lui Abalkin aruncându-i un pacheţel. Pentru tine ...

Tătarul îl prinse din zbor.

- Ce e? zise el.

Rupse hârtia de ziar şi pe faţa lui apăru o expresie de recunoştinţă.

- Urechea mea! Unde-aţi găsit-o?

- În caviar.

Abalkin o mângâie cu un aer gânditor.

- Ce speri? răcni Oleg. S-o lipeşti la loc?

- Nu vrei să te răzbuni pe ticăloşii care te-au operat? îl întrebă Andrei.

- Îi cunoaşteţi?

- Asociaţii noştri.

Abalkin miji ochii.

- Care?

Oleg dădu din umeri.

- Nu ştiu ... Sunt nouă.

- Tocmai, interveni Andrei. Ca să nu ne scape vinovatul, trebuie să-i lichidăm pe toţi!

- Acum, ascultaţi-mă cu atenţie, zise Oleg. Superioritatea Mafiei asupra democraţiei este că nimeni nu discută. Ea funcţionează ca o monarhie absolută. Numai regii au dreptul să vorbească şi să dea ordine. Servitorii le execută fără să pună întrebări. Oleg şi Andrei imaginau, concepeau, dar în ceea ce priveşte detaliile "tehnice" nu mişcau nici un deget fără părerea lui Abalkin şi Evtuşenko.

- Mâine dimineaţă, în zori, îi vom aduna pe toţi şefii familiilor la Poligonul Hemetievo.

- Groapa de gunoaie, murmură Colonelul.

- Ai un loc mai potrivit pentru eliminarea "mizeriilor"?

- Cum speraţi să-i adunaţi la un loc? întrebă Tătarul.

- Îi vom suna unul după altul. Le vom spune că am primit lovelele şi că sunt la dispoziţia lor, aici la Moscova. Le vor primi mâine dimineaţă, la Poligon. Dacă vor să le recupereze, acolo trebuie să vină după ele. Va trebui să fiţi acolo înaintea lor. La început veţi face să dispară toţi cerşetorii care îşi fac veacul în perimetru.

- Nici o problemă, zise Colonelul.

- Nici un martor, insistă Oleg.

- Nu va fi nici unul, zise Abalkin.

- Bine. Aduceţi destui oameni ca să blocaţi toate drumurile care duc la Poligon. Vor rămâne ascunşi pe margine ca să împiedice pe oricine ar vrea să se apropie.

- Da, dar dacă blocăm străzile, cum au să treacă clienţii noştri? întrebă Tătarul. Dacă îi vom lăsa numai pe ei să treacă, vor deveni bănuitori.

- Dacă vreţi, zise Colonelul, pot să fac rost de uniformele celor care lucrează la drumuri. Va arăta mai natural. Interzic circulaţia pentru că se fac lucrări de asanare ...

- Exact, de asanare! zise Andrei.

Oleg continuă:

- Veţi face rost de un buldozer şi de cinci camioane-pubelă.

- Bene de gunoi?

- Da, benele de gunoi ale oraşului Moscova. Patru vor trebui pozitionare pe teren, de parcă ar fi rămas acolo din ajun. În fiecare se vor afla zece oameni.

- Armament? întrebă Colonelul.

- Grenade Aube.

- De ce nu adevărate? întrebă mirat Abalkin. Grenadele Aube orbeau şi asurzeau, dar nu omorau.

- Vom folosi lansatoarele de flăcări.

- Vreţi să-i prăjiţi! se bucură tătarul încântat la culme.

- Şi a cincea benă? întrebă Colonelul.

- În ea vom pune fondurile, zise Oleg. Şi gărzile. Zece tone de hârtie. Încap într-o benă de gunoi?

- Intră cu uşurinţă douăzeci de tone de mizerii, îl linişti Colonelul.

- Şi buldozerul? zise Abalkin.

- După ce-i prăjim, răspunse Andrei, îi vom îngropa sub gunoaie şi vom nivela terenul.

- Şi dacă vor fi supravieţuitori? întrebă Abalkin.

- Nu va fi nici un supravieţuitor! zise Oleg pe un ton care nu permitea replică.

- Mai am şi altă treabă pentru voi, zise Andrei. Urgentă! Aş vrea să-i faceţi felul unui ticălos din KGB. Îl cheamă Ivan Koranov. Execuţia trebuie să fie cunoscută de toţi, să şocheze imaginaţiile, să servească drept exemplu.

- În genul "şofer de taxi"? întrebă Abalkin.

- Exact.

- Am o idee, zise Colonelul.

- Şi eu, mormăi Tătarul.

Andrei zâmbi cu duritate.

- Am încredere în voi.

Timpul trecea cu repeziciune. Mai aveau încă o mulţime de detalii de pus la punct pentru operaţiunea de a doua zi. Lucrară toţi patru timp de două ore. La zece dimineaţa, făcură o pauză. Oleg ieşi din birou cu Tătarul.

- Anton, vreau să-ţi cer ceva important. Mai e un om care trebuie eliminat, zise Oleg. Prioritate absolută!

- Cine? întrebă Tătarul.

Oleg îi dădu câteva explicaţii cu glas scăzut.

Tătarul se încruntă.

În acelaşi moment, fără ştirea lui Oleg, Andrei, rămas singur în birou cu Colonelul, îi cerea exact acelaşi serviciu.

Indicându-i aceeaşi persoană.

*

* *

O ambulanţă militară se opri în faţa imobilului în care locuia Ivan Koranov. Şoferul rămase la volan. Pe uşile din spate coborâră doi infirmieri. Unul dintre ei avea mustăţi negre şi era bandajat la

cap. Duceau cu ei o targă. Ajunseră la etajul trei şi sunară, apoi bătură cu pumnul în uşa lui Koranov.

- Căraţi-vă de-aici! le răspunse în cele din urmă o voce.

Omul bandajat la cap scoase un şperaclu şi deschise uşa. Infirmierii pătrunseră în apartament.

- Ivan Koranov? întrebă amabil omul bandajat la cap.

- Şi ce-ţi pasă? mormăi Koranov.

Infirmierii se apropiară de el. Cel fără mustăţi îl apucă de gât şi începu să-1 strângă. După treizeci de secunde, Koranov îşi dădu ultima suflare. Cel care îl sugrumase scoase un ciocan şi începu să lovească în capul fostei eminenţe cenuşii a KGB-ului, în timp ce colegul său, după ce trase o duşcă dintr-o sticlă de vodcă începută, scoase nişte instrumente nichelate dintr-o trusă medicală. Amândoi se aplecară apoi asupra cadavrului lui Koranov şi îl "prelucrară". După care, urcară cadavrul pe targă, îl acoperiră cu o husă de plastic, coborâră scările fără să mai încuie uşa, suiră targa în ambulanţă şi urcară şi ei.

Şoferul demară.

*

* *

În ciuda spaimei, Liuba nu-şi amintea decât de un singur lucru: corpurile celor doi bărbaţi lipite de corpul ei, ca un zid de apărare. Amândoi reacţionaseră fulgerător. Oleg şi Andrei lipiţi de ea. Era conştientă de asta, flatată, tulburată, jenată. Şi îngrijorată. Când se afla alături de ei şi o sorbeau din ochi, în privirea lor era ceva sălbatic care o speria.

La orele două dimineaţa, Oleg şi Andrei o duseseră acasă şi o însoţiseră până la ascensor. Vasili nu venise. Liuba se refugiase în patul ei pentru a retrăi tumultul serii.

Mai târziu, îl auzise pe Vasili venind acasă. Se prefăcuse că doarme. Dar prea multe lucruri o chinuiau ca să poată închide ochii. Trei ore mai târziu, cu puţin înainte de a se face ziuă, Vasili părăsise apartamentul. Liuba se sculă, făcu un duş, se îmbrăcă şi ieşi. Simţea nevoia să reflecteze la situaţia în care se afla. Se îndreptă spre vechiul cartier Arbat şi merse la întâmplare pe străzile încă pustii. Intră în prima cafenea deschisă şi comandă un ceai. După un timp, plăti, merse din nou pe străzi şi intră în altă cafenea. De data asta bău o vodcă.

Nu reuşea să-şi pună ordine în idei. În cele din urmă îşi dădu seama că ceea ce o înăbuşea erau lucrurile pe care nu le spusese.

Indiferent de pretextele invocate şi de evenimentele exterioare care îi zdruncinau viaţa de câteva săptămâni, un lucru persista: tot nu-i vorbise lui Vasili. În momentul acela totul îi deveni clar. Trebuia să facă asta imediat, altfel se temea că n-o va mai face niciodată.

- Pot să telefonez?

Vasili răspunse imediat.

- Unde eşti? izbucni el.

- Într-o cafenea.

- Ce cauţi într-o cafenea?

- Nu ştiu, Vasili. Trebuie să-ţi vorbesc.

- Şi eu! Vino imediat în faţa muzeului Puşkin, la intrare! se răsti el.

Vasili avea o voce pe care nu i-o cunoştea, arţăgoasă, ameninţătoare. "O voce de poliţai", îşi zise ea. Goli al doilea pahar de vodcă şi ieşi în frigul de-afară.

*

* *

Ambulanţa se opri în parcul Dzerjinski. Timp de cincizeci de ani, fără întrerupere, miliţienii făcuseră de gardă în faţa clădirii cărămizii, simbol al opresiunii comuniste. Dar de o lună nu mai era nimeni. La ce bun să mai păzeşti sediul KGB-ului de vreme ce, oficial, KGB-ul nu mai exista?

În parc se mai putea încă vedea, în mijlocul unei peluze, soclul statuii lui Felix Dzerjinki, fondatorul înspăimântătoarei poliţii politice. Statuia fusese dată jos de pe soclu cu câteva săptămâni înainte.

Din ambulanţă coborâră doi infirmieri. Duceau o targă. Intrară pe peluză şi aşezară targa în faţa soclului statuii. Scoaseră husa. Unul dintre ei, care purta un bandaj la cap, luă cadavrul de umeri. Celălalt, de picioare. Apoi îl lungiră pe placa de bronz. Câţiva trecători încetiniră pasul ca să urmărească scena. Infirmierii, aplecaţi asupra cadavrului, făceau ultimele aranjamente. Apoi se întoarseră liniştiţi la ambulanţă. Urcară în faţă şi şoferul demară.

Primii trecători contemplară, fascinaţi de oroare, opera celor doi infirmieri: un bărbat cu capul spart, căruia îi fuseseră tăiate organele genitale pentru a-i fi introduce în gură. În locul în care ar fi trebuit să se afle aceste organe, călăii lui puseseră o seceră. Iar pe capul plin de sânge închegat şi fragmente de os, fusese aşezat un ciocan.

*

* *

Liuba ajunse în apropierea coloanelor înalte de marmură albă care formau faţada muzeului. Îl zări pe Vasili care venea spre ea. Şi el o văzuse.

Vasili mergea cu paşi mari, împins de furia care clocotea în el. Până în momentul acela, trăise cu Liuba într-o sferă călduţă de încredere. Sigur, ştia că nu-l iubea aşa cum o iubea el şi că, în ciuda zilelor de calm care păreau că o structurează, căsnicia lor avea multe fisuri. Dar în viata lui, în afară de Liuba, Vasili nu iubise nici o altă femeie. Gândul că petrecuse seara cu cei doi gangsteri, care cauzaseră indirect moartea sorei sale, era insuportabil pentru el. Avea de gând să-i arunce totul în faţă, să-i arate indignarea, dezgustul lui.

Liuba era acum foarte aproape de el.

Amândoi înaintau unul spre celălalt cu aceeaşi hotărâre. Liuba putea deja să zărească faţa palidă a lui Vasili cu trăsăturile

încordate ... Fără să ştie despre ce era vorba, Liuba crezu că şi el avea să-i spună ceva, ceva definitiv. Oamenii treceau indiferenţi pe lângă ei. Apoi, brusc, Vasili fu foarte aproape de ea, si totul se petrecu ca într-un film de groază derulat cu încetinitorul. Îl văzu ezitând, clătinându-se, ridicând capul spre cer şi prăbuşindu-se.

- Vasili!

Îngenunche lângă el pe trotuar şi îşi strecură mâinile sub ceafa lui. Era mort. Îşi trase mâinile pline de sânge şi zări, în cele două părţi ale capului, impactul a două gloanţe, două găuri violacee din care curgea un firişor de sânge.

Una în tâmpla dreaptă, alta în tâmpla stângă.

Două răni imposibile, de parcă simultan s-ar fi tras de două ori asupra lui, din două părţi odată, ca să-i fure viaţa de două ori.

Liuba începu să urle cu disperare.

9

Se făcea ziuă. Vreo zece maşini mari ajunseră la răspântia drumului care ducea spre Poligonul Hemetievo, la cincizeci de kilometri de Moscova.

În fiecare dintre ele, cu privirea la pândă, mai mulţi oameni înarmaţi care aveau sarcina să-i apere pe *capi.* În picioare pe un taluz, doi bărbaţi îi aşteptau în faţa unui Zil negru. Le făcură semn, intrară în Zil si demarară. În urma lui, convoiul intră pe un drumeag plin de noroi în care camioanele lăsaseră urme adânci, adevărate şanţuri.

Groapa mare de gunoaie a Moscovei se întindea pe mii de hectare, într-un peisaj artificial creat de buldozerele care nivelau sau adunau gunoaiele sub formă de adevărate coline.

În ajun, Oleg şi Andrei îi anunţaseră personal pe cei nouă "parteneri financiari" că a doua zi îşi vor plăti datoria.

- Capitalul şi dobânda, în dolari lichizi. Întâlnirea în zori la Poligonul Hemetievo.

Nimeni nu discutase.

- Vom veni.

Şi veniseră.

Deschizând drumul celorlalte masini, Zilul înainta cu greu pe drumul mocirlos. Deodată, în vârful unei ridicături de pământ, Zilul dispăru. BMW-ul care venea imediat după el, ajunse şi el în vârf. Era maşina lui Şatalin. În spatele lui, restul cortegiului făcu aceeaşi manevră de frânare progresivă şi putu să descopere fundul unei văi plate în care staţionau un camion-benă şi un Mercedes negru. Din Mercedes coborâră Andrei Talaski şi Oleg Vlasov, flancaţi de Colonel şi de Tătar. Toate celelalte vehicule opriră în jurul lor, într-un arc de cerc.

Nimic nu mişcă preţ de câteva secunde. Motoarele amuţiră. Pe creasta opusă, la vreo treizeci de metri, se puteau zări, abandonate pe timpul nopţii de oamenii care lucrau la drumuri, vreo zece camioane-benă, câteva buldozere şi tractoare vopsite în roşu şi galben.

- Aveţi grijă, zise Nebunul. Miroase a capcană!

Alioşa avea sub haină un pistol-mitralieră.

- Nu scăpaţi din ochi benele de pe creastă, murmură Pavel Lisenko celor trei locotenenţi care îl însoţeau.

Ţinta lui rămânea Oleg şi Andrei. Oleg făcu un semn şi Colonelul şi Tătarul se apropiară de camionul-benă. Colonelul urcă pe cabină, Abalkin se postă în spate. Bena basculă, lăsând să apară o stivă de geamantane militare. Colonelul coborî din camion şi reveni lângă Tătar. Andrei înaintă cu nonşalanţă spre vehiculele care îi înconjurau şi ridică braţul.

- Totul e aici. Veniţi şi verificaţi. Fiecare să-şi ia suma şi s-o şteargă de-aici!

Apoi zâmbi încurajator şi se prinse cu degetele de nas.

- Pute groaznic!

Aprinse o ţigară, băgă mâinile în buzunare şi aşteptă. O portieră se deschise şi coborî Fedor Grişin. Taurul îşi dădu la o parte gărzile de corp care voiau să-l urmeze şi se îndreptă spre benă.

Ajunse în dreptul lui Andrei.

- Salut, Talaski.

- Salut, Grişin.

- Pot să văd?

- Sigur. Du-te.

- Vii cu mine?

Andrei dădu din umeri, aruncă ţigara şi porni alături de el. Mergeau cu greu pe pământul moale, lipicios.

Grişin încercă să glumească.

- O să-mi distrug pantofii. Trebuie să-mi dai bani pentru alţii noi!

- Ce număr porţi?

- 51. Ai fi putut să alegi o parfumerie!

Ajunseră în spatele benei. Sub privirea vigilentă a Colonelului şi Tătarului, Grişin se uită la geamantane cu neîncredere. Andrei îl privea cu mâinile în buzunare.

- În fiecare geamantan sunt zece de milioane de dolari, Fedor. Ai dreptul la zece. O sută de milioane de dolari. Vei putea să cumperi toate uzinele din Rusia!

- Să văd!

- Uită-te singur. Nu sunt încuiate.

Tătarul şi Colonelul luară un geamantan şi îl puseră la picioarele lui Grişin. Oleg se apropiase şi el. Se postă lângă Andrei.

- Nu ăsta, mormăi Grisin. Altul.

- Altul, ordonă Oleg.

Sub privirea atentă a Taurului, Abalkin şi Evtuşenko scoaseră alt geamantan din benă. Taurul îl deschise. Geamantanul era plin cu teancuri de bancnote de o sută de dolari.

- Vrei să numeri? zise ironic Andrei.

- Haide! răcni Nebunul.

Fedor Grişin se întoarse lent cu o expresie plină de dispreţ. Aveau conturi vechi de reglat. Se urau.

- Mălaiul e acolo, sau ce mama dracului? strigă Nebunul.

Grişin o porni calm spre maşina Nebunului. În tăcerea din jur se auzi pocnetul sec al chiulaselor. Se încărcau armele. Nebunul ţâşni afară din Mercedes, imediat încadrat de trei gărzi de corp ameninţătoare.

Grişin, cu mâinile goale şi încruntat, venea spre el. Gărzile lui se aşezară lângă şeful lor. Cele două grupuri ajunseseră curând faţă în faţă.

- Cu mine vorbeşti tu aşa? întrebă Grişin.

- Da, maldăr de căcat!

- Încetează! interveni Pavel Lisenko.

Dar era prea târziu. Stacojiu la faţă din cauza insultei, Grişin apucă cu ambele mâini ţeava pistolului-mitralieră din mâinile Nebunul, care apăsă pe trăgaci.

O rafală nesfârşită inundă terenul din toate părţile în timp ce Nebunul, agăţat de ţeava armei, prelungind-o într-un fel cu braţele şi corpul său, zbura prin aer. Fedor Grişin, cu picioarele sprijinite solid pe pământ, ţinea deasupra capului pistolul-mitralieră de care, zburând prin aer la trei metri de pământ, Nebunul se crampona cu toate puterile.

Gloanţele loveau buldozerele, carcasa maşinilor, intrau în grămezile de gunoaie, sau se pierdeau în aer. Lisenko se aruncă cu capul înainte în Mercedes. Toţi se aruncară înapoi, cu excepţia gărzilor de corp, care rămaseră în picioare, ţintindu-se cu armele. O gardă de corp, atinsă de un glonţ rătăcit, se prăbuşi cu faţa înainte, peste o grămadă de cioburi de sticlă.

În interiorul BMW-ului, Şatalin nu-şi lua ochii de la bena deschisă, nici de la Oleg şi Andrei, lăsaţi pe vine ceva mai departe de propria lor maşină, după care se adăpostiseră Colonelul şi Tătarul. Clocotea de furie. Nebunia ucigaşă a celor doi idioţi îl împiedica să verifice banii.

Şatalin nu era convins. Era greu de crezut că Vlaslov şi Talaski putuseră să strângă într-un timp atât de scurt o cantitate atât de mare de dolari lichizi.

Era un miracol sau o cursă. Şatalin nu ştia ce să facă. Instinctul îi spunea s-o şteargă de-acolo cât mai repede, dar lăcomia de bani îl ţinea pe loc.

Deodată, Nebunul dădu drumul la armă, se rostogoli de trei ori, scoase un colt de sub haină şi trase asupra lui Grişin, care se îndoi în faţă şi se prăbuşi la pământ cu faţa plină de sânge.

Imediat, Nebunul doborî patru gărzi de corp, ale lui Grişin şi ale sale.

- Alioşa! urlă Matişov, consilierul, deschizând portiera. Te-ai ţăcănit!

Nebunul se întoarse spre el şi trase. Un glonţ sparse parbrizul maşinii. Nebunul se repezi la cadavrul lui Grişin, îi smulse pistolul-mitralieră şi, cu o armă în fiecare mână, se îndreptă spre benă. Se pomeni în faţa lui Abalkin şi Evtuşenko care îl ameninţau fiecare cu arma lui.

- La o parte, idioţilor! le strigă el.

- Nu trageţi, zise calm Andrei. Alioşa vrea doar să verifice.

Aprinsese altă ţigară şi ţinea neglijent în mână un Mauser cu ţeavă scurtă. Colonelul şi Tătarul se dădură la o parte. Nebunul băgă mâna în geamantanul deschis şi răscoli teancurile de dolari. Apoi luă o bancnotă, o puse la ochi şi începu să o examineze în transparenţă. În momentul acela spaţiul se umplu de un huruit puternic. Un elicopter se opri în aer la zece metri deasupra văii.

Nimeni nu-l văzuse sosind.

- Staţi pe loc! Poliţia!

Paiele elicei stârniră un torent de hârtii slinoase care zburară în vârtej deasupra muntelui de gunoaie în timp ce, din cer, un potop de grenade exploda pe neaşteptate producând un vacarm de sfârşit de lume.

Oleg şi Andrei se rostogoliseră deja sub benă. Nebunul, fugind în zig-zag printre gunoaie, se grăbea spre Mercedes trăgând rafale asupra inamicului din aer. Cu motoarele urlând, maşinile, ale căror roţi patinau pe solul moale, întorceau încercând să ajungă pe marginea de sus a văii, pe unde veniseră.

Câteva gloanţe ricoşară din flancurile elicopterului, care făcu, brusc, o mişcare laterală şi se ridică în aer.

Atunci, în răpăitul înfiorător al armelor automate, se produse ceva neaşteptat.

La dreapta, o mulţime de oameni ţâşniră din camioanele părăsite pe marginile craterului şi, atacând pe la spate, deschiseră focul asupra fugarilor, în timp ce, din faţă, de pe creasta opusă, un lanţ de oameni, protejat de camioane ale armatei, îi agresa cu jeturi lungi de flăcări în momentul în care încercară să urce panta. Câteva vehicule explodară înainte de a ajunge pe culme.

- Accelerează, idiotule! urlă Şatalin soferului său.

Ajunseră în vârf printr-o perdea de flăcări şi fum. Şatalin îl apucă cu amândouă mâinile pe tipul care se afla lângă ei şi care trăgea orbeşte *pe* geamul lăsat.

- Igor, elicopterul! îi strigă Şatalin. Elicopterul!

Igor scotoci sub scaunele din faţă şi scoase o bazooka, o armă şi ţinut de Şatalin care îl strângea în braţe, se aplecă în exterior pentru a scruta cerul prin norii de fum. Igor văzu elicopterul la vreo douăzeci de metri de ei, aruncând o ploaie de proiectile.

- Trage, cretinule! răcni Şatalin. Trage!

Igor apăsă pe trăgaci şi elicopterul se dezintegră într-o jerbă purpurie.

- La dracu! izbucni Andrei. L-au distrus!

Oleg nu răspunse. Cu maxilarele încleştare şi pistolul-mitralieră în mână, Oleg sprijinea tirul oamenilor săi trăgând în arc de cerc. Oamenii transformaţi în torţe vii săreau din maşini, făceau câţiva metri, se prăbuşeau pe taluzuri şi se lăsau mistuiţi de flăcări.

Abalkin şi Colonelul săriră dintr-un jeep, urcară geamantanul plin de bancnote şi, acoperiţi de oamenii lor, demarară în goană pentru a ajunge pe creastă. Descărcară geamantanul şi se repeziră din nou spre bena care servea drept adăpost lui Oleg şi Andrei.

Gloanţele şi maşinile care explodau făceau solul să tremure ca o gelatină în timp ce dinspre creastă se auzeau urletele răniţilor atinşi de lansatoarde de flăcări .

- Stop! răcni Oleg.

Într-o clipă, totul se opri. Vacarmul armelor fu înlocuit de răbufnelile focului care mistuia maşinile în bătaia vântului. Prinse între două focuri, ele nu putuseră să mai ajungă pe creastă. După ce alunecaseră în jos pe pantă, acum se adunau într-o grămadă de fiare înnegrite din care ieşeau corpuri mutilate.

Fumul era atât de gros încât nu se mai putea vedea la douăzeci de metri.

- Abalkin!

- Şefule?

- Spune-mi câte maşini au ars, zise Oleg. Nu jeep-urile de escortă, celelalte!

Abalkin, însoţit de Colonel, porni în fugă strigând ordine. Oleg se întoarse spre Andrei.

- Nu mai avem elicopter cu care să plecăm. Dacă au rămas supravieţuitori, s-ar putea să ne pândească pe drum. Ce facem?

- Stai să vedem dacă a mai rămas vreo maşină.

Abalkin ieşi dintr-o perdea de fum.

- Şase maşini, zise el gâfâind.

- La dracu! izbucni Oleg furios. Au mai rămas trei!

- Să plecăm de-aici! zise Andrei. În curând va veni poliţia. Evtuşenko!

- Şefule?

- Dă foc benei!

- Am plecat.

Colonelul luă o canistră cu benzină din spatele cabinei, stropi geamantanele şi aprinse un chibrit. Bena luă imediat foc.

- Şefule, ce facem? întrebă Abalkin.

Oleg şi Andrei o luară la fugă spre maşină.

- Ne cărăm!

- Plecăm! răcni Colonelul spre oamenii lui care aşteptau. Împrăştiaţi-vă!

Trupele se puseră în mişcare spre jeep-uri şi camioane.

Abalkin urcă la volanul Mercedesului.

Oleg avea presentimentul că tot ce făcuseră fusese zadarnic. Chiar dacă ar fi rămas un singur supravieţuitor şi tot le-ar fi fost imposibil să doarmă liniştiţi. Dar cu trei, care probabil se vor alia!

- Din seara asta trebuie să ne aşteptăm la necazuri, zise Andrei.

Mercedesul ajunsese pe culme. Oleg şi Andrei întoarseră capul. Jos, sub ei, peisajul devastat amintea de uzinele bombardate de artilerie în timp de război. Nu rămăseseră intacte decât cadavrele doborâte de gloanţe la începutul masacrului. Restul forma un amestec negricios, din care ieşeau scântei, într-o încâlceală de fiare calcinate. Elicopterul arsese aproape în întregime.

- Cine crezi că a scăpat? întrebă Oleg.

Andrei dădu din umeri.

Amândoi erau epuizaţi. Ieşiră de pe drumul mocirlos.

- Coboară geamul, îi zise Oleg lui Andrei. Simt nevoia să respir aer curat.

Partea a patra

CAFENEAUA PUŞKIN

1

Anul 1991 se termina printr-o situaţie imprevizibilă, dezorientare şi nebunie. Cu trei zile înainte de Crăciun, în dimineaţa zilei de 22 decembrie, Ivan Silaiev, care cumula provizoriu funcţiile de prim ministru, de preşedinte al comitetului economic interrepublican şi de ministru de finanţe, primi în biroul provizoriu care îi fusese repartizat la Kremlin pe comandantul şef al armatei, mareşalul Evgheni Şapoşnikov, numit în funcţie de câteva ore, pentru a i se confirma că numirea sa nu era provizorie.

La toate eşaloanele, ţara era cuprinsă de aceeaşi frenezie.

Susţinătorii puterii valsau, decretele durau cât o scânteie. Fiecare zi care trecea distrugea ce fusese hotărât în ajun. Istoria se derula mai repede decât imaginaţia oamenilor, într-un vârtej de evenimente neverosimile despre care nimeni, cu o oră mai înainte, n-ar fi putut spune încotro vor duce imperiul care fusese cel mai puternic din lume.

Singura certitudine era că se putea întâmpla orice.

La 8 decembrie, reuniţi la Minsk, conducătorii Rusiei, Bielorusiei şi Ucrainei înregistraseră actul de deces al Uniunii Sovietice şi decretaseră înfiinţarea unei comunităţi de state suverane.

În ziua de 13, republicile din Asia Centrală şi-au manifestat dorinţa să adere la această comunitate. În ajun, Rusia îşi însuşise totalitatea instituţiilor fostei URSS. Iar azi, ultima lovitură de graţie dată dictaturii socialiste muribunde, alte opt republici se alăturau comunităţii. În Georgia, unde starea de urgenţă era decretată de la 24 septembrie, începea războiul civil. La Moscova, după două ore de coadă în faţa magazinelor care afisau NU MAI AVEM NIMIC DE VÂNZARE, oamenii se băteau pentru o bucată de pâine, două roşii, câteva grame de unt ...

Cu buchetul ei mare de flori în braţe, Liuba se simţea ca o proastă.

Faţă de moment, de situaţie, de stradă şi de trecători, buchetul ei de liliac părea nepotrivit: nu era ceva necesar, simboliza ceva de care nu era nevoie. Florile erau foarte rare la Moscova. De unde le lua? La început, Liuba primise un buchet în fiecare dimineaţă cu o carte de vizită pe care era semnat numele lor. După aceea, dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea, îi trimiseseră buchete separate: unul Andrei, altul Oleg.

Trecuseră aproape trei săptămâni de la asasinarea lui Vasili. Zi de zi, Oleg şi Andrei manifestaseră faţă de ea o afecţiune plină de căldură. Funeraliile fuseseră celebrare în cea mai strictă intimitate familială la cimitirul Peredelkino. Veniseră împreună, rămânând în mod discret mai retraşi, până când Liuba îi zărise cu coada ochiului, stând în picioare sub cei trei pini de la mormântul lui Boris Pasternak.

La întoarcere, pe drumul forestier care îi ducea la drumul naţional Minsk-Smolensk, mama şi surorile ei insistascră pe rând ca Liuba să se mute la ele. Ea refuzase. Voia să fie singură, să se poată gândi la tot ce se întâmplase.

Voise să fie liberă; viaţa îi îndeplinise dorinţa. Ce bătaie de joc ...

Realizarea dorinţei sale era plătită cu o tragedie plină de oroare şi culpabilitate. În clipa în care fusese împuşcat, tocmai voia să-l anunţe că îl părăsea!

Zilele trecuseră ...

Nu mai pleca de acasă, nu mai răspundea la telefon, se hrănea cu foarte puţin şi stătea ore întregi cu ochii în gol. Uneori fusese nevoită să deschidă uşa.

Împreună sau separat, Natalia, Elena şi Ariana o vizitau sub tot felul de pretexte. Făceau ordine în apartament, pretindeau că le e foame şi puneau două tacâmuri pe masă. Ca din întâmplare, toate aveau în sacoşă ceva de mâncare.

Apoi începuseră să vină florile.

Erau atât de multe în fiecare zi, încât Liuba nu mai avea unde să le pună. Începuse să le ofere surorilor ei.

- Cine ti le trimite?

- Foşti colegi de universitate. Ne-am reîntâlnit cu puţin înainte de moartea lui Vasili.

- Cu ce se ocupă?

- Nu ştiu.

- Nu i-ai întrebat?

- Ştiu că pare prostesc, dar nu i-am întrebat.

Pe cărţile de vizită scria totdeauna ceva de genul: Mă *gândesc la tine. Andrei.* Dacă *ai nevoie de ceva ... 0leg.* Într-o zi, le telefonase ca să le multumească. Îi răspunsese Andrei.

- N-am vrut să te deranjez, zise el după o lungă tăcere. Speram că vei da un semn de viaţă ...

- Mulţumesc pentru flori. Inmiresmează casa.

În aceeaşi după-amiază, vorbise cu Oleg.

- Andrei mi-a spus c-ai sunat. Voiam să-ţi spun că sunt alături de tine.

- Trandafirii tăi mi-au făcut o mare plăcere ...

Azi primise un buchet imens de liliac alb. De unde puteau să facă rost, în plină revoluţie, de liliac alb la Moscova într-o zi de 21 decembrie?

*

* *

- Ei bine, Valentina, ce s-a întâmplat?

- Nimic, doamnă.

Călare pe scaunul ei, cu bastonul de argint în mână, Şostakova nu ezitase să întrerupă cursul ca s-o certe pe întârziată. Avea paisprezece ani şi se simţ ea foarte stingherită.

- Ai fost bolnavă?

- Nu, doamnă.

- Atunci de ce n-ai mai venit în ultimele zile?

- Din cauza exploziei, doamnă, răspunse Valentina. Mama a crezut că şcoala a fost închisă ...

- Ce tot spui? Lecţiile au avut loc în fiecare zi, ca de obicei. Vrei să faci o carieră şi dai bir cu fugiţii la cea mai mică explozie, fără măcar să vii să vezi care e situaţia?

Lovi în podea cu bastonul.

- Fugi şi pregăteşte-te!

Cu două săptămâni înainte, la numărul 9 de pe strada Sobinovski, o bombă foarte puternică spărsese geamurile din tot cartierul, deteriorând clădirile din jur şi distrugând faţada imobilului. Acum era mascată cu schele. În mod miraculos, placa de marmură, pe care scria ŞCOALA DE DANS IRINA ŞOSTAKOVA, rămăsese intactă. După aceea, fusese nevoită să se lupte cu administratorul care avea pretenţia - momentan, jura el - să închidă cursurile. Sigur, mirosise că aveau loc lucruri neobişnuite. A doua zi după explozie, imobilul dispărea sub o pădure de schele. Până aici, nimic anormal, stricăciunile trebuiau reparate. Mai puţin normal era faptul că muncitorii îngrămădiseră saci cu nisip până la acoperiş. Şostakova avea impresia că era în vreme de război.

Şi nu se înşela deloc.

*

* *

Mulţi muriseră după masacrul de la groapa cu gunoi. În cincisprezece zile, Moscova se transformase într-un adevărat Chicago al anilor treizeci. Izbucneau incendii misterioase, din maşini erau mitraliate restaurante, magazine, localuri de noapte, tarabe. Pe trotuare erau găsite prostituate sugrumate, înjunghiate, depozitele explodau şi în fiecare zi, în zori, o mulţime de morţi zăceau în rigola drumurilor, fără acte de identitate, desfiguraţi, ciuruiţi de gloanţe. Resemnată, poliţia curăţa strada şi expedia cadavrele la morgă.

Când unii poliţişti – puţini - îşi manifestau curiozitatea să afle mai mult, li se dădea de înţeles, de undeva de sus, că existau treburi mai urgente decât reglarea de conturi a mafiei.

Deşi ostilităţile fuseseră temporar întrerupte, Oleg şi Andrei nu lăsaseră nimic la întâmplare. Postaţi în maşini, oamenii lor se schimbau zi şi noapte în jurul imobilului. Alţii, urcaţi pe schele, ţineau armele îndreptate spre stradă. În interior, garda fusese triplată. Jos, la scară, câţiva oameni, în ţinută de zidari, controlau intrarea cu pistolul-mitralieră sub haină.

Oleg şi Andrei se ascundeau de cincisprezece zile la ultimul etaj al clădirii transformată în buncăr şi se hrăneau cu produse cumpărate de oamenii lor, de fiecare dată din alt loc ...

- Câţi oameni sunt pe acoperiş? întrebă Oleg.

- Trei, fiecare cu o bazooka. Ţi-am mai spus o dată! De ce ţi-e frică? De un elicopter?

Erau nervoşi, agresivi, încordaţi. Andrei se izola din ce în ce mai mult în încăperea rezervată cercetării sale asupra mişcării perpetue.

Oleg, chiar şi în pat, nu se despărţea de aparatul de emisie-recepţie prin care comunica cu Tătarul sau cu Colonelul, care se aflau în contact permanent cu garda.

La 6 decembrie, la două zile după masacrul de la groapa de gunoi, tremurând tot, Kreiper le confirmase că tranzacţia fusese încheiată. Se primise scrisoarea semnată de Soka Mitsubishi, directorul băncii Sumitomo, care credita cu zece miliarde de dolari *Development Trade Company* având contul la Banca intereselor occidentale. După verificările obişnuite, Hans Kreiper procedase la schimbul de documente. Le înmânase japonezilor contractul de închiriere pe nouăzeci şi nouă de ani a insulei Etorufu şi, în schimb, primise de la ei scrisoarea de credit.

- Ce fac?

- Aşteaptă ordinele noastre, îi răspunsese Oleg cu o voce ursuză. Deocamdată, pune banii la treabă. Ce dobânzi sunt?

- La dolari, foarte mici în momentul ăsta.

- Cât?

- Cinci ... şase la sută.

- Vreau cincisprezece.

Banii soseau prea târziu. Moscova era răvăşită şi ei erau prinşi ca nişte şoareci în cursă.

Pentru cât timp?

- Ştii ce-o să facă cu lovelele noastre? spuse Oleg după ce închise telefonul. Le va depune la Schaan.

- Schaan?

- În Elveţia. Banca bancherilor. De acolo se împrumută sau împrumută financiarii sume enorme pe termen scurt. O zi sau două, uneori chiar pentru câteva ore. Timpul necesar ca un stat să evite revoluţia plătindu-şi funcţionarii, sau ca un dictator să-şi păstreze puterea plătind cu bani gheaţă un transport de rachete.

Andrei părea că nu înţelege, sau poate că se gândea la altceva.

- Înainte de a lua o decizie asupra destinaţiei banilor, Kreiper îi va plasa pe termen scurt. Dacă îi ţine, să zicem o lună, cu dobânda de cincisprezece la sută pe care i-am impus-o, va trebui să ne dea o dobândă de o sută cincizeci de milioane de dolari.

Andrei păru că se sufocă.

- Pentru treizeci de zile? O sută cincizeci de milioane? Glumeşti?

- Nu. Dar Kreiper o să facă altceva. Îi va plasa la Schaan cu douăzeci la sută. Nouă ne va da o sută cincizeci de milioane şi cincizeci de milioane îi va băga în buzunarul lui.

- Şi tipii de la Schaan?

- Totul depinde de cel care împrumută ... Dacă ştie că are cuţitul la gât, n-are ce face! El exploatează la sânge. Patruzeci ... cincizeci la sută sau chiar mai mult.

Ghinionul făcuse ca cei trei, care scăpaseră din măcelul de la groapa de gunoi, să fie cei mai răi dintre cei nouă *capi di famiglia* pe care Oleg şi Andrei încercaseră să-i elimine împreună: Leonid Şatalin, Pavel Lisenko şi Alioşa Kalighin, Nebunul.

Oleg şi Andrei se lămuriseră chiar în seara masacrului. Bomba care distrusese faţada imobilului! Veştile circulau repede la Moscova. După cinci zile de război total, îl trimiseseră pe Colonel să ia pulsul lui Matişov, consilierul Nebunului.

- Spune-i că ne pare rău pentru cele întâmplate. E vorba de o neînţelegere regretabilă. Banii lor sunt în bancă. Pot să-l ia oricând şi ştergem tot cu buretele.

Colonelul venise din misiune foarte abătut.

- Refuză. Spun că nu mai e vorba de o chestie de bani, ci de onoare.

- Şi ce vor?

- Să vă lichideze.

Colonelul lăsase ochii în jos.

- Sau ... , murmurase el.

- Sau ce? răcnise Andrei.

Colonelul dăduse din umeri cu fatalism. Ceea ce-i transmisese Matişov era atât de insultător încât abia îndrăznea să repete.

- Sunt gata să vă lase în viaţă cu condiţia să le daţi toţi banii, miliardul de dolari ...

Urmarea era mai greu de spus.

- ... Şi să părăsiţi oraşul pentru totdeauna.

- Idioţii!

Războiul reîncepuse cu şi mai multă îndârjire.

După două zile, Oleg şi Andrei făcuseră o contrapropunere.

- Du-te şi spune-le că suntem gata să împărţim cu ei partea celor morţi. Tăiem prăjitura în cinci. Două sute de milioane pentru fiecare.

- E o ofertă pe care n-o pot refuza, zise Oleg. Faţă de ce trebuia să primească iniţial, partea fiecăruia s-a dublat.

Urmase un nou eşec.

- Nici nu vor s-audă, şefule. Toată suma şi exilul vostru, sau nimic!

În dimineaţa celei de a cincea zi, Oleg începuse să-şi pună întrebări.

- La urma urmelor, chiar dacă li s-ar da miliardul pe care îl cer, ne-ar mai rămâne nouă ...

Andrei îl privise cu dispreţ.

- Ţi-ai pleca capul în faţa acestor trei nenorociţi?

- Cel mai mult mi-ar plăcea să rămân în viaţă ca să pot cheltui lovelele.

- Supunându-te voinţei lor?

- Planeta e mare. Nu e numai Moscova.

Apoi studiaseră împreună posibilitatea unui alt compromis financiar. Lisenko, Şatalin şi Nebunul, din nou refuzaseră cu vehemenţă.

- Nu mai terminăm niciodată, Andrei ...

- Am lichidat deja şase. De ce nu şi pe ei?

- De ce nu ei pe noi? Sunt mult prea prudenţi. Nu-i vom putea surprinde.

Exact în momentul acela lui Oleg îi venise ideea.

- Angelo Gatto!

Andrei se uită la el cu atenţie. Împreună cu Taro Hansaku, se întâlniseră cu Gatto, cu câtiva ani în urmă, la Habarovky, pentru o afacere cu diamante.

Angelo Gatto era naşul cel mai temut şi cel mai respectat din New York. La despărţire, îşi strânseseră mâna şi îşi promiseseră ajutor reciproc.

- Dacă într-o zi veţi avea nevoie de mine la New York, voi fi gata să vă ajut.

- Şi eu la fel, în Japonia, spusese Hansaku.

Oleg şi Andrei nu vruscseră să rămână mai prejos.

- Orice aţi putea dori, veţi fi totdeauna bineveniti în Uniunea Soviet i că.

De ce să nu-i ceară să arbitreze litigiul?

În domeniul crimei, gangsterii americani aveau faţă de tânăra mafie rusească un avans de câteva decenii.

Colonelul fixase o altă întâlnire cu Matişov.

- Exagerează, Oleg! Pune-te în locul lor. Ce câştigă dacă ne elimină? Primesc banii înapoi?

Colonelul se întoarse după o oră şi zise:

- Şefule, sunt de acord!

- Ce ţi-am spus! exclamă triumfător Andrei.

- Îl cunosc pe Don Angelo după reputaţie, preciză Colonelul. Acceptă arbitrajul, dar cu o condiţie. Nici voi şi nici ei să nu-l întâlniţi înainte de reuniunea în care se vor dezbate conditiile aranjamentului.

În aceeaşi zi, Andrei îl suna pe Don Angelo. Spre surprinderea sa, acesta acceptase imediat şi se arătă flatat că se apela la el pentru acest serviciu a cărui urgenţă o înţelegea perfect. Totuşi nu putea renunţa la petrecerea Crăciunului în familie, la New York

În consecintă, avea să vină la Moscova, dar nu va sta decât o noapte şi va pleca a doua zi. Totul trebuie să fie organizat pentru ca conflictul să fie rezolvat neîntârziat în treizeci şi şase de ore.

Vestea, transmisă lui Matişov, marcase întreruperea provizorie a ostilităţilor.

Angelo Gatto era aşteptat în ziua de luni 23 decembrie.

Peste două zile.

2

- Wessinger? ... Aici Kreiper... Totul e în regula?... Bine, nimic nou ... Pe mâine ...

Hans Kreiper închise telefonul jubilând. Datorită banilor celor doi ruşi, avocatul încasa din dobândă, zilnic, fără să facă nimic, fără impozite şi fără ştirea nimănui, suma de 137 362 dolari!

Merse la fereastră şi privi afară. În ciuda ceţii şi a ploii, lui Kreiper i se părea că e mai frumos decât în cea mai radioasă dimineaţă de primăvară.

*

* *

Ca de obicei, *Cafeneaua Puşkin* era plină de lume.

Liuba şi Andrei beau ceai. Dar deocamdată nu se atinseseră de ceşti. Se priveau. Liuba nu-şi scosese haina roşie cu guler de blană neagră.

Andrei se îmbrăcase în grabă, cu ce-i căzuse în mână. Dintr-un impuls irezistibil, fără să prevină pe nimeni, părăsise imobilul în care stătea ascuns de zile în şir. Îi trecuse deodată prin minte că era *necesar* să se întâlnească cu Liuba. Nu mâine, ci imediat, cu sentimentul unei urgenţe de care ar fi depins viaţa lui. Sunase şi ea îi răspunsese. Şi acum se afla acolo, în faţa lui, mai frumoasă ca niciodată.

Andrei o sorbea din ochi. Nu ştia ce să spună. Avea un aer atât de dezorientat încât Liuba zâmbi.

- Mulţumesc pentru flori, zise Liuba. M-au ajutat să supravieţuiesc.

- M-am gândit la tine în fiecare zi.

Andrei simţi că trebuia să-i spună, cu orice preţ.

- Liuba, te iubesc, zise el.

Ea îl privi năucită. Nu se aşteptase deloc la asta. Declaraţia lui de dragoste era atât de neaşteptată, de nepotrivită cu ambianţa, cu locul, cu momentul, încât îi simţea şocul cu o violenţă care îi provoca pe piele un fel de vibraţie electrică. Dar în acelaşi timp îi era şi frică.

Mărturisirea lui era profundă, sălbatică, fără cale de întoarcere.

- Aş vrea să fii soţia mea.

Liuba ar fi vrut s-o ia la fugă.

Nu era pregătită, nu ştia ce să răspundă.

Intensitatea lui Andrei îi tăia răsuflarea.

- Liuba, accepţi?

Cu un gest foarte duios, foarte tandru, Andrei o trase spre el închise ochii şi îşi îngropă faţa în părul ei.

- Sunt stângaci, murmură el, ştiu, te-am luat prea repede şi îţi e frică. Dar niciodată n-am iubit pe nimeni în afară de tine.

Rămaseră aşa câteva momente, încremeniţi în aceeaşi poziţie.

- Vrei? şopti el cu o voce răguşită.

- Andrei ... , zise ea.

El îşi trase capul, o prinse de mâini şi îi zâmbi.

- Nu, nu-mi spune nimic, nu-mi răspunde imediat.

Se ridică repede, o mângâie pe păr şi o privi pierdut de adoraţie.

- Mâine, zise el, mâine ...

Şi plecă.

Paralizată de mirare, Liuba îl urmări cu privirea cum se îndreaptă spre ieşire, privind drept în faţă, fără să vadă pe nimeni.

*

* *

Valentin, care tocmai voia să intre în imobil, se dădu respectuos la o parte pentru a-l lăsa să treacă pe Andrei Talaski. În momentul în care Andrei dispărea pe stradă, Oleg Vlasov apăru în urma lui.

- Cum te cheamă?

- Valentin.

- De cine depinzi?

- De Anton Abalkin.

- Eşti înarmat?

- Da, şefule.

- L-ai văzut ieşind pe Andrei? Nu are nici o protecţie. Acoperă-l. Nici o vorbă, nimănui. Dacă află, te omoară. Mişcă-te, să nu-l pierzi. Şi vino pe urmă la raport!

*

* *

- Spune, îi zise Oleg Vlasov pe un ton indiferent.

- S-a dus la *Cafeneaua Puşkin*, şefule.

- Nici o problemă pe stradă?

- Nu.

- N-ai văzut nimic suspect?

Valentin scutură din cap.

- Şi la cafenea?

- Nici acolo. N-a stat mai mult de un sfert de oră.

- Singur?

- Cu o femeie.

Oleg suspină şi zâmbi.

- Atunci e bine. Frumoasă?

- Aşa mi s-a părut. Am văzut-o de-afară. Păreau foarte îndrăgostiţi. A ţinut-o multă vreme în braţe.

Oleg simţi că îi îngheaţă sângele în vine.

- Avem mulţi duşmani, Valentin, zise el. N-am încredere în nimeni, nici în femei. Descrie-o.

- Blondă, cu părul lung.

- Ce-avea pe ea?

- O haină roşie cu guler negru de blană.

Oleg simţi un gust amar.

- Nimic deosebit la întoarcere?

- Nu, şefule. Blonda a rămas în cafenea şi eu l-am escortat până aici. Nimic neobişnuit.

Oleg îl bătu prieteneşte pe umăr.

- Foarte bine, Valentin. Acum uiţi totul.

- Nici o grijă, şefule. Sunt ca mormântul.

- Sper. Poţi pleca.

Valentin ieşi pe uşă şi faţa lui Oleg se contractă de furie. Nu mai încăpea nici o îndoială.

*

* *

La *Cafeneaua Puşkin*, Liuba fusese prea năucită ca să poată spune ceva. Poate că Andrei luase răceala ei drept o acceptare? Se întinse pe pat, cu braţele încrucişate sub cap şi ochii în tavan. Telefonul sună de mai multe ori.

Nu răspunse. După douăzeci de minute, Liuba se ridică, deschise şifonierul şi scoase cutia albastră. Puse cutia pe pat şi o deschise. Scoase fotografia pe care o căuta, mereu aceeaşi, cea în care se vedea ceea ce ar fi putut să fie şi nu fusese.

Barul universităţii, copacul, cei optsprezece ani ai ei şi acel băiat vesel care o ţinea în braţe. Vitali ... Avea optsprezece ani, nu-l iubea decât pe el şi avea numai certitudini.

Ce simplă era viaţa înainte ...

*

* *

Pasiunea anihilează toate strategiile.

După plecarea lui Valentin, Oleg încercase să pună la cale o tactică pentru a-şi canaliza gelozia furioasă. Dar raţiunea se poticnea de două cuvinte inevitabile: o iubesc. Îi venea să-şi muşte pumnii dar nu avea ce face! O iubea pe Liuba. O voia numai pentru el. Nici un bărbat nu i-o putea lua, nici chiar Andrei, mai ales Andrei! Fusese de ajuns să apară gelozia ca să recunoască locul pe care îl ocupa în viaţa lui. Poate că ocupase locul ăsta totdeauna? Pe vremea studenţiei nici unul nu-şi punea astfel de întrebări.

Apoi urmase gulagul, cruzimea, umilinţa, moartea. Instinctul de supravieţuire. Era viu. De ce trebuia ca Andrei să se aseze în drumul lui, când în lume erau miliarde de femei? Pentru că ea era numai a lui! În momentul acela inţelese cu stupefacţie că, pentru ea, era gata să-l ucidă de zece ori, fără remuşcări, pe cel care fusese prietenul, fratele său.

Ieşi în fugă pe culoar şi, fără să bată, deschise brusc uşa camerei lui Andrei.

*

* *

Gol până la brâu, Andrei tocmai se pregătea să intre în sala de baie când uşa se deschise brusc. Făcu un salt, se rostogoli pe pat, apucă coltul de sub pernă şi ateriză pe podea, culcat pe spate, cu arma îndreptată spre uşă, gata să tragă.

Era Oleg!

- Vreau să-ţi pun o întrebare!

Andrei se ridică, dădu din cap şi ridică exasperat ochii în tavan.

- Data viitoare când intri la mine fără să baţi, zise el cu calm, fă-o mai puţin brusc. Era gata să te găuresc!

Dădu din umeri şi aruncă arma pe pat.

- Te-ai întâlnit cu Liuba? zise Oleg cu o voce ameninţătoare.

- Ce-ţi pasă?

- Te-ai întâlnit cu ea?

Andrei se uită la el puţin dispreţuitor.

- Asta voiai să mă întrebi?

- Îţi dau un sfat, Andrei ... Nu te atinge de ea!

Andrei se încruntă.

- Poftim?

- Nu te atinge de ea, asta e tot!

Andrei veni spre el cu buzele strânse.

- Ai ajuns să-mi dai ordine?

Erau foarte aproape unul de altul, privindu-se cu aroganţă şi provocator.

- Un simplu avertisment.

Andrei îi întoarse spatele.

- Pleacă de-aici, zise el cu o voce calmă. Mă calci pe nervi.

Se aşeză pe pat, luă cu neglijenţă coltul şi se uită la el cu un aer visător.

- Mă iubeşte.

- Ţi-a spus ea? zise Oleg rânjind.

Andrei continuă să se joace cu arma.

- Da, mi-a spus.

- Nu mi-ar plăcea.

- Posibil, dar asta e.

Îşi muşcă uşor buza de jos.

- Ascultă, Oleg ... suntem prieteni. Am făcut împreună un drum lung. N-aş vrea să distrug tot ce-a fost între noi.

- Stai de-o parte, asta e tot ce-ţi cer!

Andrei se ridică şi se duse la fereastră.

Printre schele se zărea un petec de cer plumburiu.

- Eşti îndrăgostit de ea?

- N-ai tu treabă!

- Mare păcat, zise Andrei. Dar nimeni nu are nici o putere, nici tu, nici nimeni. Tocmai mă gândeam să-ţi cer să-mi fii martor.

- Ce tot spui? întrebă Oleg gata să se sufoce.

- Mă căsătoresc cu ea.

- Tu!

Andrei se întoarse spre el.

- Eu.

Urmă un moment de tăcere.

- Acum, te rog să mă laşi, vreau să fac o baie.

Oleg era alb ca varul la faţă. Se îndreptă spre uşă, o deschise, se întoarse, întinse un deget spre Andrei şi zise cu o voce albă:

- Eşti un om mort!

3

La orele zece dimineaţa, Angelo Gatto ajunse cu bine pe aeroportul Şeremetievo cu o cursă regulată a companiei *Delta Airlines.*

Don Angelo era însoţit de cinci membri ai familiei, care purtau ca şi el costume negre. Anatoli, zis "rusul", care avea să servească drept translator, Folco Bellinzona şi Pietro Zullini - *consiglieri* - , Vittorio Amalfi şi Carlo Sabatini, gărzile sale de corp.

În aeroport domnea un adevărat haos. Kerosenul lipsea. Câteva aparate încă mai puteau decola, dar, pe piste, cele mai multe avioane Tupolev ale companiei *Aeroflot* rămâneau ţintuite la sol. Numai aparatele companiilor străine aveau dreptul să se aprovizioneze cu carburant. Pasagerii se îmbulzeau în holurile de plecare. Cei mai mulţi, blocaţi de trei zile, dormeau chiar în

aeroport. Bărbaţi neraşi alergau de la un ghişeu la altul ca să implore sau să ameninţe funcţionarele care îi tratau cu impertinenţă din spatele geamului blindat.

Răspunsul era invariabil: "Nu mai sunt locuri ... " Negustorii de cârnaţi câştigau gras vânzându-şi marfa la preţul icrelor negre. Copiii se agăţau de fusta mamelor lor plângând. Nu se găsea nimic de băut. Găseai greu de mâncare. Nu te puteai spăla. O adevărată capcană.

Don Angelo şi suita sa îşi croiră drum prin mulţime, într-un miros puternic de urină, sudoare şi aer viciat.

Nimic nu scăpa ochiului experimentat al naşului Gatto.

Născut la New York, în Mica Italie, el învăţase din copilărie să repereze cele mai secrete combinaţii ale străzii.

Afară era aşteptat de trei limuzine mari. Doi oameni îi veniră în întâmpinare.

- Bun venit la Moscova, zise Abalkin într-o engleză groaznică.

- Bun venit la Moscova, repetă Matişov în ruseşte.

În momentul urcării în maşini, Tătarul întredeschise o sacoşă de piele pe care o avea în mână. Se uită cu o privire întrebătoare la cei care îl înconjurau. Amalfi şi Sabatini ridicară un deget. Abalkin le dădu două arme şi o mână de încărcătoare pline.

Amalfi şi Sabatini îi mulţumiră imediat cu un zâmbet recunoscător.

Şoferii deschiseră portierele limuzinelor. Primul se instală Don. Alături de el, Anatoli şi Matişov. Abalkin luă loc pe bancheta din faţa lor, Vittorio Amalfi se strecură pe scaunul din faţă, lângă şofer. Folco Bellinzona, Pietro Zullini şi Carlo Sabatini urcară în celelalte două maşini.

Cortegiul se puse în mişcare. Aeroportul se afla la treizeci şi cinci de kilometri nord-vest de Moscova. Tot timpul drumului, nimeni nu rosti nici un cuvânt. Gatto privea peisajul. Amalfi mângâia arma din buzunar. Rusul părea că aţipise, Matişov se afla acolo ca nu cumva unii să vorbească cu alţii. Anton Abalkin se uita la Angelo Gatto pe furiş.

Maşinile se îndreptau spre hotelul *Rossia.*

*

* *

După ruptură, Oleg se întorsese în camera lui, luase un teanc mare de dolari, băgase câteva încărcătoare în buzunar şi îşi pusese la centură un revolver Beretta. După treizeci de secunde dispărea după coltul străzii. Întâlnirea cu Angelo Gatto trebuia să aibă loc a doua zi după-amiază, la orele cinci. Nu putea, nu avea cum să lipsească.

Unde să se ducă în Moscova ca să nu fie reperat?

Oleg elimină din capul locului hotelurile. De la cele mai sordide până la cele mai luxoase, toate erau pline de spioni. Una din multele reşedinţe pe care le avea în oraş? Partea proastă era că le cunoştea şi Andrei. După câteva clipe de gândire, îi veni în minte

numele unei prostituate de lux, Daria. Avea un apartament pc strada Potaposki. Avea nevoie de apartamentul. ei şi er~ simplu să se instaleze acolo.

*

* *

Oleg, cu capul greu, adormi abia în zori. După trei ore se trezi, făcu un dus si formă numărul de telefon al Liubei. Închise imediat ce-i auzi vocea. Coborî în stradă, opri un taxi şi dădu adresa. Acum se afla acolo, în faţa uşii ..de la etajul al nouălea.

În clipa aceea, Angelo Gatto ateriza la aeroportul Şeremetievo. Dar Oleg nu se gândea decât la clipa de faţă. Respiră adânc, numără până la trei şi apăsă repede pe butonul soneriei.

- Cine e?

Îşi prefăcu vocea.

- Am adus florile.

- O secundă ...

Uşa se deschise. Cu părul desfăcut, Liuba era înfăşurată într-un halat alb care abia dacă îi masca formele corpului.

- Bună ziua, Liuba.

- Oleg!

Apariţia lui în acel spaţiu o deruta. Acolo trăise cu Vasili. Îi zâmbi.

-Pot intra, chiar dacă n-am flori?

Ea deschise larg uşa. Oleg intră în salon şi rămase în picioare, puţin stingherit.

- Stai jos. Vrei ceai? Tocmai am făcut ...

Liuba se duse la bucătărie. El veni după ea şi se aşeză pe un scaun.

Ea îi întinse o ceaşcă, îi turnă ceai, se aşeză la masă în faţa lui şi fu frapată de faţa lui chinuită şi de zâmbetul neconvingător.

- Oleg, ai necazuri?

El făcu o grimasă timidă.

- O mulţime.

- Pot să te ajut?

El îi aruncă o privire scurtă dar nu răspunse.

- Oleg, spune-mi, te rog ...

- Dificil. ..

Bău o gură de ceai, se ridică fără motiv aparent şi îşi lipi nasul de fereastră. Liuba îl urmărea cu privirea intrigată. După câteva momente, stând mai departe cu spatele la ea, Oleg începu să vorbească cu o voce înăbuşită.

- Ceea ce am să spun, aş fi putut să-ţi spun acum cincisprezece ani ... Rareori se întâmpla să petrec o noapte singur. Totdeauna eram cu o fată, niciodată aceeaşi. Poate că te iubeam prea mult?

Liuba tresări.

- Poate că mi-era teamă că ai să râzi de mine dacă ţi-aş fi spus ... Poate că nu eram nici destul de matur ca să-mi iau acest risc.

Vezi, Liuba, acum pot să-ţi mărturisesc ... În gulag m-am gândit tot timpul la tine. Tu n-ai nici o vină, bineînţeles ... Dar când îngheţam în lagăr la minus patruzeci de grade, mă gândeam la tine. Când eram lovit peste gură, mă gândeam la tine. Noaptea se întâmpla să mă trezesc din cauza unui coşmar. Ca să mă liniştesc, mă gândeam din nou la tine. Mereu la tine, Liuba, de dimineaţa până seara. Mă gândeam la tine ca la o icoană, atunci când ţi-e frică noaptea. De o sută de ori, fără să ştii, m-ai ajutat ca să nu mor. Până în momentul în care te-am regăsit.

Se întoarse brusc, se aşeză din nou pe scaun, îi prinse mâinile şi o privi cu intensitate.

- În ziua aceea am murit de-a binelea. Iar acum, în momentul în care îţi vorbesc, îmi dau seama cu groază că te iubesc şi mai mult.

Văzu că ea avea lacrimi în ochi.

- Vreau să fii soţia mea, numai la asta mă gândesc ... Vreau să te păstrez lângă mine, toată viaţa. Spune da, Liuba, spune da!

Ea deschise gura. El îi prinse capul cu amândonă mâinile şi, înainte ca ea să poată reacţiona, o sărută cu sălbăticie.

Cu buzele strânse, ea se împotrivi încercând să scape. Ceainicul şi ceştile căzură pe pardoseală. Dar Oleg nu-i dădu drumul. Nu mai auzea nimic, era nebun. Cuprinsă de panică, Liuba se lăsă să alunece la picioarele mesei. El se rostogoli cu ea.

- Oleg! reuşi ea să strige.

Un strigăt atât de strident încât îl readuse cu picioarele pc pământ. Liuba profită ca să se ridice în picioare.

Se sprijini de chiuvetă trăgându-şi răsuflarea. Dădu cu mâna de un cuţit şi îl ridică spre Oleg.

- Pleacă!

Îi fu imediat ruşine. Cuţitul îi căzu din mână.

- Pleacă, Oleg. Te rog să pleci ...

Oleg se ridică cu greutate.

- Din cauza lui Andrei?

Liuba nu-i purta pică, înţelegea. Dar îi era frică de el, de momentul de faţă, de violenţa lui. Minţi.

- Da, zise ea.

El râse scurt, cu amărăciune.

- Uită-te la mine, Liuba. Uită-te ... Sunt calm ... S-ar putea să nu mă mai vezi niciodată ... Îmi dai voie să stau jos?

- Aş prefera să pleci.

El se prăbuşi pe un scaun, îşi prinse capul în mâini şi se uită la ea.

- Te rog, nu-ţi fie frică ...

Ea stătea tot lângă chiuvetă. Picioarele îi tremurau.

- Aş vrea să ştiu un lucru ... Atunci, demult, trebuie să fi simţit şi tu ceva. Pe cine preferai dintre mine şi Andrei?

Numele îi veni spontan pe buze.

- Pe Vitali.

- E mort, zise Oleg.

Ea tăcu.

- Ştii cine 1-a ornorât? zise el.

Liuba îşi ţinu respiraţia.

- Andrei, murmură Oleg. Am evadat toţi trei, împreună. Prin zăpadă. L-a omorât cu un lemn. Am fost de faţă.

Era sufocată de consternare.

- Şi n-ai făcut nimic?

El dădu din umeri.

- Iar soţul tău ştii de ce-a fost omorât? continuă el fără să ridice glasul.

- Ce spui?

- Tot Andrei 1-a omorât. Un singur motiv i-ar fi fost de ajuns, dar avea trei. Mai întâi, era poliţist. Apoi, Andrei prefera să te ştie văduvă, asta ar fi eliberat terenul. Şi, mai mult decât toate astea, nu trebuia să-l lase timp să-ţi dezvăluie ce descoperise ancheta lui ...

Liuba se uita la el cu ochi dilataţi de oroare.

- În legătură cu sora ta, continuă Oleg. Da, Liuba ... Dacă sora ta Anna a ars de vie, asta s-a întâmplat din cauza lui Andrei.

Tăcu brusc şi îşi aprinse o ţigară.

- Nu te-ai întrebat niciodată cum am putut supravieţui eu şi Andrei? N-ai păstrat în mintea ta decât o imagine care te seducea, matematicianul dotat şi viitorul economist ... Dar te-ai întrebat ce-am făcut între timp? Ştii cine suntem noi în realitate? Nişte mafioţi, Liuba.

Adevăraţii stăpâni ai Moscovei. Suntem bogaţi aşa cum nici un om pe lume nu va fi vreodată. Nimeni nu poate să ne facă nimic. De-a lungul anilor, am cumpărat poliţia, administraţia, armata şi majoritatea oamenilor care ne guvernează. Ba chiar avem seiful KGB-ului. Vrei să ştii combinaţia cifrului?

Râse cu tristeţe.

- L.I.U.B.A., zise el. Liuba ... Ideea mea. Te miră?

Liuba alunecase la picioarele chiuvetei şi plângea. Oleg se ridică, îngenunche lângă ea şi îi ridică faţa cu un gest tandru.

- Mai vrei să te căsătoreşti cu Andrei?

Ei nu-i mai era frică. Era frântă, ca o păpuşă de cârpă distrusă de lovituri. Cuvintele lui Oleg ajungeau la creierul ei, le înţelegea sensul dar nu mai simţea nici o durere auzindu-le.

Totul îi era indiferent.

- Nu, bineînţeles, adăugă Oleg. Nu mai e posibil. Oricum, tot nu l-aş fi lăsat. Dar eu sunt aici. Aştept. Voi aştepta cât timp va fi nevoie. Mai bine dau foc la tot globul decât să te pierd. Sunt convins că într-o zi vei spune da.

Ea rămăsese inertă, cu privirea în gol. Oleg îi atinse uşor gura cu buzele, se ridică şi plecă.

4

Pe la prânz, rusul traversă cu nonşalanţă holul hotelului *Rossia.* Se opri câteva clipe în faţa unei tarabe cu ilustrate, apoi ieşi din hotel şi se apropie de singurul taxi al cărui şofer îl privi cu neîncredere.

- Unde mergeti?

În loc de răspuns, tipul îi puse un pumn de dolari în mână şi urcă în maşină. La New York i se spusese că taximetriştii din Moscova făceau după capul lor. Niciodată nu erau liberi. În realitate, era destul să plăteşti de zece ori costul cursei.

- Ştiţi unde vreţi să vă duc? întrebă şoferul cu un ton îmblânzit.

- Piscina Moscova, zise rusul.

Şoferul băgă bancnotele în buzunar şi demară.

*

* *

Pentru Angelo Gatto fusese rezervat cel mai mare apartament de la *Rossia.* Călătoria îl epuizase.

De ani de zile controla vânzarea şi cumpărarea surplusului de care se debarasa periodic armata americană. De cele mai multe ori, material nou, comandat la preţuri foarte mari de către stat şi revândut după doi ani la preţul de casare. Un jeep, între zece şi o sută de dolari, un camion doar cu puţin mai mult. Şi apoi bazooka, avioane, fregate, elicoptere, rachete, raţii alimentare, tancuri de asalt, haine, radare, aparatură electronică sofisticată ... Numai că în Rusia era altceva. Pentru a da marea lovitură, acceptase să se suie în avion şi să petreacă treizeci şi şase de ore la Moscova. Arbitrarea războiului dintre bandele rivale picase la ţanc pentru a-i oferi un pretext.

Mafioţii aceia mici şi zdrenţăroşi îşi închipuiau că un mare naş putea să se deranjeze în persoană pentru certurile lor neînsemnate!

În materie de criminalitate organizată, micii mafioţi ruşi erau încă în epoca de piatră.

Angelo Gatto nu avea timp de pierdut. Întâlnirea vieţii sale era fixată chiar acolo, la hotel, peste o oră.

*

* *

Pentru a veni la *Rossia* la orele două după-amiază, individa nu putea să fie decât o prostituată. Avea pe ea o haină roşie cu un guler negru de blană. Părul blond, înconjurându-i faţa de madonă slavă, plutea liber pe umeri. Portarul nu o mai văzuse până atunci.

Altădată se făceau controale serioase. Acum însă se circula prin hol şi pe la etaje ca într-o moară. Hotelul era înţesat de străini. E adevărat că, având în vedere tarifele, unui rus i-ar fi fost greu să stea acolo mai mult de cinci minute.

Cu un suspin plin de nostalgie, portarul o văzu pe tânăra femeie intrând în ascensor fără să privească pe nimeni.

Era două după-amiaza.

*

* *

Angelo Gatto se plimba nervos prin salon.

În ierarhia regimului, omul pe care îl aştepta era un personaj de primă importanţă.

Dar azi, deşi nu avea nici o dovadă, Don Angelo era sigur că o făcea pentru el personal.

Cum ar fi putut fi altfel? Din punctul de vedere al instituţiilor internaţionale, ceea ce aveau de târguit era strict interzis. Deci, ilegal. Deci, nevandabil.

Şi totuşi, pe planetă, un mare număr de şefi de stat erau gata să se bată pentru a-l cumpăra la orice preţ. Se auzi soneria de la intrare.

Don Angelo îi opri cu un gest pe cei doi consilieri. Îşi recăpătă zâmbetul şi deschise chiar el uşa. În prag se afla un bărbat de vreo şaizeci de ani cu ochii strălucind de inteligenţă.

- Angelo Gatto, zise Don întinzându-i mâna.

Noul venit i-o strânse uşor. Don Angelo închise uşa şi arătă spre consilierii săi care se ridicaseră în picioare.

- Daţi-mi voie să vi-i prezint pe consilierii mei financiari, zise el în engleză, Pietro Zullini si Foleo Bellinzona.

- Încântat, răspunse Stanislas Kuliakov în aceeasi limbă.

*

* *

Liuba ieşi din ascensor, se orientă pe culoar şi porni cu un pas ezitant pe mocheta de un roşu închis.

Cu puţin timp înainte, primise un telefon ciudat.

- Liuba?

- Da, mamă.

- Nu-mi pune întrebări, Liuba. Fă ce-ţi spun. Lasă totul şi du-te imediat la hotelul *Rossia ...* Camera 847, uşa e descuiată. Repede!

- Mamă!

Dar mama ei închisese.

Liuba se gândi imediat la inspectorul Karpinski.

La moartea lui Vasili, Karpinski venise la înmormântare şi pusese flori pe mormântul lui. "Doamnă, datorez enorm soţului dumneavoastră. Dacă aveţi nevoie de un ajutor, indiferent ce, v-aş fi recunoscător să vă gândiţi la mine. M-aţi ajuta să-mi achit datoria." Dar ce-ar fi putut să facă pentru ea?

De la dezvăluirile făcute de Oleg, Liuba era în stare de şoc.

Ar fi vrut să-şi revină, să-şi tragă sufletul... Dăduse fuga la hotel.

Ajunse la capătul culoarului. Camera 847. Se opri.

Şi dacă mama ei se lăsase înşelată? Oleg îi spusese că el şi Andrei sunt gangsteri. Era tentată să se întoarcă.

Dar instinctul îi spunea să meargă mai departe. Dorinţa de a afla se dovedi mai puternică. Deschise uşa. Se pomeni într-un mic vestibul care îi ascundea restul apartamentului.

Făcu trei paşi şi se opri în pragul unei camerei.

Înăuntru era ordine. Cuvertura de pe pat era albastră şi pereţii albi. Deasupra comodei se afla agăţată o gravură care reprezenta catedrala Sfântul Vasile.

În fund, printr-o fereastră încadrată de perdele cu dungi pătrundea un soare strălucitor de iarnă. În clipa aceea îl văzu. Era întors cu spatele la ea.

Bărbatul stătea cu fruntea sprijinită de geam, nemişcat. Liuba rămase şi ea nemişcată. Privea spatele acelui bărbat. Era înalt şi slab. O rază de lumină se juca în părul lui blond. Trebuia să-şi semnaleze prezenţa.

Dar nu putea să scoată nici un sunet. Îl privea paralizată. Cât timp? Câteva secunde?

Un minut? Nici mai târziu, rememorându-şi scena, Liuba nu putu să-şi dea seama. Probabil că bărbatul a simţit că în momentul acela nu mai era singur în cameră. Întoarse lent capul. Liuba îi văzu faţa. Deschise gura să ţipe. Bărbatul duse un deget la buze.

Liuba îşi simţi picioarele moi.

- Vitali ... , murmură ea.

Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

5

- Îţi mai aminteşti de mine, Alla Karpova?

Foarte mirată, ea îl privea pe tânărul blond care stătea în cadrul uşii.

Faţa aceea îi spune ceva ...

- Mă numesc Vitali. Vitali Şurikov. Am mai fost pe vremuri aici, cu Liuba. Eram amândoi la Lomonosov ...

- Îmi amintesc, zise Alla. Intră ... şi stai jos. Mă duc să pun de ceai.

Pusese apa la încălzit şi revenise la masă lângă el.

- Locuieşti la Moscova?

- Nu. Am sosit de la New York. Trăiesc în America. N-am mai fost aici de cincisprezece ani. Nu mai ştiu nimic. Nu mai cunosc pe nimeni.

Alla Karpova se ridicase, pregătise ceaiul şi se aşezase din nou pe scaun.

- Toată lumea te credea mort, zisese ea. Cum ai putut să scapi din gulag?

- Am evadat dintr-un tren penitenciar. Am mers multă vreme prin zăpadă. Până când am ajuns la un port. Am putut să mă ascund

la bordul unui cargo care transporta lemn. Am ajuns în Venezuela. De acolo am trecut în America ...

Băuse o gură de ceai şi se uitase gânditor la Alla.

- De ce-ai venit?

- Nu ştiu prea bine ...

Alla îi povestise de necazurile pe care le avusese Liuba, de asasinarea soţului ei, Vasili Ivlontaşev, de moartea tragică a Annei.

Brusc, îi venise în minte tot trecutul, îsi amintise cu precizie de cei trei băieţi care îi aduceau acasă fata ... În vremea aceea, Alla Karpova era sigură că unul dintre ei îi va cere mâna Liubei.

- Cum îi chema pe ceilalţi doi prieteni de la universitate?

- Oleg Vlasov şi Andrei Talaski.

- I-ai revăzut?

- Nu.

- Cred că Liuba i-a reîntâlnit, chiar înainte de moartea soţului ei.

Vitali se ridicase brusc şi o prinsese de umeri.

- Alla Karpova ... Uită-te bine la mine ... Îţi par sincer?

- De ce?

- Pentru că n-am timp să-ţi explic. Trebuie să mă crezi pe cuvânt! Ai încredere în mine?

Ea se uitase la el uimită ...

- Trebuie, continuase el. Aş vrea să faci ceea ce-ţi spun fără să pui nici o întrebare. Liuba e în pericol! Liuba în pericol... Atâtea orori ...

- Nu trebuie să stea la ea acasă! O vei suna şi îi vei spune ce-ţi spun eu.

- Vrei să vorbesti cu ea?

- Mă crede dispărut! Până să înţeleagă, ar fi prea târziu. Te rog!

Ea nu se mişcase.

- Te implr, Alla Karpova! O iubeşti? Şi eu. Nu vreau s-o mai pierd încă o dată!

Părea foarte tulburat ...

Vorbise cu Liuba.

Apoi el o sărutase şi plecase ca un nebun zicându-i mulţumesc ... pe curând ... După ce plecase, Alla Karpova sunase din nou la Liuba, dar nu-i mai răspunsese nimeni.

Alla Karpova dăduse din umeri. O făcuse, şi gata! Se dusese să aprindă lumina. Era abia patru.

Dar la Moscova, în zilele de iarnă, se făcea repede noapte.

*

* *

- N-am să mă duc cu idioţii ăia împuţiţi! răcni Nebunul. Îi urăsc!

- Bine, Alioşa, zise Matişov. Cum vrei tu ...

Se înţeleseseră cu Lisenko şi Şatalin să meargă împreună la reuniunea condusă de Don Angelo. Dar acum Alioşa nu mai voia, deşi Matişov îi repetase de câteva ori toate argumentele pro.

- Gura! Într-o zi o să-ţi zbor şi ţie creierii!

- Cum vrei, Aliosa ... Numai că e vorba de milioane de dolari. Ăsta e singurul mijloc! Vreau să-ţi fac o propunere ...

- Du-te dracu!

- Ascultă cel puţin ce vreau să-ţi spun! Cred că o să-ţi placă. Voi posta oameni ... Imediat ce se termină reuniunea, îi lichidăm pe Vlasov şi Talaski. Şi, îţi dau cuvântul meu, după o oră, îi luăm prin surprindere pe Şatalin şi Lisenko şi-i radem şi pe ei! Vei fi singurul, unicul stăpân al Moscovei, Alioşa! Fă un gest, du-te, joacă jocul şi trage-i pe sfoară! Am riscat deja zece miliarde de ruble, nu ne putem permite să pierdem două, trei sau patru sute de milioane de dolari! Dă-ne o şansă!

- Ieşi sau te omor?

- Ies, Alioşa.

*

* *

Liuba deschise ochii. Era întinsă pe un pat. Tot ce vedea în cameră i se părea neclar şi albastru. Vitali stătea pe marginea patului.

Liuba îsi aşează mâna pe pieptul lui, îsi strecură degetele sub cămaşă şi atinse uşor pielea. În visele ei, când mângâia pielea lui Vitali, se trezea. Dar nu se întâmplă nimic. Atunci înţelese că era trează şi că Vitali se afla într-adevăr lângă ea.

- Te-am aşteptat atât de mult..., murmură ea.

- Şi eu, zise Vitali.

Liuba îl trase lângă ea. Rămaseră aşa multă vreme, nemişcaţi, unul lipit de celălalt. Fiecare asculta inima celuilalt, fără să ştie prea bine dacă nu era chiar a lui.

Liuba îl strângea pe Vitali în braţe.

- Trec zilele, trec anotimpurile, trec anii ... Plouă, e soare, ninge, mi-e frig şi mi-e cald şi nu mai murim niciodată ...

- Nu, de data asta, nu ...

Şi el se gândea la anotimpuri, la iarnă, la noroi, într-o explozie fantastică de imagini care se revărsau în faţa ochilor săi, amestecând într-o dezordine nebună clipa prezentă, imagini din trecut şi feţe, multe feţe ... Îi apăreau ca nişte marionete cu sforile rupte şi numele lor îi răsunau în urechi: Liuba, Don Angelo, Zullini, Liuba, Oleg, Andrei, Liuba, Amalfi, Liuba ... Mereu Liuba ...

- Liuba ...

Ea îl strânse mai tare în braţe. El întoarse capul şi buzele li se atinseră uşor ...

- Vitali ... Vitali ...

- Mama mea a murit, şopti el. N-o mai văzusem de cincisprezece ani ... Am ajuns prea târziu. Nu va şti niciodată că n-am murit.

- Eu stiam, zise Liuba.

- Cum?

- Aşa, ştiam. Te iubesc prea mult ca să poţi muri. Dar tu? Ai crezut vreodată că am murit?

- Priveşte ...

Se ridică puţin, trase un portofel din buzunar şi scoase o fotografie. Liuba zâmbi. Lomonosov ... Amândoi sprijinindu-se de un copac ...

- Şi eu o am, zise Liuba.

- Nu m-a părăsit niciodată, zise Vitali.

Ochii li se întâlniră. Şi, de data asta, avură impresia că niciodată nu se priviseră. Foarte încet, feţele lor se apropiară. Îşi spuseseră totul. Restul nu mai exista, prezentul era aruncat la coşul de gunoi, de acum înainte erau mai tare decât timpul.

Cu o mână tremurătoare, Liuba îşi smulse bluza. Foarte tulburat, Vitali îşi aşează uşor palmele pe sânii ei.

- Iubeşte-mă, gemu Liuba. Iubeşte-mă, dragostea mea ... Iubeşte-mă, Vitali, iubeşte-mă!

*

* *

În vestibul, Vittorio Amalfi şi Carlo Sabatini îi controlau chiar ei pe invitaţi. Angelo Gatto nu avea nici un interes în această afacere, în consecinţă, el şi grupul lui erau neutri, mai presus de orice bănuială.

Andrei sosi primul. Dădu mâna cu Don Angelo, care îi prezentă pe Falco Bellinzona şi Pietro Zullini, cei doi *consiglieri ...* apoi imediat intrase şi Oleg. Acelaşi ceremonial. Don băgă imediat de seamă că Vlasov şi Talaski nu se salutaseră. La sosirea lui Oleg, Andrei, prefăcându-se că schimbă câteva cuvinte cu Bellinzona, îi întorsese spatele.

- Domnilor, vreţi să beţi ceva?

Apoi uşa se deschise şi apăru partea adversă. Fiecare se prezentă scurt:

- Pavel Lisenko.

- Leonid Şatalin.

- Alioşa Kalighin.

Nici unul nu se uită la Oleg şi la Andrei.

- Bun venit tuturor, zise Don Angelo. Vă rog să luaţi loc.

Pietro Zullini îi pofti pe invitaţi să se aşeze în jurul mesei dreptunghiulare din salon. La cele două capete stăteau Don şi Bellinzona. În cele două părţi, stăteau, faţă în faţă, clanurile rivale. La dreapta lui Angelo Gatto rămăsese un scaun gol, pentru translator. ..

- Domnilor, zise Don Angelo, nimic nu ne împiedică să începem ... Un aranjament bun ...

Angelo Gatto îi văzu cu coada ochiului pe Bellinzona şi Zullini schimbând o privire neliniştită.

- Ce este? zise el cu severitate.

- Îl aşteptăm pe Anatoli, Don Angelo, zise Bellinzona. Aceşti domni nu înţeleg limba noastră ...

- Unde e?

Bellinzona făcu un gest vag.

- Du-te după el!

Pietro Zullini îi dădu ordin lui Sabatini să plece în fugă după traducător în timp ce Vittorio Amalfi rămânea de pază pe culoar.

- Traducătorul nostru ... , explică Don drept scuză.

Unde era rusul? I se spusese clar că trebuie să fie acolo la orele cinci. Sabatini se întoarse fără să-l fi găsit pe rus. Andrei vorbi domol:

- Ca să nu pierdem timpul, răspunse el în engleză, aş putea să traduc eu. Apoi repetă fraza în ruseşte. Nebunul sări imediat:

- Tu? Mincinos împuţit! Nici unul dintre noi nu va crede un cuvânt din ce vei spune!

Andrei nu răspunse. Mai devreme sau mai târziu, Nebunul va plăti pentru toate astea ...

Don Angelo ridică mâna ca să potolească spiritele.

- Domnilor, zise el, vă propun să mai aşteptăm două minute ...

În momentul în care Don Angelo ajunsese aproape la capătul răbdării, cineva bătu discret la uşă. Bellinzona se grăbi să deschidă.

Rusul pătrunse în încăpere .

- Vă rog să mă scuzaţi, zise el în engleză cu o voce calmă. Am avut o mică problemă.

Apoi repetă fraza în rusă şi făcu trei paşi spre masă. Cu ochii holbaţi de uimire, Oleg şi Andrei se uitau la el cum se apropie. Nu era posibil, îşi pierdeau minţile! Se albiră la faţă.

Ceea ce vedeau nu exista.

Era imposibil.

Căci acel om, care venea spre ei, îl abandonaseră mort în zăpezile Siberiei, în urmă cu zece ani, după ce-l omorâseră cu propriile lor mâini. Vitali!

Cei din jurul mesei simţiră că se petrecea ceva uimitor. Don îşi drese glasul.

- Vă cunoaşteţi? zise el.

Rusul se uită la Oleg şi la Andrei cu o privire lipsită de expresie.

- Nu cred, zise el politicos.

Apoi se instală pe scaunul rămas liber.

- Putem începe, zise Don Angelo.

6

Mergea repede pe stradă, inima îi bătea cu putere, îi era sete ...

Pe umăr avea un sac de marinar, cadou de la unchiul ei.

Când fusese vorba să-şi pună în el lucrurile, îşi dăduse seama că nu avea nimic. Sau că, în afară de cutia albastră, nu ţinea la nimic. O trusă de toaletă, câteva boarfe, haina roşie care o avea pe ea.

Acum nu trebuia să facă greşeli. Trebuie să facă exact ce-i spusese Vitali. Orbeşte, fără să înţeleagă. Mai târziu va avea tot timpul... Mai târziu ...

Vitali ... Vitali ... După ce făcuseră dragoste, el îi vorbise. Apoi făcuseră din nou dragoste şi din nou vorbiseră ... Vitali îi spusese totul.

Urcă în fugă scara până la etajul trei şi sună la uşă. Alla Karpova îi deschise imediat.

- Mamă, trebuie să-ţi vorbesc.

Fără să-i lase timp să răspundă, Liuba puse sacul jos, se repezi la telefon şi formă un număr. Spuse trei cuvinte şi închise.

- Liuba, ce s-a întâmplat?

- Îţi voi. spune, mamă, îţi voi spune ...

- Ce faci cu sacul de marinar?

- Mamă, te rog, aşteaptă un minut!

Ca să se concentreze mai bine, îi întoarse spatele şi numără până la treizeci, aşa cum îi spusese Vitali.

Formă alt număr ...

I se răspunse. Pronunţă o frază scurtă şi închise.

- Liuba ...

- O secundă, mamă.

Sună la *Rossia* şi schimbă câteva cuvinte cu Vitali. Luă de jos sacul şi se întoarse spre mama ei.

- Am venit să-mi iau rămas bun, mamă. Plec.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Fericire? Durere? N-ar fi fost în stare să spună.

Era 23 decembrie.

Era şapte seara. Plângea, atâta tot.

*

* *

Reuniunea se terminase cu ameninţări cumplite de moarte.

Nebunul cedase primul. Începuse să-i lovească de-a valma pe toţi până când interveniseră gărzile de corp ale lui Don Agelo. Ţâşniseră în încăpere cu arma în mână . Carlo Sabatini îl potolise pe Nebun lovindu-l cu mânerul armei în timp ce Vittorio Amalfi ţinea restul grupului sub ameninţarea pistolului.

Toţi ardeau de dorinţa de a se distruge ... Apoi, unul după altul, ieşiseră din salon sub privirea plină de răceală a lui Don Angelo, clătinându-se, beţi de răzbunare. Uşa se închisese şi Don începuse să răcnească tot felul de ordine. Pe culoar rămăseseră trei: Vitali, Oleg şi Andrei.

- Vitali ... Chiar tu eşti?

- Haideţi în camera mce, zise Vitali.

Andrei şi Oleg îl urmaseră fără o vorbă.

- Chiar eu sunt, zise Vitali.

- Îmi pare bine că trăieşti, zise Oleg.

- Şi mie, Vitali, murmură Oleg.

Oleg vru să se ducă la el şi să-l ia în braţe, dar rămase locului când simţi privirea plină de răceală a lui Vitali.

- Vitali ... , începu Andrei cu o voce răguşită. Aş vrea să-ţi spun ...

- Nu-mi spune nimic, îl întrerupse Vitali.

- Ba da, mă vei asculta. Nu ştiu cum ai ajuns aici, nu ştiu nimic ... Dar asta mă face parcă să renasc.

- Aveai remuşcări?

Andrei lăsă capul în jos.

- În fiecare zi mă gândeam. Spune-i şi tu, Oleg.

De când Oleg plecase din clădirea de pe strada Sobinovski, acum era prima dată când îşi vorbeau.

- Şi eu la fel, murmură, Oleg. N-am uitat. Ce tâmpenie!

Eram ca fraţii!

- Dar m-aţi omorât!

- Nu eu. Andrei.

- Şi tu l-ai lăsat s-o facă.

Oleg se uită la vârful pantofilor.

- Ai locul tău lângă mine. Vitali, zise Andrei. Întoarce-te. Rămâi la Moscova. Aş vrea să repar tot răul făcut. Numai moartea e ireparabilă.

- Inutil.

- Nu spune asta! Suntem bogaţi, Vitali. Nici nu-ţi închipui cât suntem de bogaţi!

Se întoarse spre Oleg.

- Eram doi, acum împărţim în trei. Oleg, eşti de acord?

- Da.

- Trecutul e trecut. Nu vreau nimic de la voi, zise Vitali.

- Vei avea totuşi!

Ridică receptorul telefonului şi formă un număr. După un moment, Andrei îşi drese glasul.

- Kreiper? ... Aici Talaski. Te rog să notezi noile mele instructiuni ... Eram doi, acum suntem trei ... al treilea se numeşte Vitali Şurikov ... Da, Şurikov ... Îi vom da imediat numărul şi numele de cod al contului. Da ... Ireversibil şi irevocabil! De acum înainte, toţi trei avem aceleaşi drepturi.

Ascultă şi dădu din umeri.

- Cum vrei, zise el. Aşteaptă ...

Întinse receptorul lui Oleg.

- Confirmă ...

Oleg luă receptorul.

- Kreiper, aici Vlasov. Sunt de acord şi confirm. Da. Exact ca noi, puteri depline asupra contului.

Închise. Vitali stătea nemişcat ca o statuie.

Andrei se apropie de noptieră, luă un creion şi scrise ceva pe un mic bloc-notes, smulse pagina şi o puse în mâna lui Vitali.

- N-o pierde, zise el. E o bucată de hârtie care face peste trei miliarde de dolari.

Vitali o prinse cu două degete, scoase bricheta şi îi dădu foc.

Oleg şi Andrei se uitară unul la altul.

Andrei făcu un gest fatalist.

- În orice caz, am încercat, zise el. La revedere Vitali.

Îi întoarse spatele şi părăsi încăperea.

Oleg scoase un pachet de ţigări din buzunar. Încercă să-l servească şi pe Vitali dar acesta nu întinse mâna. Oleg îşi puse o ţigară Pall Mall între buze, o aprinse, dădu afară fumul şi se uită la Vitali cu ochii mijiţi.

- La revedere, Vitali. Pe curând.

*

* *

Era şase şi zece. Vitali aprinse o ţigară Camel şi se trânti pe pat, cu o mână sub cap.

Rămase asa multă vreme, cu ochii în tavan.

Probabil că era căutat. Îl cunoştea foarte bine pe Don Angelo şi ştia că eşecul reuniunii şi afrontul suferit îl vor împinge să se întoarcă imediat la New York.

La hotel, Vitali avusese grijă să mai ia o cameră, 847, unde se afla în acel moment. Oamenii lui Don îl căutaseră în cameră 837, primită la sosire, şi care se afla faţă în faţă cu cea în care se afla acum.

Aştepta.

Tocmai aţipise când sună telefonul.

- Vitali se scutură. Era Liuba.

- Da, zise el, te iubesc ... N-ai plecat încă?

- Plec imediat.

- Ai vorbit cu ei?

- Chiar acum.

- Când vei sosi, nu sta la vedere, aşează-te într-un colţ, ascunde-te.

- Nu-ţi face griji. Te iubesc.

Vitali închise. Era şapte si un minut ...

Îşi prefăcu vocea şi sună, pe rând, trei personae diferite.

Fiecăruia, fără să aştepte răspunsul, îi spuse acelaşi lucru.

După care, îşi aranjă puţin hainele de pe el, luă geanta de călătorie şi părăsi hotelul.

*

* *

Dacă aşa ceva s-ar fi întâmplat la New York, prestigiul lui ar fi fost distrus. Ca să se facă temut şi ascultat, nimeni nu ridica vreodată glasul. Condamnările la moarte se formulau cu voce domoală. Dar ruşii erau nişte haimanale barbare, incapabile să-şi impună o lege comună.

- Vittorio?

- Da, Don Angelo.

- Ce-ai făcut cu puşcociul pe care ţi l-a dat mujicul azi-dimineaţă?

Vittorio Amalfi se bătu uşor cu mâna peste haină.

- Ai intenţia să-l păstrezi?

- Amintire, zise el făcând cu ochiul.

- Păi, *stupido,* vrei să te prindă poliţia cu el?

- Nu, Don Angelo.

- Atunci scapă mai repede de porcăria aia! Peste cinci minute urcăm în avion!

*

* *

Pătrunzând în holul clădirii de pe strada Sobinovski, Vitali abia avu timp să le zărească pe micile dansatoare exersând la bară. Fu imediat înconjurat de trei oameni.

- Cauţi pe cineva?

- Pe Anton Abalkin, răspunse Vitali.

- Îmi dai voie? îl întrebă un tip înalt cu şapcă luându-i geanta de călătorie.

O scotoci rapid, în timp ce alt om vorbea la un aparat de emisie-recepţie.

- Cum te cheamă?

Omul cu şapcă îi pipăia acum buzunarele.

- Anatoli. Ne-am văzut dimineaţă.

Abalkin coborî în grabă scările. Gărzile se dădură la o parte. Tătarul dădu mâna cu noul venit.

Vitali îl trase într-o parte.

- M-a trimis Oleg Vlasov. Are nevoie de un dosar.

L-a uitat pe birou.

- Un dosar?

- O chestie verde. La stânga, mi-a zis, pe birou, sub un teanc de hârtii.

- Pe birou, eşti sigur?

Vitali izbucni în râs.

- Eu, nu. Dar el părea sigur.

- Vino.

Porniră amândoi în sus pe scară.

- E război? întrebă Vitali ferindu-se de molozul de pe scări.

- O bombă, răspunse încruntat Tătarul.

Ajunseră la etajul patru. Fiecare palier era păzit de un om înarmat.

- Cum merg discuţiile?

- Au făcut o pauză, răspunse Vitali. Adineauri au luat-o de la capăt

De la începutul după-amiezii, Abalkin nu mai părăsise clădirea. La şase şi jumătate îl văzuse pe Oleg trecând pe culoar.

Plecase după patruzeci de minute.

După ce străbătură mai multe culoare, Abalkin deschise o uşă.

- Verde?

- Verde.

Abalkin se uită pe biroul plin de hârtii. Vitali se apropie pe la spatele lui. Ridică brusc braţul şi lovi violent cu muchia palmei peste ceafa Tătarul. Apoi, fără să se ocupe de el, închise uşa de la intrare care rămăsese deschisă, cercetă cu privirea biroul şi găsi seiful. Se apropie de el şi formă cele şase litere: L.I.U.B.A. Uşa se deschise. Vitali îşi desfăcu geanta, o goli de haine, apoi îngrămădi în ea documentele şi microfilmele din seif. Închise geanta, băgă hainele în seif şi trânti uşa.

Apoi coborî, părăsi clădirea fără probleme şi urcă într-un taxi care îl aştepta lângă un magazin de încălţăminte cu vitrina goală.

*

* *

Liuba îi spusese la opt... Venise cu trei minute mai devreme.

Bătu uşor la uşă. Nici un răspuns. Bătu din nou. Apoi apăsă uşor pe clanţă.

Uşa se deschise.

- Liuba.

Intră în micul vestibul, apoi în salon. Lumina era aprinsă. Pe masă era un pahar cu apă. Pe un scaun zăcea o eşarfă bej.

- Liuba ...

Vru să intre în bucătărie, dar instinctul îl avertiză în că în spatele lui era cineva. Se întoarse brusc. Andrei îl privea ţintindu-l cu revolverul.

- Ce cauţi aici?

Fiecare văzu moartea în ochii celuilalt.

- M-a chemat Liuba, răspunse Oleg.

- Ca să vezi! Şi pe mine. Mi-a cerut să vin la opt.

- Minţi! izbucni Oleg.

- Unde e Liuba?

- Uită-te sub pat, caută!

- Liuba! strigă Andrei.

Deschise cupiciorul toate uşile.

- Sala de baie în fundul culoarului, zise Oleg.

- Gura! strigă Andrei.

Fu nevoit să se întoarcă cu spatele la Oleg.

- Liuba! strigă.

Deschise uşa cu umărul şi ceea ce văzu fu mai rău decât un glonţ în cap. Pe marginea căzii, o vază cu un trandafir. Iar pe oglinda din faţă scria mare, cu ruj de buze:

VITALI

Oleg se întoarse lent. Andrei era în spatele lui. Oleg traversă salonul cu paşi greoi. Nici nu mai avea sens. Trebuia să respire aer curat. Uşa de la intrare rămăsese deschisă. Deodată încremeni ...

Afară se auzeau zgomote înăbuşi te, şoapte, murmure ... În aceeaşi clipă simţi în ceafă ţeava rece a coltului.

- Adio, Oleg ...

Oleg se întoarse în ultima secundă. Privirea lui îl împiedica pe Andrei să tragă. Îl alerta ... Andrei îl lăsă să iasă cu paşi uşori şi îl văzu că se apleacă în golul casei scărilor. Vreo zece oameni urcau treptele ... cei mai multi aveau puşti cu ţeava retezată. În fruntea lor se afla Nebunul, Lisenko şi Şatalin.

Căzuseră în capcană.

- Am fost fraieriţi ... şopti Oleg râzând cu amărăciune.

Andrei veni imediat lângă el. Amândoi se lăsară pe vine şi îndreptară armele în aceeaşi direcţie. Către moartea care urca spre ei.

EPILOG

Prin geamul cabinei telefonice, Vitali n-o pierdea pe Liuba din ochi. Se aflau pe aeroportul din Zurich.

- Alo ...

Vorbea la Washington.

- Aş vrea cu domnul Bleckley. Sunt Anatoli.

- Aşteptaţi ...

- Anatoli?

- Salut, Bleckley. Cursa 337 Delta Airlines de la Moscova, via Paris. Angelo Gatto e la bord.

- Îl putem aresta?

- Bineînţeles! În acelaşi avion aveţi caseta video datorită căreia va putea primi o sută de ani de închisoare.

- Nu se poate!

- O vei primi de la comandantul de bord. Stii cine e capul filierei nucleare la ruşi? Stanislas Kuliakov! Ăla care vorbeşte atât de bine despre pace la conferinţele internaţionale.

- La dracu!

- Toată discuţia lui cu Gatto e pe casetă.

- Anatoli ... Jos pălăria!

- Să lăsam asta. Mai am şi conţinutul seifului central al KGB-ului.

Urmă o tăcere.

- Bleckley, m-auzi?

- Te-ai drogat sau îţi baţi joc de mine?

- Nu te interesează să ai lista corupţilor de la ei şi de la noi? Dacă da, atunci fă-mi un hatâr. M-am săturat de mafie! Şi de CIA! Trimite pe altul la mafioţi şi dă-mi vacanţă!

- Da ... Da ...

- M-ai auzit?

- Anatoli ... Nu se poate! Cum ai făcut?

*

* *

- Vă ascult, domnule Şurikov, zise Hans Kreiper cu un zâmbet forţat. Imediat ce intrase în biroul lui, Kreiper simţise că tipul acela blond nu-i aducea deloc veşti bune.

- Eu şi asociaţii mei am luat anumite hotărâri în privinţa contului nostru comun.

- Sunt la dispoziţia dumneavoastră, zise Kreiper.

- Ne vei transfera fondurile.

- Perfect. La care bancă?

- Banca Chemical din Geneva. Adio dobândă! Kreiper înghiţi în sec.

- Când?

- Imediat.

- Bine. În dimineaţa asta ...

- Nu, îl întrerupse Vitali,. chiar acum.

*

* *

Vitali îi promisese că va veni s-o ia de la hotel şi acum aştepta în hol. Când îl zări, Liuba se ridică repede din fotoliu.

- Eşti gata?

- Da.

- La ce te gândeai?

- La tine. Eram la Lomonosov. Voiai să înfiinţezi un ziar ...

- Iar tu voiai să te faci psiholog ...

O luă de braţ şi porniră spre ieşire.

Cu zece miliarde de dolari, nu înfiinţezi un ziar, ci canale de televiziune şi trusturi de presă. Dar nu era obligat să-i spună asta.

Nu imediat ...

Ieşiră pe uşă.

Liuba se opri brusc.

- Priveşte ... murmură ea cu stupefacţie.

Întinse degetul spre o limuzină somptuoasă parcată în faţa peronului.

- Ce ţi se pare atât de deosebit? întrebă Vitali. E un Rolls ...

- E decapotabilă, şopti ea. Şi e bordo! Vitali o luă de după umeri.

- Vino... O fantasmă, e o fantasmă!

Sfârşit

SIDNEY SHELDON

Înrobiți de iubire

Pasiunea anihilează toate strategiile. Oleg încercase să pună la cale o tactică pentru a-și canaliza gelozia furioasă. Dar rațiunea se poticnea de două cuvinte inevitabile: O IUBESC!

Îi venea să-și muște mâinile dar nu avea ce face. O iubea pe Liuba. O voia numai pentru el. Nici un bărbat nu i-o putea lua, nici chiar Andrei, mai ales Andrei! Fusese de ajuns să apară gelozia ca să recunoască locul pe care ea îl ocupa în viața lui. Poate că ocupase locul ăsta totdeauna? Pe vremea studenției nici unul nu-și punea astfel de întrebări.

Apoi urmase gulagul, cruzimea, umilința, moartea. Instinctul de supraviețuire. Era viu. De ce trebuia ca Andrei să se așeze în drumul lui, când pe lume erau milioane de femei? Da, ea era numai a lui!

În momentul acela înțelese cu stupefacție că, pentru ea, era gata să-l ucidă, fără remușcări, pe cel care fusese prietenul, fratele său.

ISBN 973-9127-66-1

Lei 8000